

**ЧАРЛЗ ИНГРИД
ПРЕДИЗВИКАТЕЛСТВОТО
ПРИЕТО**

Част 6 от „Пясъчните войни“

Превод от английски: Юлиян Стойнов, 2006

chitanka.info

*На Винсът Дифати.
Посвеждавам я на теб, Вино, дързък преводач от думи
към образи.
Благодаря ти.*

ПРОЛОГ

Летящият кораб бе като малка черупка, подхвърляна от слънчевите ветрове и планетната гравитация. Единственият представител на екипажа седеше зад илюминатора от подсилено стъкло и наблюдаваше планетата, около която се носеше на орбита. Беше скрита от облаци, но от време на време се мяркаха очертанията на континентите. От толкова високо почти не се различаваха белезите върху повърхността, само изплуваха зелени и кафеникави петна. Според предварителните доклади от неговата организация съществуваше голяма вероятност планетата да се върне отново към нормалното си състояние. Чиста вода, трева и растения, а също и минни залежи. Ако не друго, норцитът щеше да ги доведе обратно. „Истинско възкресение“ — помисли си той и неволно се усмихна. Въпреки това изражението му остана все така разтревожено.

Раменете му бяха превити от умора. Беше облечен в обикновен миньорски комбинезон с множество джобове отпред и отстрани — едни пълни, други празни. Отгоре бе загърнат в синьо монашеско расо. На гърдите му се поклащаше тежък дървен кръст. Косата му бе прошарена и оредяла. Само очите му оставаха непроменени: енергични, жизнени, тъмнокафяви прозорци към една душа, изпълнена с безгранична вяра.

— Джек щеше да се гордее — произнесе на глас. — Благодарение на него животът на тази планета се възражда.

Беше се наложило да постави един император на колене, за да го постигне, но си заслужаваше. Колин не сваляше очарован поглед от планетата, опивайки се от избуялата върху пепелищата зеленина.

Зад гърба му се издигаше масивна броня от флексобрънки, по която трепкаха ярки отражения.

— Трябваше да доведеш Джек — избоботи един басов глас отвътре, кънтеше сякаш идеше от пещера.

Мъжът не откъсваше поглед от илюминатора. Бойният костюм не беше празен, макар че се очакваше да бъде, и гласът не излизаше от

човешко гърло, нито от компютър. Вътре в бронята се бе заселила извънземна плът, нарастваща бавно, както зародиш в черупка.

— Джек сега е зает — отвърна Скиталецът. — Ще пристигне по-късно.

— Трябваше да го доведеш — повтори гласът, сякаш изобщо не го бе чул. Костюмът се размърда и повдигна тежката ръкавица. Само с едно движение би могла да смаже главата на Колин, но тя се отпусна внимателно на рамото му.

— Виж там — рече Фантом. — Имаме си компания.

Сензорите на костюма бяха далеч по-чувствителни от човешките очи и мина известно време преди Колин да съзре каквото му показват. Когато позна чий е флотът, ръката му неволно се повдигна към кръста.

— Божичко! — прошепна. — Бях прав.

Кръстът се впи болезнено в дланта му. За него служенето на Всевишния не беше дипломация, а призвание. Но въпреки това му се струваше, че човечеството не бива да влиза във война със същества, с които дори не се е изправяло лице в лице, колкото и ужасяващи да са били действията им в миналото. Беше достатъчно стар и мъдър да познае едно знамение, когато се изпречи на пътя му.

Небесата сякаш потрепериха, когато чуждоземният флот се приближи към тях. Бойните му кораби излъчваха неукротима мощ. Един малък, но заплашителен на вид съд се отдели от формацията и се приближи към тях. Бяха ги забелязали твърде бързо!

Колин пусна кръста и положи ръка върху ръкавицата на рамото си.

— Не мога да те взема с мен — рече той.

Костюмът не можеше да трепне... или би могъл?

— Сам отново? — попита съществото.

— Докато Джек те открие. Бъди спокоен, ще те намери. Но аз не мога да те взема с мен.

Да се срещне с тях, да получи най-сетне доказателствата, които заедно със събратята му диреха от толкова време, да потвърди, че Исус Христос наистина е кръстосвал и други светове... На нито едно от местата, които бяха изследвали досега, не се бяха натъквали на следи от подобна дейност. Врагове или не, трябваше да намери общ език с тях. Но докато малкият кораб се приближаваше, сърцето му заподскача. Ами ако греша?

Сякаш прочел мислите му, Фантом изръмжа:

— Врагът идва.

— Не — отвърна почти шепнешком Колин. — Непознатото идва.

— Пое си дълбоко дъх. — Фантом, ти си моят пътеводител. Трябва да разкажеш и на другите това, което ти казах, и да им посочиш пътя. — „И ако имам късмет, аз ще ви чакам в неговия край“ — помисли си.

Подът под краката им се разлюля и Колин осъзна, че са във властта на чуждоземците.

1.

Звукът от затварянето на вратите на огромния хангар отекна навсякъде из кораба. Беше като камбана, възвестяваща края на дългото пътуване, пристигането на предназначеният мястo. След седмици живот в затворено помещение, заобиколен от вакуум и темпоралното пространство на свръхсветлинния скок, свистенето на нахлуващия през отворения люк въздух бе най-приятният шум, който можеше да се чуе.

Люковете бяха отворени и помпите нагнетяваха въздуха към вътрешността. От бързо изравняващото се налягане тъпанчетата на Джек изпукаха. Той се надигна от пътническото кресло и погледна към спътничката си, седнала до него.

— Сега — рече й — императорът ще покаже колко струва думата му.

Младата жена видимо потрепери. Тя огледа бавно каютата.

— Струва ми се, че би трябвало вече да си се досетил. Ние сме негови пленници.

— Може би — процеди през зъби Джек, едва успяваше да съдържа нарастващото си напрежение. — Успях да го надвия, дори след като бях обезоръжен. Помисли си какво щеше да бъде, ако Фантом бе с мен.

Амбър обърна гръб на мониторите. Джек усещаше близостта й, сякаш се беше притиснала към него. Той неволно се усмихна.

Вратата на каютата се отвори с тихо свистене и вътре пристъпи императорът. Слаб и жилав, с бледа кожа и обсипано с лунички лице, той втренчи зелените си като на котка очи в Джек.

— Командир Сторм — поде император Пепус с дълбок глас. — Докато не бъдете освободен от поста си, ще ви моля, когато влизам, да ставате и да ми отдавате чест.

Джек Сторм се поколеба, сетне се надигна бавно и козирува. Издигаше се с една глава над императора и ако носеше сега костюма си, навярно щеше да изпълва тясното помещение. Двамата мъже

кръстосаха погледи, но Пепус първи сведе глава, неспособен да издържи на блясъка в яркосините очи. На устните на Джек затрептя усмивка. Той остана прав.

— Наредих да ни осигурят ескорт — продължи Пепус.

— Ескорт? — прекъсна го Амбър. — Или охрана?

Пепус едва успя да овладее напирания в него гняв. Пъхна свитата си в пестник ръка в джоба на панталоните.

— Има ли значение? Вие се съгласихте да се върнете с мен, а това е моят свят.

Амбър стисна зъби и премълча. Нямаше смисъл да му напомня, че Малтен е и неин свят. Нали произхождаше от непривилегированото общество в крайните квартали.

— Но без драки — заяви Джек и отново се върна в креслото си.

Гневът на императора премина в удивление.

— Но, разбира се — рече той. — Как да забравим страховете, които те прогониха от корпуса на Рицарите. Каквото и да ни предстои, няма да позволя да разрушиш крехкото ни сътрудничество с драките.

— Сътрудничество? Те проникнаха навсякъде и ни завладяха без дори да усетим. Направо ни поглъщат.

— Има причини, които не са ти известни.

— Може би ще се съглася, ако си дадете труда да ми ги изложите подробно.

Пепус въздъхна уморено и поклати глава.

— Вдигнете щитовете.

— Но, сър...

— Казах да се вдигнат защитните прегради!

Преградите, заобикалящи площадката, се повдигнаха бавно нагоре. Пепус вдигна ръка и посочи в далечината, отвъд края на площадката, където бе терминалът. Джек изви глава натам и присви очи.

— Това са Скиталци. Чули са, че корабът ми каца днес, и са тук, за да узнаят дали съм намерил техния светец. — Гласът на Пепус трепереше от яд. — Ето какво ми донесе.

Джек се изправи. Едва сега забеляза тъничкия кордон от въоръжени до зъби полицаи, който едва удържаше напирещата тълпа. Не чуваше гласове заради голямото разстояние, но забеляза, че сред войниците има и драки, и неволно се напрегна.

— Те знаят ли, че Свети Колин е изчезнал?

— Да, проклет да бъда. Научили са, докато сме летели насам. И без това едва ли щях да успея да го запазя още дълго в тайна. Ех, стари приятелю — поклати глава Пепус. — Това ли е наследството, което искаше да ми оставиш?

Джек обаче познаваше добре Колин и не се съмняваше, че водачът на Скиталците никога не би пожелал заради него да избухне религиозна война. Религията им бе мирна и целта ѝ бе да установи следи от пребиваването на Исус Христос и на други светове. Това бе най-толерантната религия, която познаваше, въпреки че самият той не я изповядваше. Но това, на което бе свидетел сега, надхвърляше и най-страшните му опасения.

Понечи да каже нещо, но императорът го изпревари:

— Така че можеш да наречеш моята почетна гвардия от Рицари ескорт или охрана — и в двата случая няма да напусна този кораб без тях. В противен случай се съмнявам, че ще ни позволят да минем. — Пепус отстъпи от илюминатора. — Ти се съгласи да откриеш Колин. Ако обаче ме измамиш, обещавам да те изправя пред трибунала за предателствата, които си извършил. И повярвай ми — ще те осъдят. А на съвестта ти ще тежат и убийствата, които ще последват.

Императорът се обърна и излезе. Амбър изчака стъпките му да утихнат в коридора, сетне прошепна на Джек:

— Много мил човек.

Джек изсумтя ядосано и стисна юмруци. Ала след това изведнъж се отпусна, обърна се и я погали по врата.

— Каква чудесна двойка сме двамата с теб. Рицар предател и крадла.

Тя се засмя и го хвана за ръката.

— Крадла и убийца — поправи го. — Но ти никога не си предавал рицарството. Пепус — ето кой изопачи представите за Рицарите — в гласа ѝ се доловиха стоманени нотки.

Джек се наведе към нея.

— Вещица.

Тя отметна глава и се разсмя.

— Герой.

Джек се присъедини към смеха ѝ.

На Малтен пролетта вече беше в разгара си. Навсякъде грееше зеленина, студените зимни дъждове бяха забравени. Растителността си пробиваше път дори между плочите на улицата и само в двореца на императора бе ограничена от бетонните стени на градините. От тревата нямаше и помен на тренировъчния полигон на Рицарите, където тежките им обувки я стриваха за минути на прах. Ала въпреки това тя растеше отново.

Ласадей, първи сержант на доминионските Рицари и инструктор на школата за кандидати, с тяло, твърдо като флексобърнките на бойния костюм, и глава, лъщяща на малтенското слънце, се бе подпрял с лакти на перилата на наблюдателната площадка. Полигонът пустееше, въпреки че би трябвало Рицарите да имат занятия всеки ден. Заради размириците в града им бяха заповядали да си останат в казармата. Ласадей можеше само да благодари, че Вандовър бе предпочел с непокорните да се заемат драките.

Докато зяпаше към стените, обкръжаващи полигона, сержантът дъвчеше замислено парче стим. Наведе се да изплюе една жълтеникава хрчка от площадката и в този момент интеркомът забръмча. Сержантът го изключи с ядосано движение. След това се спусна бавно по стълбите и влезе в работилницата. И тук цареше тишина, нямаше жива душа и шкафчетата с костюмите бяха затворени. Ласадей прекоси бавно помещението, следван от любопитните обективи на камерите. Въздъхна успокоено, когато отново се озова на свеж въздух.

В бараките обаче цареше трескава активност. Разпръснати на групички, новобранци и ветерани се занимаваха с най-различни неща — лъскаха части от снаряжението, бърбеха или си почистваха оръжията.

— Корабът на императора кацна. Искам почетна гвардия от дванайсет доброволци. Ще взема само най-добрите от вас.

Беше заповед, която се боеше да получи, но не можеше да откаже. Групичките се разпаднаха и постепенно в помещението се възцари тишина. Никой обаче не пристъпи напред. Лицето на Ласадей се зачерви от гняв.

— Стига толкоз! Ако имате проблем, искам да го чуя! Пепус има право на ескорт. Ще го доведем заедно с командир Сторм и ако

командирът трябва да бъде съден, искам това да стане със свободен ум и без капчица съмнение — не от шепа безгръбначни.

От една койка се надигна млад мъж с белег от лазерно изгаряне на лицето.

— Сержант — поде той, — погребяхме този човек с всички военни почести. А сега ни го връщат обратно, жив и здрав, при това окован.

— Този човек — вдигна пръст Ласадей — е твой командир.

— Беше — подметна някой от дъното на помещението. — Сега командир ни е една космата топка от Милос.

Чуха се викове, над които се извиси един глас:

— К'рок е командир на място.

— Той е чуждоземец!

— И ти също! — подхвърли някой и последва смях.

Ласадей прокара пръст по брадичката си.

— Милосецът е мой командващ офицер — надвика шума той, — и не ми е работа да го съдя, нито да говоря за Дракската лига, Доминиона или Триадата. Но че К'рок си разбира от занаята, няма две мнения. Може би ще е добре да си припомните, че когато драките отиват на война, те пленяват само най-добрите. А К'рок си е проправил пътя до доста висок пост. Сега искам от вас да си затваряте устата, когато посрещнем император Пепус. Джек Сторм беше добър към всички нас — той е последният истински доминионски Рицар и заслужава уважение.

— Предател — произнесе някой, но се криеше в тъмното и Ласадей не видя кой е.

— Някои го казват — подхвърли примирително. — Но още никой не го е доказал.

— Изгубил си е костюма — добави друг.

Отново се надигна глъч.

— Истина ли е? Изгубил си е костюма?

— Да — кимна Ласадей и се изплю. — Истина е.

Без костюм няма и войник. На всички им бе вгълпена тази максима. Повечето от тях бяха привикнали да гледат на флексобрънките като на своя втора кожа, мускули и сухожилия. „Той е изгубил костюма си.“ Нямаше по-страшно обвинение за един Рицар.

— Не можем да го съдим, без да знаем какво се е случило — обяви с натезжал глас Ласадей. — Не и докато не чуем цялата история.

На вратата се появи строен мъж с капитански пагони. Травелини улови погледа на сержанта.

— Ами ако Пепус не ни позволи да чуем цялата история?

— Няма да посмее — отвърна Ласадей, но сведе очи към земята.

Травелини изтупа несъществуваща прашинка от панталоните си.

— Няма гаранции, че Пепус ще го изправи пред трибунал — заяви той. — Не за първи път Сторм е бил предаван от системата.

— Това не е честно! — провикна се един новобранец с луничаво лице.

Капитанът изкриви устни в недоволна гримаса.

— Никой от нас не знае какво може да е накарало командир Сторм да постъпи по този начин. Не можем да го съдим, освен ако — както казват войниците — не сме били на негово място.

— Амин — извиси глас Ласадей и най-сетне придоби успокоен вид. Суматохата в помещението утихна. Все още нито един Рицар не беше докарван окован в белезници, за да бъде изправен пред съда.

Но също така, мислеше си сержантът, никой досега не бе дръзвал да се изправи срещу императора и враговете. Той поклати глава.

— Стига празни приказки, вие, жалки подобия на Рицари. Кои са доброволците за ескорта?

Роулинс пристъпи от сенките. Ласадей го погледна и за миг му се сви сърцето. Младият рицар бе като копие на Сторм, но недокоснато от живота и несгодите — с ясни очи, светлоруса коса и открито, честно лице. Но нищо чудно, след като момчето не бе имало зад гърба си подобна история. Пък и в живота му бе настъпила рязка промяна след необяснимия инцидент с Колин на Бития. Някои казваха, че Скиталецът го е дарил с благословията си, други — че го е прокълел, а трети — че го е възкресил от мъртвите.

— Сержант — рече тихо Роулинс. — Бих искал да ме включите в ескорта.

Ласадей знаеше, че не може да откаже. Кимна отривисто и продължи:

— Стига дърдорене! Кои още ще дойдат с мен и лейтенанта?

Не беше изненадан, когато пред него се вдигна гора от ръце на желаещи да видят на живо легендарния Джек Сторм.

Амбър първа ги видя да пресичат тълпата, пешком, в пълно бойно снаряжение, отразяващо трепкащите лъчи на малтенското слънце. Не бяха успели да докарат бронетранспортъора близо до космодрума заради гъстата тълпа протестиращи.

— Те са тук — обяви тя в мига, когато Пепус влезе в помещението.

Джек седеше в креслото със затворени очи и замислено изражение. Изглеждаше далеч по-млад заради годините, прекарани в криогенен сън. Пясъчнорусата му коса бе малко по-светла и около очите му имаше тънички бръчици. Вдигна глава, когато нещо издрънча в ръцете на Пепус. Императорът носеше белезници.

Не каза нищо, но сърцето на Амбър замря, когато суверенът ги доближи.

2.

Амбър крачеше из коридорите на двореца и се стараеше да не обръща внимание на мрачната сянка, която тялото ѝ хвърляше върху стените. Загърна се по-плътно, но хладината явно извираше от недрата на тялото ѝ, а не от обкръжаващите я мраморни стени. Все още не можеше да прогони от ума си картината на космопорта колкото и да се опитваше — стената от драки, изправени срещу напирещото човешко множество, блъсканица от хора, които настояваха да им бъде върнат светецът. Пепус, с пребледняло от страх лице, посрещнат от своя първи министър Баадластър и почетната гвардия, която ги бе заобиколила — ако не бяха тези военни машини, навярно изобщо нямаше да могат да се доберат до колите.

Имаше само един по-сериозен инцидент. Когато приближаваха колите, Баадластър пръв забеляза Денаро, дясната ръка на Скиталеца и войнстващ монах на ордена.

— Трябваше да се отървем от този тип — подметна той през зъби на императора. — Докато имахме възможност.

Джек се направи, че не ги чува. Крачеше с вирната глава, но когато наближиха кордона, погледите на двамата се срещнаха. Деляха ги много години, двамата имаха различен опит, но всеки от тях познаваше другия съперника. Някога Джек бе тренирал Денаро за Рицар, беше го учил да използва бойния костюм.

Изплашена, Амбър докосна Джек по ръката, в опит да го накара да отклони поглед от Денаро, който бе пристигнал тук тежковъоръжен и с познатия масивен дървен кръст на гърдите си. Но Джек дори не я забеляза, защото в този миг Скиталецът бе заговорил и гласът му надви крясъците на тълпата:

— Ти се върна без него.

Джек се закова на място и ескортът също забави крачка. Само човек като него можеше да притежава подобно въздействие върху околните.

— Денаро — отвърна му, — ако бях тръгнал с преподобния, сега щяхме да сме заедно. Или никой от нас нямаше да се върне.

Денаро премигна бавно. Мускулите му помръднаха под монашеското расо.

— Джек! — извика Амбър. В същия миг Денаро вдигна ръка, тълпата се люшна назад и дори драките отстъпиха.

Нещо профуча през пространството, което ги делеше, с такава скорост, че никой от охраната не успя да го забележи.

— Ти служиш на убиец! — извика в същия миг Денаро.

Джек се освободи от ръката на Амбър и улови предмета. Тълпата отново се скупчи около Денаро.

— Намери го — добави той. — И разкажи истината. Иначе аз ще го сторя вместо теб.

Джек бавно разтвори ръка. На дланта му лежеше малък дървен кръст. Амбър въздъхна, познала кръста на Свети Колин. Джек вдигна глава, но монахът се бе изгубил в тълпата.

— Чух те, Денаро! — извика той и размаха кръста.

Тъкмо този спомен не даваше сега покой на Амбър. Осъзнаваше ли Денаро, че можеше да предизвика бунт? Пепус се страхуваше от Скиталците, но ако не бяха те, сега Джек и Амбър навярно щяха да бъдат убити. Тя познаваше добре тестото, от което бяха замесени императорът и неговият министър. Успее ли Джек да извърши това, което очакваха от него, щяха да се отърват и от двамата.

Болничното крило бе съвсем пусто, то се използваше само от императора. Тя спря пред една врата и наостри слух. Можеше да я отвори, стига да поиска, но знаеше, че пленникът вътре бе дал дума да не излиза. Сигурно бе глупаво да я спазва, но той си беше такъв и заради това тя го обичаше.

От съседния коридор долетя шум, който я накара да настръхне. Беше добре познато, характерно стържене и потракване. Малко след това от другата страна на коридора се зададе висок човек с провиснали кестеняви коси. Веднага щом я зърна, на устните му трепна зла усмивка.

— Ти ми обеща да няма драки! Обеща ми, че те няма да го пазят! Вандовър Баадластър й се поклони иронично.

— Добър ден и на вас, милейди Амбър. Нима аз или императорът се нуждаем от каквато и да било охрана, когато вие сте наблизо?

Страните й пламнаха.

— Не желая тези гадинки да се навъртат около Джек и мен. Как можяхте двамата с императора да ги допуснете в двореца. Още малко и ще легнете пред тях по гръб, с вирнати лапи.

— Сурови слова от една красива курва — отвърна със спокоен тон Вандовър, но в очите му блеснаха гневни пламъчета. — Щом толкова те безпокоят чуждоземците, защо не си помислиш за Аш-фарел? С драките поне сме склучили съюз и контактуваме непрестанно. Аш-фарел са като черна дупка, поглъщат светове и колонии, а ние още не сме ги видели.

Младата жена не отговори и той извърна глава, втренчил поглед във вратата. Едва след като се успокои, си позволи да продължи:

— Лекарите би трябвало вече да са приключили с него. Всъщност дойдох да ти кажа, че провериха записите и всичко е наред.

Сърцето й постепенно забавяше ритъм. Тя преглътна и отвърна:

— Значи нищо не може да им попречи да задействат програмата.

— Нищо, освен последната дума на командир Сторм.

Вандовър пристъпи към нея, почувствал, че отново е приковал вниманието й. Амбър срещна пламтящия му поглед, но не каза нищо. Министърът разтвори устни в подобие на усмивка.

— Да те подложат отново на запис, направен в продължение на седемнадесет години по време на криогенен сън, вероятно е доста тежко преживяване. Да си призная, аз едва ли бих се съгласил на подобно нещо. Необичайно възнаграждение за задачата, която Пепус му е поставил, не смяташ ли?

— За теб може да е необичайно. Но Джек чака този момент от много години.

Вандовър сплете пръсти. Бяха като бледа примка на фона на тъмното му наметало.

— Нито за миг не се съмнявам, че Пепус иска да открие Колин. Никой не желае избухването на свещена война. Дори аз... — направи многозначителна пауза той. — Всъщност дойдох да помоля за помощта ти.

— Мен ли? Какво би могъл да искаш?

— Страстното желание на командир Сторм да възвърне изгубените си спомени едва ли може да се сравнява със страстта му по теб. Опитай се да му внушиш, че този запис може да бъде опасен за здравето му. Нека най-напред открие Свети Колин и го доведе тук... а после...

„А после, когато унищожите записите“ — помисли си Амбър, но не посмя да го изрече. Вместо това подхвърли:

— Ние минахме през огъня на ада, за да открием тези записи.

— Сигурно е така. Макар че, като се има предвид помощта на Зелените ризи... — Вандовър замълча и помръдна беззвучно устни. — Освен ако не греша, това е запис на човек, преминал през други адски изпитания. А командир Сторм сега ни е необходим със здрав ум и тяло.

— Свети Колин трябва да е наистина някъде много далеч, щом нито един от многобройните му последователи не можа да го открие. Не мога да моля Джек да тръгне незабавно да го търси. Няма да е честно спрямо него.

Амбър си даваше сметка, че целта на Вандовър е всъщност да се добере до записите — още една причина Джек да ги получи преди него.

Забеляза, че министърът я наблюдава внимателно. Усещаше как погледът му я изгаря.

— Ами ти, Амбър? Нима ще рискуваш да го изгубиш? Това са спомени отпреди много години — представи си, че умът му не се справи с тях. Или още по-лошо — че се върне към живота от онези времена и те забрави напълно. Какво ще правиш тогава, Амбър? Готова ли си да бъдеш забравена?

Тя стисна устни. Джек никога не би я забравил. Но вътрешно потрепери при тази мисъл. За да не подсказе на Баадластър, че е изплашена, не каза нищо. Той продължаваше да я разглежда усмихнато.

— Ние сме съюзници, милейди Амбър, макар и по неволя, обвързани сме от обстоятелствата. Съветвам те да помислиш за себе си, преди да е станало късно. — Той почака още малко, за да се увери, че Амбър няма да наруши мълчанието, сетне се завъртя на токове и бавно се отдалечи.

Младата жена продължи да гледа втренчено гърба му, докато министърът изчезна зад ъгъла. Думите му я бяха засегнали дълбоко.

Едва когато се изгуби от погледа ѝ, даде воля на чувствата си.

Не че Джек имаше кой знае какъв избор за своето бъдеще. Може би не беше в състояние да преглътне идеята за съюз с драките, тъй като бе воювал прекалено дълго. А може и да беше прав — Аш-фарел не бяха поредният враг, а нова раса, която трябваше да опознаят и с която да встъпят в преговори. Амбър не хранеше илюзии, че това, което Джек смята да направи зад вратата, е продиктувано от свободна воля. Нима имаше някакъв избор? Нима не бе чула какво се говори за него в казармата? Страхливец. Предател. Убиец. Императорът го върнал окован.

Джек бе мъртъв за обществото. Ала императорът не смееше да му стори нищо, от страх, че може да го постигне възмездие.

Вратата внезапно се плъзна встрани. Не можа да види какво става вътре, защото докторите закриха отвора. Не ѝ обърнаха внимание, докато я подминаваха.

— Забележително здраве, макар че аз бих се погрижил за тези ампутирани пръсти. Но нищо, с течение на времето ръбците ще задебелеят и тогава той сам ще ни потърси за операция.

— Остави имплантантите, безпокои ме душевното му състояние. Но за човек, прекарал толкова дълго време в хибернация, той изглежда с изненадващо запазен разсъдък. Чудя се дали Пепус си дава сметка с какво се захваща...

Гласовете им утихнаха към дъното на коридора.

Амбър надникна през откренатата врата. Джек седеше на болничното легло и си закопчаваше куртката. Веднага щом го зърна, душата ѝ затрептя от радост.

— Вандовър каза, че записите ти са наред — рече, щом влезе.

Той вдигна изненадано глава. Все не можеше да привикне към безшумното ѝ появяване. Усмихна се и слънцето блесна в крайчеца на очите му.

— Значи ще успеем! Лекарите казаха, че съм готов. Пепус сигурно сега разговаря с тях. — Той протегна ръце и я привлече към себе си.

— Ходих при Джонатан, докато те преглеждаха — продължи тя с тих глас. Джонатан бе единственият оцелял от експедицията на Колин. Джек улови разтревожения ѝ поглед. — В кома е. Не са сигурни, че ще се оправи.

— Какво се е случило?

— Още не знаят... по тялото му няма никакви следи. Лежи съвсем наблизко, малко по-нататък по коридора. Джек, не е типично за Колин да вземе със себе си Джонатан и сетне да го изостави.

— Прекалено се безпокоиш.

— Ами ти също си виновен за това.

Той я целуна нежно по челото. След това ѝ прошепна тихо:

— Искам да го видя, преди да ме напъхат в криогенната капсула. Току-що ми казаха, че процесът може да продължи четири или пет дни.

— Пепус е разрешил да го посещаваш. Но аз нямам сили да вляза повторно — преглътна мъчително тя. Затвори очи и пред мисления ѝ взор отново изникна огромното безжизнено тяло на Джонатан, целият покрит с жици и тръбички, които контролираха гаснещите му функции и се опитваха да го поддържат.

— Как смяташ, дали Джонатан би имал нещо против да почака няколко минути?

— Минути? — тросна се тя. — Не бих искала да действаш прибързано, когато си имаш работа с мен, войнико. Не, Джонатан няма да възразява. И без това сега се бори за живота си. — Очите ѝ се замъглиха. — Аз също те искам — добави задъхано.

— Когато бях на кораба, понякога ми се струваше, че чувам дишането ти в другия край на каютата.

Амбър поклати глава.

— Ако бяхме толкова близо, нищо не би ме задържало в другия край. — Прегърна го и се притисна към него, но изведнъж се сепна. — Дали да не заключим вратата? Да напишем, че има карантина, или нещо такова?

— Аз ще се погрижа — рече той, приближи се към вратата и я блокира с парола, която накара младата жена да се разсмее. А след това се зае да укротява пламъка в тялото ѝ.

В продължение на един безкраен миг всички светове и слънца се бяха събрали в близостта, която двамата влюбени поделяха.

3.

— Прехванах кодирано съобщение на Зелените ризи — докладва Вандовър, без да си прави труда да скрива доволната си физиономия.

Пепус вдигна глава от пулта.

— Нали виждаш, че съм зает?

— Но не и за информацията, която нося, предполагам. — Вандовър му подаде разшифрования текст.

Пепус плъзна поглед по него.

— Кога и къде прехвана това?

— Опитаха се да го предадат на Сторм, когато го свалихме на космодрума.

Пепус отново прочете съобщението: „Скиталците да продължават с размириците. Така Пепус ще има нужда от теб жив.“ Императорът разтвори пръсти и листчето падна на пода.

— Каж ми нещо, което не зная.

— Само предполагаме, че е така. Сега се потвърждава.

— Че Зелените ризи се интересуват от Джек Сторм? Той знае ли, че съобщението не е стигнало до него?

— Не мисля.

Пепус се облегна назад. Лицето му придоби замислено изражение. През цялото време на разговора не бе свалил мъничките слушалки и непрестанно прослушваше приетите съобщения.

— Прати по обичайния канал информация, че ако размириците продължават, това може бързо да намали цената на Сторм. Ще дойде момент, когато ще предприема необходимите действия да смажа проклетите бунтовници.

— Да, ваше величество. А момичето?

— Засега ни върши добра работа. По-късно ще обсъдим какво да правим с нея.

Министърът кимна и тръгна към вратата.

— Вандовър.

Той спря.

— Да, ваше величество?

— Известно ни е, че записите със спомените на Джек са били взети от мадам Сейди. Това означава, че ги е държала в залог срещу заем, даден на някого. Да имаш представа на кого?

— Още не.

— Открий. Това е особено важно.

Вандовър кимна. Пепус се завъртя в креслото и за миг очите им се срещнаха.

— Президентът на Доминиона се свърза с мен. Интересува се как използваме средствата, които ни предоставят. Финансирането на тази война се оказа доста по-скъпо, отколкото предполагаме. Също така настоя да увеличим силата на космическия си флот и да оборудваме още две пехотни единици с бойни костюми.

Очите на Вандовър засияха.

— И с двете можем да се справим.

— Чудесно — кимна императорът. — Твърдо съм решен да спечеля тази война.

Вандовър постоя още малко, но тъй като императорът не каза нищо повече, сметна, че е освободен. Опита се да се измъкне с вида на човек, зает с важни дела.

Денаро стоеше в приемната на центъра на Скиталците и едрото му мускулесто тяло изпълваше помещението. В сравнение с него Вандовър се почувства като незначителна сянка. Министърът оголи зъби в хладна усмивка.

— Благодаря, че ме приехте.

Младият мъж отвърна на усмивката му.

— Това е светилище, министър Баадластър. Надявам се, нямате нищо против да разговаряме във фойето. Не се безпокойте, разполагаме с шумоизолиращи паравани. Ако Свети Колин беше тук, сигурно щеше да ви покани в апартамента си, но...

— Да, наистина. — Вандовър подхвана краищата на наметалото си и се настани в посоченото кресло. Денаро се отпусна срещу него. Министърът го разглеждаше крадешком. Това бе човекът, който вероятно щеше да наследи Колин. Същият, когото императорът ненавиждаше, но доскоро не смееше да докосне, тъй като бе под

закрилата на Скиталеца. Не биваше да забравят, че Денаро умееше да борава с боен костюм... и че Сторм бе негов учител. Той облиза устни и произнесе:

— Дойдох да проверя дали мога да бъда полезен с нещо в отсъствието на Колин.

Денаро стисна силно облегалката, но лицето му остана равнодушно.

— Достатъчно ще е да ни освободите от охраната отвън. Сградата вони на драки.

— Рицарите са тук заради вашата безопасност.

— Това не са Рицари.

— Ще информирам императора.

Нищо нямаше да бъде направено и двамата го знаеха. Колин бе отправял сходни възражения.

— Благодаря ви за вашата загриженост, господин министър. А сега, ще ви помоля да ме извините, но имам работа.

Вандовър се надигна.

— Разбирам ви. Може би, когато Джонатан се възстанови напълно, ще може да поеме част от задълженията на Колин.

Лицето на Денаро стана бяло като платно. Той стисна зъби.

— Какво искате да кажете?

Вандовър се престори на объркан.

— Ама как така... никой ли не ви е казал... Един от нашите бойни кораби го е открил преди няколко седмици. В кома е и Пепус нареди да го настанят в собствената му болница в двореца. Съжалявам, Денаро. Мислех, че сте в течение.

Скиталецът се надигна. Лицето му постепенно възвръщаше цвета си.

— Моля за разрешение да го видя.

Вандовър сви рамене.

— Едва ли има смисъл. Не е идвал и за миг в съзнание. Лекарите смятат, че е от преживяния шок. Осигурени са му, разбира се, най-добрите грижи. В него е единствената ни надежда да узнаем какво е станало с Колин.

— Сторм посети ли го вече?

— Командирът е предпазлив човек, а и в момента си има други грижи.

Денаро продължаваше да го разглежда замислено.

— Това е новина с непредвидени последици.

Вандовър подръпна ръкавите на наметалото си.

— Пепус няма да търпи повече размирици — заговори той бавно. — Сега не е моментът да се разпалва огънят. Изчезването на Колин може да доведе до нарушаването на крехкия баланс. — Почти шепнешком добави: — Командир Сторм иска да свали Пепус от Триадския трон. Това вече не е тайна. Но за да го стори, му е била необходима... подкрепа. Ето защо е отишъл при Зелените ризи. Нищо чудно да потърси и Скиталците. Липсата на Колин в момента е в негова изгода, докато събира съюзници — може вие да решите да се присъедините към него.

Денаро рязко си пое дъх. Погледът му се рееше над главата на Вандовър.

— И откъде ви е известно това?

— Аз съм военен министър. Нима смятате, че не разполагам със собствено разузнаване? Но Пепус е мой император и колкото и да се нуждае от Джек Сторм, не бих се поколебал да го осведомя колко опасен може да е този инструмент.

— Нито пък аз — рече неочаквано младият монах. Сетне стисна зъби. — Баадластър, благодаря ви, че ми се доверихте.

Вандовър кимна и стана да си върви.

— Няма защо — подметна той през рамо. Докато се отдалечаваше, усещаше изгарящия поглед на Денаро в гърба си. Едва след като се озова отвън, между драките, той си позволи победна усмивка.

Джек стоеше до леглото, което силно наподобяваше кувьоз, тъй като почти всички жизнени функции се поддържаха от апарати. Амбър не беше преувеличила. Човекът, който лежеше вътре, бе само бледа сянка на онзи Джонатан, когото помнеше. Едър и енергичен, надарен с изключителна сила и същевременно необичайно фин и ловък. Ала сега в помещението се чуваше само шумът на машините.

Амбър пристъпи до рамото на Джек. Той я погледна.

— Така ли са го намерили?

— Ами, горе-долу в същото състояние. Почти веднага са го поставили на животоподдържащи системи. Оттогава само се влошава.

Джек хвърли поглед към стената отсреща. Не беше необходимо да е специалист, за да види, че животът на Джонатан се крепеше на косъм.

— Дежурен?

— Да, сър — обади се един глас зад стената, но той не можа да определи дали принадлежи на човек или на машина.

— Какви са му шансовете?

— Бихме могли да го поддържаме в това състояние много дълго време. Въпросът е дали ще има полза... — гласът пресекна и Джек разбра, че е разговарял с човек. Само живо същество би могло да скърби за друго живо създание. Машините следваха единствено зададените програми.

Джек отново извърна глава към Амбър.

— Как мислиш, дали е участвал в сражение?

— Не зная, Джек. Защо?

— Чудя се дали Колин е бил пленен, или го е изоставил по своя воля.

— Колин никога не би го изоставил! — тросна се тя.

— Факт е, че Джонатан е тук, а от Колин няма и следа. Питам се дали е бил принуден да постъпи така, или сам го е решил.

— Как можеш да задаваш подобен въпрос?

— Мога, защото трябва да науча отговора. Кой го е открил? Накъде е летял Колин? Прехванали ли са ги? Сред приятели ли да го търся, или при врагове?

Амбър се притисна в него.

— Съжалявам. Аз си помислих...

Той се усмихна огорчено.

— Джонатан беше и мой приятел. Какво ли щеше да ни разкаже, ако само можеше...

Джек се пресегна и погали лежащия по ръката. Беше гореща, като че ли го измъчваше треска.

Космите на ръката му изведнъж се изправиха, сякаш между двамата бе прескочило електричество. Джонатан бе увит с плътен чаршаф до раменете. Само мускулестите му ръце се подаваха отвън. С подобно телосложение той можеше да е прекрасен Рицар.

Изведнъж тялото под чаршафите помръдна. Амбър извика уплашено. Джек неволно отстъпи крачка назад, а по мониторите на стената трепкаха тревожни светлини.

Тялото подскочи върху леглото и започна да се гърчи конвулсивно. Датчиците се разкачиха. Джек дочу шум зад стената и се досети, че всеки миг ще дойде помощ. За да не позволи на Джонатан да падне от леглото, той се пресегна и го улови за раменете.

Времето изведнъж забави своя ход. Чуваше гласа на Амбър, но не можеше да различи отделните думи. Бяха твърде провлечени, за да схване смисъла им. Сигурно е завладяна от паника, помисли си, и се чуди какво да направи. Сега вече усещаше енергията, с която животоподдържащите системи помпаха тялото на Джонатан. Ръцете му го стиснаха, притеглиха го надолу към широко разтворените, невиждащи очи. Джонатан помръдна устни:

— Помогни ми — изстена, миг преди лекарите да дотичат.

— Хипнотично предизвикана кома — обясняваше Баадластър. — Но доста тежка. Джонатан е можел да умре.

— Предизвикана от самия него?

Военният министър сви рамене.

— Може би. В момента се е поуспокоил. Лекарите казаха, че почива.

Джек се намръщи.

— Бръщолевеше несвързано.

— Ясно — кимна замислено министърът. — Но може би все пак ти си уловила някоя дума?

— Аз ли? — изгледа го учудено Амбър. — Мислех, че умира.

— Нима това ви притеснява, милейди? — попита със злобна усмивка Вандовър. — Доколкото ми е известно, срещали сте доста често смъртта, докато сте се подвизавали из бордеите на Малтен.

Тя го изгледа, но Джек побърза да пристъпи между тях. Беше достатъчно едър, за да е непреодолима преграда и без помощта на костюма.

— Баадластър, зная че си военен министър, но ще ми позволиш да ти отправя едно предупреждение. Внимавай с кого воюваш.

Императорът се нуждае не само от услугите ти, но и от твоята... дискретност.

Вандовър прехапа устни. И да бе преbledнял, нямаше как да се види, тъй като лицето му и без това бе бледо.

— Императорът ме прати да ти съобщя, че би желал да те види утре, преди... процедурата. А междувременно, нека напомня и на двама ви, че не бива да напускате това крило. — Той кимна отсечено. — Приятна вечер. Командир Сторм, милейди Амбър.

Амбър потрепери, сякаш се отръскваше от миризмата му. Извърна глава към леглото, на което лежеше Джонатан.

— Той искаше да ти каже нещо. Сякаш бе програмиран...

— Зная. Но какво би станало, ако не го бяха открили, или... — Джек преглътна. — Не смятам, че Колин го е изоставил доброволно. Никога не би го зарязал в подобно състояние. Погледна я и изведнъж се усмихна. — Май ще разочароваме Вандовър.

— Защо?

— Защото съм решил да изляза оттук. Ще ми помогнеш ли?

— Разбира се. Къде ще ходим?

— Джонатан повтори три пъти нещо и едва накрая го разбрах. Ставаше дума за стаята за медитация на Колин. Явно е нещо важно, щом не му даваше покой.

— Ами да тръгваме, в такъв случай.

Присъствието на Колин изпълваше целия апартамент. Стаите бяха едновременно аскетично обзаведени и някак богати... заради предметите, до които се бе докосвал светията. Докато крачеше предпазливо из помещенията, Джек се замисли, че никога не бе имал дом, който да смята за свой собствен. Откакто се помнеше, единственият му дом бяха казармите.

Амбър бе приседнала до любимата масичка за кафе на Колин. Неведнъж тримата бяха провеждали заседания около нея.

— Никога не съм влизала в стаята за медитация — призна тя.

— Хм. — Джек плъзна внимателен поглед наоколо. — Смятал е да се върне.

— И аз така си помислих. Или е така, или не е имал време да се подготви.

Джек спря до вратата на стаята и я погледна през рамо.

— Идваш ли?

— Н-не. Май ще остана.

— Както желаш — засмя се той. Сетне бутна вратата и изчезна от погледа ѝ.

Тя сведе поглед към странните татуировки, танцуващи като живи рисунки по кожата ѝ. Усецаше близостта на Джек като придърпване на невидимо въже. Пристъпи неспокойно от крак на крак и огледа помещението. Имаше чувството, че долавя миризмата на светеца. Пое си бавно дъх, сякаш се опитваше да я запомни.

Вътрешната врата на стаята за медитации зееше отворена, сякаш го канеше да влезе. Джек се поколеба и се огледа. Не видя нищо обезпокоително, наведе глава и прекрачи прага.

Стените на стаята бяха оставени с включени проектори и изведнъж той се озова сред множество различни светове, които човекът бе посетил, откакто бе полетял в космоса. Джек дори не помисли да присяда в дървеното кресло, поставено в самия център. Замръзна, заплени от виденията на светове, някои от които бе посещавал, и неволно протегна ръка в опит да ги докосне... Повечето от тези светове не знаеха що е пясък, нито война, преди да ги открие човечеството. Някъде тук щяха да са и картините от Дорман, Опус, Малтен... гърлото му се сви.

Кларон, недокоснат от изпепеляващите лъчи. Джек стисна ръце, неспособен да задържи картината на планетата, която бе изгорена, а в момента навярно преживяваше мъчителния процес на съживяване и тераформиране.

Поне това бе успял да постигне. След като не бе могъл да спаси родната си планета, дължеше го на Кларон. Планетата бе изпепелена, за да бъде почистена от първите зрънца на дракски пясък и за да унищожат... него.

Цикълът от повтарящи се изображения бе доста дълъг. След известно време той осъзна, че ще е най-добре да приседне на креслото. Продължи да следименящите се картини и след време почувства, че не ги вижда пред себе си, а е потънал в транс и очите му вече не се

фокусираат. Изникна и изчезна пясъчната планета Милос, пробуждайки горчиви спомени. Той премигна и бавно се надигна.

— Джек... добре ли си?

Амбър го викаше отвън.

— Идвам след малко — провикна се в отговор. — Нищо не открих тук.

Смяната на картините бе прекъсната веднага щом излезе от обхвата на сензорите. Джек спря и се огледа. Милос продължаваше да виси в периферното му зрение, но постепенно угасваше. Мястото, където бе претърпял най-горчивото си поражение. Преглътна мъчително, обърна се и се върна при Амбър.

4.

Тревожният вой на алармата разкъса тишината на нощта. Амбър скочи от леглото и разтърси глава, за да прогони остатъците от съня. Джек също се надигна.

— Какво става?

Напрегна слух, за да долови кодовите сигнали, които обикновено придружаваха алармата. Наведе се и си нахлузи обувките. И двамата си бяха легнали облечени, неприятна, но необходима предпазна мярка, когато си имаш работа с човек като Пепус.

— Не е откъм императорското крило. Тук е, непосредствено до нас.

Очите ѝ се разшириха.

— Кой би дошъл тук?...

— Джонатан!

Сторм стигна пръв до вратата, но тя беше по петите му.

Пробивът в стената, който бе задействал алармата, зейна пред тях — с нащърбени, димящи краища.

— Не се приближавай!

Амбър спря зад вдигнатата му ръка.

— Защо?

— Това е работа на някой с боен костюм.

Почти в същия миг от далечния край на коридора се чу разтревожено дракско пощракване. Тя го улови за ръката, но Джек я отблъсна.

— Драки!

— Идват заради алармата. Нали знаеш, че са част от охраната. Ще проверят тук веднага щом обезопасят императорското крило. — Докато говореше, Джек продължи напред към разрушената от взрива лаборатория, която заобикаляше стаята на Джонатан. Амбър не изоставаше от него.

Вътре цареше сумрак, от изпочупените апарати хвърчаха искри. Под краката му хрущеше натрошена пластмаса, стъкло и метал. Амбър

не бе успяла да си обуе обувките. Тя спря, прехапала устни, неспособна да продължи, но над рамото на Джек виждаше някакъв едър силует, надвесен над леглото, да разкачва с бързи и отмерени движения кабели и датчици.

— Остави го, Денаро — произнесе с тих, но заплашителен глас Джек.

Мъжът с боен костюм се обърна. Придържаше Джонатан с една ръка, като да беше малко дете. Визьорът бе смъкнат надолу, стъклото — затъмнено.

— Той е мой. Прекалено дълго го оставих в ръцете ви. Ако толкова държиш на него, ела и го вземи.

Амбър си пое рязко въздух. Съдейки по звука, Джек определи, че се намира до вратата. Не смееше да се приближи заради парчетата стъкло по пода.

Вместо отговор той се нахвърли върху Денаро. Движението му беше светкавично, точно, непредсказуемо — единственото предимство на невъоръжен човек срещу боен костюм. Денаро бе негов ученик — Рицар за кратко време, преди да се върне в ордена. Младият монах винаги е бил следовник на Свети Колин, а не войник на Триадския трон. Познаваше го достатъчно добре, за да знае как ще реагира на челна атака.

Амбър изпищя, когато осъзна какво ще стане.

От ръкавицата на Денаро бликна лазерен сноп и преряза сумрака в помещението. Джек се извъртя на една страна и се промуши покрай сияещия лъч, на косъм от него, усещайки топлината му. Наведе се в краката на Денаро, грабна остро парче стъкло и го пхна със замах в процепа между две пластини на флексобрънките — там, където трябваше да е сгъвката на коляното.

Импровизираният нож изскърца върху метала, сетне хлътна в процепа. Денаро подскочи встрани и оръжието бе изтръгнато от ръката на Джек. Той се извъртя чевръсто назад, но бе твърде бавен в сравнение с подсилените мишци на костюма.

Тежкия ботуш го застигна. Ударът бе бръснещ, през гърдите, но достатъчен да го запокити към другия край на стаята. Джек усети как тялото му се сгърчва в болезнени спазми.

Денаро се приземи до него.

— Не го прави отново, командире — рече той, в гласа му се долавяше болка. Пресегна се и извади стъкленото парче от процепа в бронята. Острието му беше алено.

Джек се претърколи по корем и бавно се надигна. Виждаше отражението на лицето си в черното стъкло на костюма.

— Не мога да ти позволя да продължаваш.

— Но и не можеш да ме спреш. Аз съм с костюм, а ти — не.

— Ето къде ти е грешката. Ако беше останал достатъчно дълго при Рицарите, щеше да узнаеш и слабите им места.

Денаро стреля с ръкавицата, но Джек вече не беше на предишното си място. Бе се плъзнал под нея, притиснат към металното тяло на Денаро.

— А аз си мислех... — изпъхтя Денаро, гласът му отново бе променен от болка. — Мислех си, че знаеш кой е истинският враг.

— Никога не съм се съмнявал — отвърна Джек и напрегна рязко мускули.

— Не стреляй! — изкрещя Амбър. Джек така и не разбра, дали се обръщаше към Денаро или към драките, които бяха запречили рамката на вратата. Миризмата на чуждоземните тела изпълни ноздрите им и в същия миг лъчът го намери и го повали на пода. Драките войни излъчват миризмата на нагорещен метал и той я мразеше повече от миризмата на смърт, която го заля, когато се блъсна в пода.

Амбър отново закрещя:

— Спрете! Ще ги убиете и двамата!

Денаро се наведе над Джек. Когато го хвана за врата, Джек почувства, че ръкавицата му е още топла от стрелбата. В другата си ръка носеше Джонатан, чието лице бе все така унесено.

— Остави го — помоли Джек. Едната страна на лицето му беше безчувствена, усещаше соления вкус на кръв в устата си. — Пепус ме върна, за да намеря Колин. Заклех се да тръгна по следите му.

— Късно е вече — избоботи гласът на Денаро зад стъклото. — Чакахме прекалено дълго. — Костюмът се разтресе и Джек изведнъж видя стаята от друг ъгъл. Осъзна, че Денаро го носи, използвайки го като щит. — Не биваше да се опитваш да ме спреш.

— Да се опитвам! — Джек се уви около ръката и блъсна с крака шийното съчленение на костюма. Главата на Денаро отскочи назад.

Джек го изрита повторно и този път съчленението поддаде.

Амбър притисна устата си с ръка, втренчила ужасен поглед в титаничната битка. Ако имаше боец на този свят, който би могъл невъоръжен да мери сили с боен костюм, това несъмнено бе Джек. Тя чу мъчителното скърцане на флексобрънките, докато Джек блъскаше с крак отново и отново. Денаро се олюля назад и пропадна през огромната дупка в стената.

Драките не можеха да чакат повече. Жертвата им се готвеше да избяга. Джек още се бореше с ключалката на шлема, когато те се хвърлиха напред.

Амбър не спираше да крещи. Джек се свлече на пода, където остана да лежи, с нашарено от лазерни откоси тяло. Денаро се извърна и побягна по коридора с бързината, която му придаваха сервоусилвателите.

Миг по-късно в помещението изникна К'рок, който укроти подчинените си с няколко бързи удара. Един сержант се разпореждаше да извикат лекари.

Амбър разбута драките и се приближи до Джек. Подът бе залят с кръв. Миризмата на кръв изпълваше и въздуха. Ръката на Джек бе лепкава, когато я докосна. Кожата му беше студена и тя надзърна в очите му с надежда, че още е в съзнание. Клепачите му потрепериха и той изстена и в същия миг над него се надвесиха лекарите и го вдигнаха на носилка.

Очите им се срещнаха, но тя виждаше, че погледът му е замъглен. Наведе се към него, но носилката вече поемаше към операционната.

Дъхът му опари ухото ѝ.

— Вземи... записа от камерите.

— Ще го взема, но защо...

— Вземи записа преди... Баадластър. Нямахше нужда... — Джек си пое дъх на пресекулки. — Нямахше нужда Денаро да отнася Джонатан. Надявал се е... да го последвам аз. Записът ще ми подсказе... къде. Беше честна борба... но драките ме раниха тежко. — Той я стисна с разтрепераната си ръка. — Разбра ли ме? Вече нищо не може да ни спре.

— Да — ускори крачка Амбър, за да не изостава от носилката. Вратите на операциялната се разтвориха и лекарите изтръгнаха Джек от ръцете ѝ. Тя постоя още малко пред затворените врати, заглеждана в засъхналата кръв на Джек върху пръстите ѝ.

Едва тогава се сети, че ѝ бе дал задача, обърна се и се затича да прибере записа, преди някой друг да го е сторил. Не беше никак трудно да го открие. Дори успя да въведе някои корекции в записващата система, сякаш го бе сторил самият Денаро преди атаката, за да прикрие следите си.

Когато отново го видя в реанимационния кувьоз, изглеждаше малко по-добре. Беше превързан целият, виждаше се само лицето му. От тялото му стърчаха жици и датчици. Гърдите му се повдигаха и спускаха равномерно. До нея изникна Вандовър, но тя се престори, че не го забелязва.

„Ами ако е мъртъв — помисли си. — И този копелдак очаква да види какво ще направя.“

— Ще трябва да го задържим поне две седмици — обясняваше мъжът в черно. — Има доста тежки наранявания. Лекарите ме помолиха да ти предам.

— Колкото е необходимо — кимна тя. Баадластър се извърна и си тръгна. Амбър почака, докато се увери, че е напуснал помещението, и едва тогава даде воля на сълзите си. Най-много я безпокоеше едно нещо — че когато Джек се подложи на процедурата и възвърне изгубените си спомени, може би ще престане да бъде човекът, когото обича.

5.

Да бъде отново завършен. Млад, изпълнен със сили, макар и с вкочанено, вледенено тяло — не, това беше невъзможно, армията не би рискувала да подложи на криогенен сън един новобранец, най-малкото процедурата бе прекалено скъпа. Беше дошъл тук по своя воля и сега мрачен сержант с щръкнало шкембе му крещеше:

— Няма костюм, няма войник! Чуete ли го веднъж, ще го чуete хиляда пъти! И нека тези от вас, които изкарат началното обучение, не си мислят, че всичко е приключило! Ще ви прекараме отново през месомелачката, защото само най-добрите могат да носят костюм, а вие ще бъдете най-добрите. Ясно?

— Ясно, сър!

— Най-добрите, ето какви ще бъдете. Но само тези, които оцелеят в ада на моето обучение. Защото от мен се иска да ви направя Рицари. И помнете — собствените ви задници зависят от костюмите, които ще носите! Аз ще ви науча как да ги обличате, използвате, да ядете и спите в тях, как да се грижите за тях. Ще се отнасяте към тях така, както не сте се отнасяли и към родните си майки! Ясен ли съм, момчета?

— Да, сър!

Майка му. Джек улови за миг образа ѝ — кестенява коса, луничаво лице, тъжни очи, загледани в него на прощаване, и изведнъж си спомни. Беше спечелил костюма, но бе изгубил Милос... и драките бяха погълнали неговата родна планета, както бяха постъпили и с много други и сега сигурно повърхността ѝ бе покрита с пясък.

Навярно щеше да заплаче, ако не му беше толкова студено, пък и без това сълзите му замръзнаха.

Пепус вдигна глава от пулта и червеникавата му коса се люшна над лицето като наелектризиран облак. Повдигна леко слушалките, забелязал, че Вандовър пристъпва нервно от крак на крак, и попита:

— Какво има?

— Обадиха се от лабораторията. Джек скоро ще приключи с процедурата по прехвърлянето на записа.

— Колко скоро?

Вандовър стисна потните си юмруци.

— Изминаха дванайсет дни.

Императорът се облегна назад. Напоследък лесно се задъхваше. Лицето му си оставаше бледо, обсипано с лунички, сякаш никога не виждаше малтенското слънце.

— И какво ще имаме, когато той се пробуди? Инструмент, който можем да използваме?

Вандовър поклати леко глава. Би дал душата си да седне на пулта на Пепус — да може да контролира комуникациите между всички Триадски планети и дори свободните светове на Доминиона. Нито едно сведение не достигаше адресата си, без да премине през този пулт. Император Регис, предшественикът на Пепус, бе създал тези юзди и умееше да ги дърпа, но Пепус се оказа дори по-добър от него. Вандовър се постара да прикрие мислите си.

— Ще разполагате с лоялна бойна машина.

— Така ли? Да се надяваме. Впрочем, какво прави Амбър?

— Седи край него — едва промълви Вандовър със стиснати устни.

— Истинска жена, каквото и да мислиш за нея — рече Пепус, изоставяйки обичайния си подигравателен тон. Но той знаеше много добре какво е мнението на Вандовър за Амбър.

Млъкна за миг, заслушан в някакво съобщение, сетне отново погледна министъра.

— Ако успеем — рече, — ще спасим трона.

— Мога ли само да посоча, че дамата повече не ни е необходима?

— Ще ни бъде необходима дотогава, докато ни е нужен и Джек.

— Можете да му кажете, че сте я пратили някъде. В края на краищата Малтен е в състояние на обсада. Държим солидни сили да охраняват снабдителните вериги. В противен случай Скиталците могат да ни създадат сериозни проблеми.

— Само че на мястото на Джек не бих повярвал на подобно нещо.

— Вие сте негов император.

— Свободният човек няма свой император. Амбър е може би единственият заложник, на когото можем да разчитаме, за да държим юздите на Сторм. — Пепус плъзна ръка по лъскавия пулт. — Ще бъде твоя, Вандовър, но само след като отпратим Джек. Каквото и да правиш с нея, не желая следите да водят към някого от нас. Ясен ли съм?

— Мъдро решение — поклони се Вандовър, макар да кипеше от гняв. — Но от друга страна, тя е най-обикновен престъпник.

— „Обикновен“ е последната дума, която бих използвал за нея — повдигна рамене императорът. — Докладвай ми, когато Джек се събуди. — Той се обърна и отново се наведе над пулта, потрепвайки с пръсти върху клавиатурата, която бе подпрял в скута си.

Вандовър бавно отстъпи назад. Чудеше се какво ли си спомня в момента Джек Сторм.

Пясък закриваше хоризонта. Накъдето и да погледнеш Джек, само кафеникави, заоблени хълмове. Духаше горещ вятър. Той избълва една зловна ругатня и милоските техници, които се опитваха да възстановят комуникационната линия, вдигнаха глави.

— Зная, че е горещо — подхвърли Джек, като се приближи до тях. — Но настоявам да не допускате в апаратурата да прониква пясък. Защо не сте поставили някакъв защитен екран?

— Лейтенант — обади се единият милосец. — Ако искате днес да има патрулен обход, налага се да работим независимо от условията. Прахът е най-малкият ни проблем. — Той размаха сондата и посочи хоризонта, където трябваше да се издигат транспортните кораби.

— Аз отговарям за безопасността на хората си — тросна се Джек. — Не бих искал да ми бъде докладвано, че костюмите не са били поправени или заредени напълно. Нито че някои от вашите колеги разточителстват с ограничените ни припаси.

Милосецът изсумтя недоволно, но сведе страхливо очички.

— Сигурно ще кажете, че ние сме виновни и за загнездилите се берсеркерски яйца в костюмите ви — изломоти той изплашено. — Костюмите ви ще бъдат готови, когато приключим с тях, лейтенант. —

Той се изплю в прахоляка пред краката им. — И тогава единственото, от което трябва да се безпокоите, е пясъкът.

Спомените в съня му бяха объркани, противоречиви. Но той вече знаеше защо мрази драките и пясъка, и защо няма доверие на милосите. Какво е да се биеш дълго след като костюмът ти е изчерпал основните си енергийни запаси и някои от колегите ти са застинали неподвижно, неспособни да се преборят с прекомерната тежест на бронираните си обвивки, обрекли ги на ужасна смърт. Почувства отново горчивия вкус на поражението, изоставени от своите командващи офицери, които бяха взели решение да снижат до минимум загубите на Милос. Вече знаеше, че предишният император Регис е бил подмамен да вземе това решение от своя млад племенник Пепус и впоследствие Регис ще изгуби не само трона, но и живота си. Но това беше кошмар, от който Джек не можеше да се пробуди. Транспортните кораби нямаше да се приземят — като се изключат няколко. Никой нямаше да подсури евакуацията. Рицарите щяха да бъдат пожертвани с останалите войници. Но заедно с тези горчиви спомени се върнаха и забравените картини от далечното детство и юношеството, от семейството, което бе изгубил. Те погълнаха изцяло мислите му, превръщайки съзнанието му в огромна и черна бездна, от която можеше да продължава само напред.

Опитваше се отчаяно да спре разширяването на тази бездна, която поглъщаше като ненаситно влечуго всичко, изправило се на пътя ѝ. И същевременно беше вътре в костюма, подложен на нетърпима жега и ужасните сърбежи по местата, където върху кожата му бяха залепени датчиците. Подплатата на гърба му всмукваше потта и я превръщаше във вода, която се стичаше надолу.

Отвън го атакуваха драките, а отвътре — чудовището. Отново беше предаден.

Но изведнъж в съзнанието му блесна ярка искра. Беше обкръжен от драки, повечето от хората му бяха избити, енергийните запаси се топяха, но той внезапно почувства, че зад гърба му трепка съзнанието на още едно живо същество. То се пресегна към него и яркото му сияние прогони бездната влечуго.

Фантом. Значи е бил жив, дори тогава! Ала успоредно с тази мисъл изникна друго, ужасяващо видение — на разчупен като яйчена черупка костюм, от който се подаваше зловещото туловище на

берсеркера, израснал като паразит от погълнатото тяло на някой Рицар, готов да се нахвърли с еднаква ярост срещу драки и Рицари. Милосите, съзнавайки, че губят войната, се опитваха да заразят с яйца на берсеркери всичко живо, до което се докосваха. Среднощните разкази от казармата се превръщаха в кошмарна реалност.

Това, което му помогна, бе яростното желание да оцелее.

Лъчите на ръкавиците косяха редиците на драките, хитиновите им обвивки се пропукваха и отвътре бликаха пламъци, чиято топлина се долавяше дори зад преградата на костюма. Отнякъде долетя познат, отдавна чакан сигнал и Джек описа пълен кръг. Един от транспортните кораби се бе приземил наблизко.

Рицарите гинеха един след друг, неспособни да удържат порива на превъзхождащия ги противник... тук загиваше елитът на Доминиона. Джек бе единственият, който имаше сили и енергиен запас да се движи. Приблужи спуснатата платформа и се улови за перилата. Стори му се, че го издига право от бездната на ада.

Неколцина техници му помогнаха да свали костюма, бърчейки носове от вонята, която се носеше отвътре. Потта, която го обливаше, бе като разяждаща всичко киселина. Той изрита настрани ботушите и заряза костюма, без да поглежда през рамо. Започна да идва на себе си едва след като бяха проверили неговите дланови и ретинови отпечатъци.

Сестрата в криогенното пъхна чантичка в ръката му.

— Ще имаш нужда от това, войнико. Душовете са надясно. Това е ключът от шкафчето ти. Прибери нещата си вътре, преди да дойдеш в лабораторията.

Джек въздъхна изнурено.

— Изгубихме Милос.

— Без майтап?

— Съжалявам. Направих каквото можах.

Сестрата спря и го погледна. Джек долови нетърпението на хората, струпани зад него.

— Да не мислиш, че си отговорен за цялата тази проклета война? — сръга го сестрата. — Хайде, войнико, размърдай се. Трябва да спазваме крайния срок. Да изчезваме, преди гадните насекоми да са ни надушили.

Джек се изкъпа, наслаждавайки се на освежаващото въздействие на горещата вода. Изтри тялото си с кърпа, облече дрехите, поставени в чантата, и се върна при другите. Инструкциите по интеркома им предаде нечий твърд и суров глас, но какво пък, те бяха войници. И преди им се бяха случвали подобни неща. Единственото му желание сега бе да получи топла храна, но това беше абсолютно забранено преди хибернацията. Очакваха ги месеци на вледеняващ сън. Криогенният отсек беше огромен и натъпкан до пръсване с капсули. Той си проправи път по тесния проход до своето шкафче и го отключи.

Вътре вече бяха окачили бойния костюм, чиито флексобрънки проблясваха, сякаш му намигаха.

— Костюмите ви ще останат под карантина, докато определим в какво състояние се намират — извика някой от другия край на помещението. — След това ще бъдат обеззаразени или унищожени.

Няма костюм, няма войник.

— А сега заемете местата си в редицата — продължи офицерът и Джек чу уморено влачене на крака. Едва сега си даде сметка, че бяха загинали хиляди, за да могат тези стотина души да се доберат дотук. Опитваше се да повярва, че все още не всичко е изгубено. Че си остава Рицар и пак ще облече бойния костюм.

Костюмът се поклащаше на закачалката, опръскан с кръв и засъхналата слуз на убитите драки. От него лъхаше на Милос и на война. Изглеждаше като създание, дошло от ада. Пък и притежаваше неразривна връзка с него.

И тъкмо когато Джек започна да свързва миналото с настоящото си, влечугото го нападна с неумолима жестокост.

Клепачите на замразения мъж потрепнаха.

6.

Малкият кораб се разлюля, изстрелян като празна черупка, и пое по снижаваща се орбита. Фантом настрои сензорите на костюма да следят движенията на кораба на Аш-фарел. Наложиха се обаче да намали чувствителността им, когато внезапно тишината бе прорязана от човешки вик. Страх и болка изпълниха съзнанието му, докато лежеше свит в тясното пространство за инструменти, където се бе спотаил. Чуждоземците така и не бяха успели да го открият.

Страхът и болката не бяха непознати за него. Много пъти ги бе преживявал в компанията на Джек. Но сега, докато те отекваха във всяка фибра на телцето му, си даде сметка, че за първи път се бои истински. Мисъл, която едновременно го окуражаваше и обезкуражаваше. Защото означаваше, че се е развил достатъчно, за да може да се страхува от смъртта. Сега най-сетне бе в състояние да разбере колебанията, които измъчваха Джек преди всяко сражение. Смъртта бе тъмната страна на войната. И само живите същества се бояха от нея.

Беше стигнал далеч, но тази мисъл не го радваше. Той бе истински войник, знаеше го, бе преживял не една битка и победа. Но сега за първи път осъзнаваше, че никога вече няма да бъде същият.

Прецени, че вече може да излезе от скривалището си. Корабът на Аш-фарел се отдалечаваше и бе наложително да нанесе някои корекции в орбитата на миниатюрния съд. А след това не му оставаше друго, освен да чака Джек. Колин му бе обещал, че Сторм ще се появи, и тогава Фантом щеше да му покаже по-нататъшния път. А дотогава можеше да черпи сили за живот само от запасите на костюма. И най-добре да не прослушва отново записа със залавянето на Колин.

Защото тъкмо той го плашеше толкова много.

— Искам — говореше към екрана Вандовър — да премахнете един човек от крайните квартали на Малтен.

Лицето на човека отсреща не показваше никакви чувства, нито Вандовър очакваше нещо подобно. Кожата на неговия събеседник бе подпухнала, а зениците му бяха разширени от прекомерната употреба на дрога.

— Кой? — попита лаконично.

— Няма значение кой. Ще ви го посоча... а вие уредете останалото.

— Хм. Ще са ми необходими двацет и четири часа за подготовка.

— Имате ги.

— Значи проблемът е решен. — За миг между веждите на говорещия се появи дълбока гънка. — А как стои въпросът с идентификационния чип?

— Тя не носи такъв — ухили се широко Вандовър. — Тъй че можете да действате спокойно.

— Разбрано — веднага след това екранът угасна.

Ако имаше късмет, мислеше си Вандовър, никой няма да открие тялото на Амбър. Нито да го разпознае. А дори да го намерят, следите ще говорят за поредната сляпа жестокост на Зелените ризи срещу Пепус. Откъдето и да се погледне, премахването на Амбър щеше да му донесе само полза.

Понечи да се надигне от креслото, но в този момент блесна сигнална светлина, означаваща, че има повикване. На тази линия можеха да го търсят само от Планетната полиция или неговите доверени информатори. С доклад по въпроси, които сигурно го интересуваха живо. Той превключи връзката.

Екранът остана тъмен. Информаторът не желаше лицето му да се вижда, но Вандовър вече разполагаше с данните от ретиновия скенер и знаеше кой го търси.

— Господин министър?

— Тук съм — отвърна той. Човекът отсреща говореше с долномалтенски акцент, но с нотки, характерни за Пограничните територии.

— Преди няколко години вие проявихте интерес към едно... специално оръжие.

— Оръжие? — повтори уплашено Вандовър и по гърба му пробягаха тръпки.

— Да. Модифицирано за конкретна цел. В началото използвахте Уинтън, за да го открие, но след убийството му изгубихте следата.

— Ах — въздъхна Вандовър и бавно поклати глава. — И сега вие го намерихте?

— И да, и не. Разполагаме с неговата самоличност. Оттук нататък всичко е във ваши ръце.

Вандовър стисна юмруци. Кокалчетата му побеляха. Уинтън бе умрял, без да предаде някои особено важни сведения. За съжаление бившият началник на полицията бе изпитвал недоверие към Вандовър. Всъщност, в това отношение чувствата им бяха взаимни. Министърът така и не бе успял да проникне във файловете на Уинтън. Но ето че най-сетне му се удаваше възможност да се сдобие с информацията, от която се нуждаеше.

— Чудесно — рече той. — Какво искате от мен?

Информаторът назова една сума и добави:

— А също и разрешение да напусна планетата.

— Уговорено. Как да потвърдя информацията ви?

Човекът отсреща вдигна рамене.

— Достатъчно е да задействате заложената подсъзнателна програма и убийствата ще започнат.

— Чудесно. И кой е това изчезнало оръжие?

— Един уличен рекетър на име Ролф разполагал с малка банда от деца, които работели за него. Обичайната измет. Контактите му с Уинтън са били добре прикрити. Но тази, която ви е нужна, се нарича Амбър. Отдавна не работи на улицата и няма идентификационен чип, но...

— Няма значение — прекъсна го с хладен глас Вандовър. — Зная къде да я намеря. Парите ще бъдат на уговореното място. — Той прекъсна линията, но остана загледан в потъмнелия екран.

През всичките тези години е била под носа му и той нито за миг не бе заподозрял. Вече си обясняваше защо Уинтън не бе я ликвидирал. Началникът на полицията е знаел кои са заложените цели, но Вандовър не се съмняваше, че се е опитвал да промени нещата така, та да извади полза от последствията. Всеки от двамата е разполагал с жизненоважна информация, но заради вродената им подозрителност така и не бяха заработили като истински екип.

Вандовър погали нежно пулта.

— Уинтън, момчето ми, ти си бил умник. — Покушението над Амбър трябваше да бъде отменено. Или по-скоро отложено. Тя бе толкова потисната след завръщането си от Бития. Вандовър би дал дясната си ръка, за да узнае какво се бе случило там и по какъв начин плановите на Уинтън са се провалили, а той самият бе изгубил живота си. Може би Амбър вече не беше оръжието, в което я бяха превърнали някога. Уинтън го бе уверил, че убиецът е обучаван от малък и че притежава вроден талант за тази работа, за разлика от шарлатаните, които Пепус държеше в източното крило. Дарба, позволяваща да нанася невидим удар право в ума или сърцето... бързо, без възможност да бъде засечен или спрян.

Трябваше да провери внимателно тази информация, преди да предприеме някакви действия. Би могъл да започне например от Сейди, лихварката, която бе укрила Амбър. Сейди щеше да му сътрудничи. Тя бе истински предприемчива, умела в изкуството на компромиса, тръстика, която предпочита да се извива вместо да се прекършва от вятъра.

Вандовър протегна ръка към пулта. Засега щеше да забави неизбежното, но само временно. Ако се окаже, че Амбър не е тази, за която я вземат, ще бъде премахната безкомпромисно.

7.

Амбър дремеше, подпряла чело на коленете си и приседнала до стената на коридора, като захвърлен от някого стол. В просъница дочуваше развълнуваното щракане на драките и долавяше тежката им миризма. Затръшването на врата и стъпките по коридора я събудиха. Тя вдигна глава и разтри схванатия си врат. Беше стояла на пост на далеч по-неприятни места, на бетонен под или пермапластов тротоар, със сновящи наоколо улични убийци, на далечни светове, дори заобиколена от приятели, но този път мъчителното очакване да се завърне Джек бе почти непоносимо.

Сестрата се приближи и се надвеси над нея.

— Той излезе от хибернация. Още няколко часа на диализа и ще му позволят да приема посетители.

Амбър се изправи бавно, все така подпряна на стената.

— Как е?

— Малко объркан. Приложихме допълнителна програма към записа, за да опресним познанията му — в края на краищата е отпреди двайсет и седем години.

Умората на младата жена се стопи мигом.

— Какво сте направили?

Сестрата се озърна. Стоеше на вратата, но явно искаше да следи какво става вътре.

— Ориентираща програма — обясни.

— Това го чух. Питам кой ви разреши да го правите?

— Пепус — отвърна сестрата. След това влезе в лабораторията и затвори вратата.

— По дяволите! — изруга Амбър и стисна юмруци.

Драките в коридора изведнъж застанаха мирно и лицевите им плочки се разместиха. Джек я бе учил да разчита израженията на лицата им. Доколкото можеше да определи, сега демонстрираха готовност за бой и очакваха заповеди за действие.

— Не се тревожете, момчета — каза тя на глас. — Надявам се обаче, за ваше добро, да ви сменят, преди Джек да е излязъл от лабораторията. Той не обича драки.

Тя им се усмихна мрачно и си тръгна. Трябваше да свърши някои неща, преди да се върне тук за нощната смяна.

Когато дойде отново, драките бяха сменени от почетна гвардия Рицари. Погледът ѝ веднага бе привлечен от лъщящите им брони. Спомни си, че бойният костюм на Джек излъчваше ослепителен блясък, въпреки че бе участвал в не една или две битки. Дори само тази мисъл бе достатъчна да пробуди острото ѝ усещане за загуба. Гърлото ѝ се сви и тя преглътна мъчително. Чудеше се дали ще открият някога Колин.

Почетният караул се отдръпна при идването на Вандовър Баадластър. Беше сменил черната си тога с друга, пак в същия цвят, и когато я видя, леко ѝ кимна.

— Милейди Амбър.

— Господин министър — отвърна тя.

Вандовър плъзна поглед по лицето ѝ.

— Ние вече чакаме — поде той. — Дори бях изненадан, че не те заварих тук. Но една от сестрите ми каза, че е разговаряла с теб. Изглеждаш добре.

Амбър повдигна брадичка. Беше висока на ръст, но военният министър бе още по-висок.

— Благодаря ви. И кога ще мога да го видя?

— Още сега... ако си готова.

За миг се поколеба. Беше объркана. Джек най-сетне се бе сдобил с жадуваната победа. Какво ли обаче означаваше тя за него? За тях двамата? Защо не бързаше насреща ѝ?

— Милейди? — подкани я тихо Вандовър.

Тя пристъпи в прохода, образуван от Рицарите, и Вандовър я последва. Краищата на наметалото му се влачеха по земята, като че нашепваха зловещи проклетия. „Лоша поличба — помисли си тя. — Точно сега не ми е нужна...“

Джек седеше с гръб към тях, облечен в чист бял гащеризон. Амбър влезе и спря, осъзнавайки, че пречи на Баадластър и останалите

да я последват. Джек обаче ги бе чул. Той вдигна бавно ръка и си свали слушалките. Изглежда, слушаше някакъв запис.

Преди още да се обърне, тя вече знаеше. Четеше го по напрегнатия му гръб. И когато се извърна към нея, лицето му остана приветливо, но равнодушно. Сините му очи срещнаха нейните и тя не долови в тях нищо. За един миг сърцето спря да бие в гърдите ѝ — но тогава зърна в очите му разум и въздъхна, поне това му бяха оставили.

Той се изправи, а на лицето му бе изписан ням въпрос: „Коя си ти?“

Краката ѝ омекнаха. Опря рамо в рамката на вратата. Главата ѝ бучеше.

— Ти трябва да си Амбър — рече Джек и протегна ръка към нея. Тя отмести ръката му настрана.

— Не се безпокой за мен.

Баадластър мина покрай нея и прегърна Джек приятелски през раменете.

— Нека те поздравя с добре дошъл, момчето ми.

Амбър наблюдаваше леко изненаданото изражение върху лицето му над рамото на Баадластър. Вандовър го пусна и отстъпи назад.

— Най-сетне се върна, след двацет години изгнание. Най-добрият войн на императора.

— Само за да откроя, че имаме нов император и същия стар противник — отвърна Рицарят. — Макар че, доколкото разбрах, сега сме съюзници. Готов съм да получа заповедите ви.

— Чудесно. Император Пепус би искал да те види колкото се може по-скоро.

— Ясно. — Той улови за миг погледа на Амбър, сетне се озърна към двамата лаборанти, които продължаваха да са суеят около апаратурата. — Казаха ми, че трябва да почакам около половин час, докато се стабилизира кръвната ми захар и изчезне опасността от хипотермия.

— Разбрано. — Баадластър даде знак на охраната и мъжете се обърнаха кръгом и излязоха.

Амбър остана. Забравила за камерите, следящи всяко нейно движение, тя пристъпи към човека, който я гледаше сякаш му е напълно чужда.

— Не постъпвай така с мен — прошепна. — Не зная какво си мислиш, че ще спечелиш, но си на път да се превърнеш в тяхна пионка. Добавили са своя програма към записите, на които беше подложен. Един Господ знае какво са ти вкарали в мозъка.

В очите му блеснаха гневни пламъчета.

— Не е необходимо да го знае Господ. Стига ми и на мен. Не разбирам обаче какво очакваш. Аз не те познавам...

Тя извика името си и то изскочи от стиснатото ѝ гърло като болезнена топка.

Лицето му пребледня.

— Съжалявам — произнесе. — Наистина. Казаха ми, че трябва да потърся водача на ордена на Скиталците. Време е да се приготвям. Ще бъдеш ли така добра да ме извиниш...

— Значи си твърдо решен да намериш Колин?

— Аз съм войник. Това е заповед, която трябва да изпълня. Нямам друг избор.

— Така е — кимна тя. — Нито пък аз. — И напусна забързано лабораторията. Знаеше, че няма да я повика.

Вандовър Баадластър я причака в дъното на коридора. Ръката му се стрелна от сенките и я улови за китката. Така блокира инстинктивната ѝ съпротива и тя спря задъхана. Опита се да се освободи, сетне се примири и го погледна.

— Пусни ме.

— Каквото и да си мислиш, нямам никаква вина за случилото се с Джек Сторм.

— Вие го убихте!

— Някой го е сторил, съгласен съм с теб. Но Пепус има кого да прати, когато е нужно да се свърши мръсната работа. Колкото до мен, не бих си позволил да отстраня Сторм точно сега, когато имаме най-много нужда от него.

Амбър забеляза, че наоколо няма нито драки, нито Рицари. Министърът бе наредил да се изтеглят в болничното крило.

— Какво искаш от мен? — попита и отново направи опит да се освободи.

— Същото, което и ти. Да не изпращаме човек, който все още не знае къде се намира и какво става наоколо, във вихъра на събития, които могат да доведат до гибелта му.

— И как предлагаш да се справим със ситуацията?

Баадластър се засмя гърлено, но плътните му устни останаха стиснати.

— Като те пратя с него, скъпа Амбър. За да му пазиш гърба.

— По-скоро бих се съюзила с милоски берсеркер, отколкото да шпионирам за теб.

Министърът продължаваше да я стиска в желязната си хватка.

— Не си играй с мен, госпожичке. Нямам високо мнение за теб.

— Нито пък аз за твоя милост.

— В такъв случай — продължи Вандовър с тих глас — мисля, че се разбираме чудесно. Всеки от нас има свои мотиви. Ето какво ще ти предложа. Разбрах, че твои записи се съхраняват при мадам Сейди. Според мои достоверни източници при престоя си на Бития си изгубила някои свои... да го наречем полезни умения? Ще са ти нужни, ако наистина държиш да помогнеш на Джек. За разлика от него, при теб въвеждането на изгубената информация ще стане доста бързо. Съгласна ли си?

Амбър обмисляше трескаво чутото. Да стане отново убийца, да носи в себе си ужасяващата програма, която някога не беше в състояние да контролира... веднъж вече беше преживяла този ад и бе успяла да се измъкне от него. Защо да го прави и втори път?

„За да помогна на Джек, ето защо.“

Вече се досещаше, че няма начин Вандовър да е изцяло наясно какво точно ѝ предлага. Навярно си мисли, че ще я превърне в хладнокръвен уличен боец, каквато е била някога, но беше изключено да познава всички нейни тайни. Като например, че тя вече може да контролира инстинкта си да убива. И че няма човек на този свят, който би могъл да задейства отново списъка с жертвите.

— Добре — кимна тя. — Съгласна съм.

Очите на Баадластър блеснаха.

— Чудесно. — Той я пусна и за нейна изненада посегна и погали косата ѝ. — Чудесно.

8.

Джек изпрати с поглед младата жена, усещайки с всички сетива кипящия в нея гняв. Тя пробуждаше у него странни и неясни желаниа. Наведе се над лабораторния монитор, извади отвътре диска, който слушаше, и го пъкна в джоба си. Мислите върху диска, както тялото, в което се бе пробудил, му бяха чужди. Сега се усещаше по-възрастен, без да помни преживените години, с белези по тялото, които не знаеше как е получил. Обичан, без да знае как да отвърне на чувствата.

Предполагаше, че е на около двацет и осем-трийсет, макар че хронологичната му възраст бе по-скоро към петдесетте. Тялото му изглеждаше съвсем здраво, ако се изключеа някои леки болки тук-там. Липсваха само чувствата, откакто се бе пробудил тази сутрин в чужда кожа. Едни искаха да им бъде верен, други — да ги обича, а той не разбираше нито едните, нито другите.

За някои от тези неща се споменавахе в диска. Той се извини мислено на другия Джек Сторм, задето бе узурпирал живота му, но вече нищо не можеше да се направи. В диска нямаше спомени, а предупреждения, съвети как да остане жив, ако се случи най-лошото. Отново бе човек с половин живот — и как само му липсваше другата половина, изчезнала заради възстановеното начало.

— Командир Сторм? — повика го сестрата. — Приключихме с прегледа. Тук вече нищо не ви задържа.

Той кимна. Благодарение на диска вече знаеше, че враговете му са наблизко и един от тях е самият Пепус.

Амбър неволно потрепери. Стисна устни, твърдо решена да не издаде пред Баадластър страха си от криогенния сън, да се потопи в него, докато е в плен на враговете си, бе по-страшно от всичко досега.

Военният министър опря рамо в нейното. Тя подскочи от допира, но мъжът, изглежда, не забеляза, загледан през прозореца на снижаващото се такси. След това й подаде една касетка.

— Без неочаквани изненади, нали? — попита Амбър.

— Отгоре е печатът на мадам Сейди.

Амбър прибра касетката в джоба си. Някога Сейди бе доверена приятелка, но сега сигурно бе готова да я предаде. Мисълта не ѝ подейства успокояващо.

— Искаш ли да те придружа?

— Не.

Министърът не изглеждаше изненадан.

— Както желаш. Ще се върна утре да те взема. — Неизказано остана предупреждението да го чака тук. Амбър не възрази. Щеше да го чака. Поне засега нямаше къде другаде да отиде.

Пепус седеше на трона в залата за аудиенции. Огромното помещение бе съвсем пусто. Джек пристъпи бавно вътре и веднага позна императора — беше го виждал на снимки. Но докато се приближаваше, го завладя усещането, че вече са се срещали, и то неведнъж. Почти бе сигурен, че е виждал тази настръхнала като от статично електричество червеникава коса. Не го изненадаха и пронизващите зелени очи.

Спря на няколко крачки от трона и отдаде чест. При всяко движение усещаше рязка болка в ребрата си, явно раната още не бе зараснала. „Не си се грижил достатъчно за тялото ни, старче“ — помисли си.

Пепус плъзна преценяващ поглед по лицето му.

— Свободно, командире — рече дружелюбно.

Трябваше да изминат няколко секунди, преди Джек да осъзнае, че са го повишили през изминалите години. Отпусна се и болката леко понамаля. Бяха му разказали, че е нападнал с голи ръце човек в боен костюм. „Има стари войници и дръзки войници, но няма стари дръзки войници“ — припомни си старата поговорка, докато Пепус се надигаше и се отдалечаваше към дъното на залата, очевидно очаквайки Джек да го последва.

Отведе го в малка стаичка, която едва побираше две кресла. Тук се отпусна в едното, а Джек почака да му посочат другото.

Императорът се засмя.

— Старите навици умират трудно.

— Навици?

Пепус махна с ръка.

— Тук никой не ни подслушва. Има шумоизолираща завеса... Казаха ми, че не помниш абсолютно нищо от последните седем години.

— На мен също — отвърна сухо Джек.

— Жалко. Точно през този период двамата с теб свършихме доста добра работа. И ти пое невероятни рискове. Ще ти кажа честно, че се радвам отново да си сред нас във време, когато Рицарите не само са уважавани, но и високо ценени. Близо двайсет години те бяха забравени, презрени, вместо да получат славата, която заслужават.

Джек не отговори, но внезапно застиналото изражение на лицето на императора му подсказа, че от него се очаква да каже нещо.

— Осведомиха ме, че трябва да благодаря на вас за това.

Погледът на Пепус трепна.

— Не е необходимо да вярваш на всичко, което ти казват. Какво мога да направя за теб, момчето ми, за да се отпуснеш?

Джек се стегна вътрешно. Знаеше много добре, че не е „момчето“ на Пепус. Вярно, че се бе заклел във вярност пред Регис и неговия наследник. Малката стая, в която се намираха, му се струваше прекалено тясна и изпълнена със сенки. Пепус сякаш не ги забелязваше, но Джек неволно се отдръпна от тях. „Призраци — помисли си той. — Но чии?“

— Кажете ми защо бяхме низвергнати?

Докато наблюдаваше трескавата смяна на чувства върху лицето на императора, Джек осъзна защо Рицарите вярват в „чистата“ война. Околната среда, планетата не трябваше никога да страда заради греховете на плътта, която я владееше. Ще минат години и друг император ще дойде на мястото на този. Но никога няма да има друг Милос или Дорман.

— Защото не можахте да удържите Милос — отвърна Пепус. — За конкретните причини, разбира се, ще е най-добре да се обърнеш към Баадластър, той е моят военен министър и го очаквам всеки момент. Когато се появи, ще се върнем в залата, където, както вече ти споменах, ще се намираме под наблюдение. Виждаш ли, ти си един от малцината оцелели в онази битка. Драките са нападнали толкова бързо, че не разполагаме с почти никакви сведения как точно е протекла. —

Той вдигна мършавата си ръка. — Достатъчно е да го разкажеш само веднъж.

Джек изведнъж почувства, че челото му е плувнало в пот. Щом искат от него да чуят за онзи кошмар, ще им разкаже. Така да бъде. Но какво ще му дадат в замяна? Последните няколко години? Съмняваше се. „Не вярвай никому — бе прошепнал гласът от диска. — Ако държиш да узнаеш истината, намери Колин.“

— Разкажете ми за този Скиталец, когото настоявате да открия.

— Ах! — Пепус се наведе напред и се подпря на свитата си ръка. — Двамата с него се познаваме от много време, но сетне пътищата ни се разделиха. Той избра да стане Скиталец. Добър човек е и точно добротата му стои в основата на сегашните му неприятности. Ако не беше, все някак щях да го премахна от поста му. — Пепус направи кисела гримаса. — Сигурно ти се струва, че съм прекалено прям с теб?

Джек го погледна смутено. Усещаше, че зад думите на императора се крие и друго значение, дори няколко, но все още не бе в състояние да ги улови. Ала той беше войник. Бе свикнал с яснота, нито повече, нито по-малко.

— Всеки добър човек се забърква в неприятности — рече.

Пепус прокара ръка през косата си. След това се засмя, сякаш Джек бе казал някоя шега.

— Да, май си прав.

— Въпросът ми е — продължи Джек — защо не се е върнал сам? Срещу какво се изправяме?

— Срещу какво ли? Командир Сторм, противникът ви се нарича Аш-фарел. Тъкмо те бяха причината да се съюзим с драките. Не знаем нищо за тях, освен че се появяват неочаквано, разрушават и после изчезват в неизвестността. Не можем да установим контакт, опитите ни да се бием също завършиха с неуспех. Каквото и да представляват, очевидно са достатъчно силни и свирепи, за да прогонят драките от тяхната територия.

Джек потърси в спомените си информация за Аш-фарел. Явно предишният Джек също не бе се сблъсквал с тези същества. От записите бе запомнил планети, където всичко живо бе унищожено... с други думи, те бяха раса, обучена да воюва по начина, по който и Рицарите. Брутална, но ефикасна система, като почистването на къщата с мощна прахосмукачка. Джек дори си припомни една атака

срещу защитена с щит планета. Изглежда, засега нямаше сила, която да се изпречи на пътя им.

Той кръстоса крака.

— Каква е вероятността — попита — да открия Колин?

— И двамата знаем, че е почти минимална. Но имам чувството, че той все още е жив. Почти съм сигурен в това. Ти също трябва да го повярваш, ако възнамеряваш да го търсиш — наведе се поверително напред императорът.

— Разбрах, че костюмът ми е при него.

— Така смятаме и ние.

Джек се потупа замислено по крака. Знаеше, че костюмът му е бил заразен и вероятно все още се обитаваше от паразита. Берсеркерът вътре вероятно бе не по-малка заплаха за проповедника, отколкото мистериозните Аш-фарел.

— Ще ми е нужен друг костюм.

— Вече е приготвен. Трябва само да го вземеш.

— Ще са ми необходими и доброволци. — Джек си позволи една лека усмивка. — Сигурно няма да е лесно да си набавя.

Пепус се изправи.

— А твърдеше, че не помниш нищо.

Джек също се надигна. Отново почувства болката, заедно с нея и натрупаната умора.

— Нямам *никакви* спомени. Но имам уши, а пазачите пред вратата ми си говореха. Не зная как съм станал командир на вашите Рицари и защо след това съм решил да напусна този пост, но не съм толкова зелен, че да приемам всичко, което ми се казва, за чиста монета.

— Добрите хора — произнесе замислено императорът — винаги създават проблеми.

В този момент се появи Вандовър и императорът млъкна. Министърът остана почтително до вратата. Усмивката на Пепус изчезна. Той наклони глава и сложи ръка на рамото на Джек.

— Съветвам те — зашепна — да вярваш повече на спомените си и по-малко на слуховете, особено когато разговаряш с Баадластър. — След тези думи императорът се изправи. — Вандовър! Закъсняваш.

— Имах важна работа, ваше величество, затова се забавих.

Джек наблюдаваше как двамата допират глави, за да разговарят, без да ги чува. Но Баадластър със сигурност не бе доловил последните думи на императора. Джек не беше кой знае колко опитен в дворцовите интриги, но имаше чувството, че огромната празнина в спомените му може да му коства живота.

9.

Този път го пробуди равномерна вибрация. Фантом задейства приглушените си външни сензори и изведнъж се развълнува — към него се приближаваше голям космически кораб. Капсулата се разтресе, прикlescена в манипулаторна ръка. Фантом отвори преградата на малкото помещение, в което се спотайваше, и се изпъна в цял ръст. Всеки миг очакваше да чуе гласа на Джек.

Но интеркомът мълчеше. Чуваше се само статичен пукот, в който не се долавяше никакъв смисъл. Капсулата се залюля, сякаш бе ударена от силен вятър, и съдейки по шума, той предположи, че го изтеглят в голямо помещение. Отвън вакуумът бързо се топеше, прогонен от нагнетявания с помпи въздух. Най-напред регистрира промяната в звуците зад корпуса на капсулата.

Обърна се срещу отвора на шлюза в очакване да се отвори.

Предполагаше, че задачата, която му бе поставил Колин, е към своя край. Мисълта, че скоро отново ще се съедини с Джек, го стопляше. Войната ги бе откъснала един от друг, но Фантом никога не се бе съмнявал, че съдбата ще ги събере отново. Спуснал визьора на шлема, той следеше внимателно развитието на събитията.

Но люкът не бе отворен, а взривен. Костюмът се олюля от ударната вълна и за няколко секунди сензорите бяха заслепени. Миг по-късно през отвора нахлуха драки, чиито злобни физиономии бяха като зловещи маски.

Най-сетне го бяха открили, но не тези, които очакваше.

Доколкото познаваше Джек, в този момент вероятно щеше да вдигне ръкавиците и да открие огън. Фантом повдигна ръце. Разполагаше с пълен запас от енергия. Преди да открие стрелба обаче, задейства ръчката на мъртвеца. Дори да го надвият, гадните насекоми нямаше да получат костюма.

Той се прицели и пристъпи напред.

10.

Беше като да облича старо, но добре познато и обичано палто, чиито джобове са пълни със спомени, картини, радост и болка. Или като да седи на непознат бряг и да пресява през пръстите си разноцветни песъчинки, опитвайки се да реши кои от цветовете са хубави и кои — лоши, без да има някаква логика в решението ѝ. Но как можеше да се сравнява дори най-красивата песъчинка с някой безценен спомен?

Амбър лежеше върху масата и гърдите ѝ се повдигаха и спускаха равномерно. Умът ѝ бе далеч по-активен от приспаното и охладено тяло, зает да подрежда слоевете от информация, докато спомените ѝ се връщаха един през друг, понякога напълно объркани. Тя долавяше топлия си дъх, усещаше и студа, който я обгръщаше. Постепенно започна да трепери и зъбите ѝ затракаха.

Появи се една сестра и я зави с електрическо одеяло. После прегледа системата, да не би Амбър да се е откачила от връзката с хемодиализния апарат, прошепна нещо с доволен вид и си тръгна. Умът ѝ бе зает с други неща.

Като в калейдоскоп парченцата от живота ѝ падаха и се скупчваха около нея, красиви картинки със заострени краища, и вчерашният ден бе само една от тях. Не беше изгубила нищо, а си бе върнала всичко. Амбър почувства топлината на одеялото и затвори очи, този път готова да потъне в успокоителен сън.

— Той е ваш — говореше тихо Вандовър. Държеше ръцете си стиснати, за да не издава чувствата си. — Не помни нищо от случилото се по-рано, проявява нужното уважение за човек с неговия пост... Трябваше по-рано да го направим. Сторм е обезоръжен и същевременно все още е полезен за нас.

— Така е. И сега отива да търси Колин не защото го смята за свой приятел, а тъй като аз му наредих да го направи.

— Всичко стана така, както ви казах.

— Радвам се, че се получи — отвърна любезно императорът. —
Иначе щеше да го убиеш, нали?

— По-точно да наредя да го направят. Но той все още е опасен.
Не обича да бъде манипулиран.

Пепус размаха безгрижно ръце.

— Важното е, че изпълнява заповедите на императора. А какво
ще правим с момичето? — попита на вратата.

— Тя е моя.

Пепус кимна леко.

— Както се бяхме уговорили.

— Засега няма да предприемам нищо. Той не я познава и
въпреки това, когато я зърна, веднага се досети коя е. Видях го в очите
му. По-добре да не събуждаме подозренията му.

— Ами ако тя го привлече на своя страна?

— Няма да ѝ позволим да се приближи до него. А сега, ваше
величество... ще ви напусна, защото ме чакат и други задачи.

— Разбира се. Нима бих могъл да те задържам?

Баадластър се поклони и излезе. Въпреки че почти веднага сви
зад ъгъла и изчезна надолу по коридора, имаше чувството, че усеща
изгарящия поглед на императора в гърба си.

Покоите му бяха далеч по-скромни от тези на Пепус. Триадският
трон се гордееше с наемническата си армия, но новините от
Пограничните райони не бяха никак успокоителни. Все още нямаше
никакви сведения за местонахождението на Аш-фарел и както драките,
така и техните съюзници хората започваха все повече да нервничат.

Вандовър се намръщи, докато четеше последните съобщения на
екрана. Дали Пепус осъзнаваше истинския размер на заплахата? Ако е
така, защо императорът продължаваше опасната игра със Скиталците?
Каква полза би могъл да има от една назряваща гражданска война?

Министърът приключи с прегледа на информацията, изпълнен
със странната увереност, че зад всичко това се крие някаква
обединяваща схема, замисъл, който все още не успяваше да разкрие.
След това повика своя адютант по интеркома.

— Да, сър?

— Назначи ми среща с командир К'рок. За утре сутринта.

— Тъй вярно, сър.

Вандовър се облегна назад. Намирайки се в странно положение между драките и хората, милосецът би могъл да знае неща, които не са известни дори на министъра на войната. Да измъкне тази информация от К'рок обаче, щеше да е истинско предизвикателство. Той преплете пръсти и потъна в размисъл.

Изведнъж осъзна, че не е сам. Завъртя рязко креслото.

— Добър вечер, Баадластър.

Беше облечена с черна рокля, която напълно се сливаше със сенките в ъгъла. В началото не я различи, позна я едва когато пристъпи напред. Дългата ѝ коса бе сплетена на плитка. Тя се движеше с уверени и гъвкави движения, които караха кръвта му да кипва и същевременно пълнеха с горчилка устата му. Вандовър не можеше да свали поглед от нея.

— Тъкмо щях да пратя кола за теб.

Тя се подпря на ръба на пулта.

— И сама мога да се оправя. Защо да разчитам на други? — втренчиха се в него сияещите ѝ очи.

Вандовър почувства как стомахът му се сви. От погледа ѝ сякаш бликаше огън, който разпали необуздани чувства. Как досега не го бе усетил?

Амбър се приведе към него. Беше си сложила дискретен парфюм, чието ухание го обгърна.

— Искан да ти кажа — заговори тя, — че партньорството, на което толкова много разчиташ, ще бъде крайно опасно за теб. Въпреки че съм ти благодарна за това, което направи.

— Милейди — заговори той с официален тон, — подценявате и двама ни.

Тя се изправи внезапно.

— Писна ми да си играя на разни глупави игрички с теб. Наричаш ме „милейди“, но всъщност ме мислиш за курва. Не съм твоя, за да правиш каквото пожелаеш с мен, Вандовър. Отивам при Джек, независимо дали той ме помни или не.

Министърът скочи на крака.

— Ах, това трябваше да се очаква. Но смяташ ли, че е безопасно да ми говориш подобни неща в лицето и да ми обявяваш война?

Сигурна ли си, че ще се справиш без нашия съюз?

— Сигурна съм.

Беше късна вечер. Вандовър натисна едно копче на пулта и вратите на кабинета се залостиха. Амбър отстъпи неволно назад.

— Сега вече — рече той — ще си побъбрим насаме.

— Ако смяташ, че тези врати могат да ме задържат...

Вандовър се разсмя.

— Ще останеш не заради заключените врати.

Очите ѝ се присвиха.

— Бих могла да те убия — рече.

Той се разсмя отново и този път изглеждаше напълно безгрижен.

— Зная, мила моя! О, не можеш да си представиш колко добре го зная! Аз съм те програмирал!

11.

Амбър се отдръпна уплашено. Контролът и заплахата, които досега бяха в ръцете ѝ, изведнъж бяха преминали у Баадластър. Пое си рязко дъх. Не можеше да повярва, че той знае. Допреди миг вярваше, че е готова да убие министъра, за да спаси Джек. Но сега ставаше въпрос за собственото ѝ оцеляване.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами, че не бива да ме заплашваш. Зная коя си и какво си правила. Познавам най-съкровенията ти тайна. И ключът ѝ е у мен. — Вандовър отстъпи назад, провери дали е заключена вратата, сетне отново я погледна. — Трябва да си кажем някои неща насаме.

— Нямам за какво да говоря с теб!

— Така ли? Тогава навярно предпочиташ да ме слушаш? Дори Ролф не знаеше как се задейства скритият в ума ти механизъм. Моите желаниа са заровени толкова дълбоко и са така неуловими, че няма никакъв начин да ги усетиш. Искаш ли да ти разкажа, Амбър? Готова ли си да изпълниш докрай своето предназначение? — Усмивката му стана по-широка. — Да се обзаложим ли, че мога да задействам програмата ти, преди да успееш да ме убиеш?

Тя разтвори пестници. Отстъпи назад и се подпря на пулта. За миг долови в очите му неувереност. Не можеше да е напълно сигурен... също както и тя.

— Защо смяташ, че наистина съм способна на подобно нещо?

— Била си част от групичката деца от улицата, които са работили за Ролф.

— Сигурно половината хлапета от крайните квартали на Малтен могат да се похвалят със същото.

— Само че нито едно от тях не е било под закрилата на Джек Сторм. Заради което и онзи нещастник Ролф си изгуби живота. — Амбър сви рамене. — Аз наех Ролф да ми намери убиец. Не просто някое хлапе от улицата, с което да работи — исках по-специален човек. Надарен със способности, които не могат да бъдат засечени.

Амбър го слушаше, навела глава. Не смееше да срещне блестящия му поглед. Не искаше Баадластър да види отчаянието, което я обземаше.

— Да ти опиша ли тези способности? — облиза устни Вандовър. — Хитрост, разбира се, макар че много деца от крайните квартали могат да се похвалят с хитрост. Бързина и ловкост, макар че и тук нищо необичайно. И характер, който да съответства на острия език. Позна ли се, моя прекрасна Амбър? Ти ли си това?

Омразата се надигна в нея като неустоима вълна. Вдигна ръка, за да приглади косата си, и почувства калъфа с ножа, пристегнат под ръкава.

— Да продължавам ли?

— Не. Не съм тази, за която ме смяташ.

— Зная, че си. Ролф също имаше определени предпочитания. Като например да работи с деца. Веднъж ми каза как е намерил своя кандидат за убиец. — Баадластър се приближи бавно към нея. — Опитал се да изнасили едно малко момиченце, а когато се свестил, бил на пода. Детето просто не му позволило да го докосне. Точно това ме заинтригува най-много.

Амбър разпусна косата си и бавно свали ръце, пъхайки небрежно едната в ръкава на другата.

— Нямах никакви доказателства.

— Лесно мога да се сдобия с тях. Например, като проверим дали ще позволиш да бъдеш изнасилена.

— Преди това ще се простиш с живота си.

— Може би. — Той се наведе над нея. — Само че има едни думички, които знам и от които ти ужасно се боиш. Чуеш ли ги, ще направиш точно това, което те ужасява. Ще започнеш да убиваш без причина.

Дръжката на ножа бе само на милиметри от пръстите ѝ.

— Никога няма да убивам по твоя заповед.

— Нямах друг избор! — Вандовър се изправи рязко. — Махни се сега. Иди при човека, който владее сърцето ти. Душата и тялото ти вече ми принадлежат. — Той натисна едно копче и вратата се отвори.

Младата жена изтича навън, но спря на прага.

— Пак ти казвам, че грешиш.

— Не — отвърна министърът с тих и заплашителен глас. — Успях да надзърна в теб. Ти си моя, милейди, и аз ще получа всичко, което желая.

Амбър побягна по пустия коридор.

Джек сънуваше ангел с черни очи. Не беше от онези закръглени, сладникави създания, които бе виждал на картините в покоите на Скиталците. Лицето на този бе изкривено от справедлив гняв, дрехите му бяха разкъсани и развети от буреносния вятър, върху който се носеше с разперени криле. Косата закриваше част от лицето като че беше допълнителен чифт криле. А в очите сияеше величествен гняв...

Джек се пробуди внезапно с мисълта за Амбър. Стори му се, че я вижда в сумрака на стаята, облечена с любимата ѝ синя рокля и със сияещи върху кожата татуировки, останали ѝ за спомен от срещата с онзи битиански жрец. Тя се приближи към него с разтворени ръце и той се надигна, готов да я приеме в обятията си.

Споменът изчезна също толкова бързо, колкото и се бе появил. Джек седеше върху твърдия матрак на войнишкото легло и си поемаше мъчително дъх. И тогава спомените му отново започнаха да се завръщат. Той не беше един човек, а двама. Устата му пресъхна. Спусна крака и ги опря в пода. Сърцето му постепенно се успокояваше. Джек осъзна нещо важно — животът му, както и този на най-близките му хора, е изложен на опасност.

Пепус го беше предупредил. Знаеше ли обаче императорът, че потиснатите спомени ще започнат бавно да се завръщат?

Пепус и Вандовър бяха бърникали в ума му. Дали обаче защото единият заговорничеше срещу другия? Завладя го гняв. Той отметна чаршафите и се изправи, твърдо решен още сега да им потърси сметка. Студеният под му подежда отрезвяващо.

Един призрак се приближи към него от дъното на помещението и произнесе с тих глас:

— Все още не спиш добре нощем.

Беше Амбър, допреди миг неотличима от сенките, в които се криеше. На лицето ѝ се четеше смесица от любов и омраза.

— Как влезе тук?

— Не си ли спомняш, че умея подобни неща? — попита тъжно тя.

Искаше да ѝ каже, че си спомня, но не можеше. Думите заседнаха в гърлото му. Не биваше да предприема нищо, докато не разбере със сигурност какво точно са направили с ума му.

— Трябва ли да помня, че си била крадец?

Тя приседна на леглото до него, кръстоса крака и подпря брадичката си с юмрук.

— Говориш, сякаш си го чул от Вандовър.

— През последните дни разговарях с доста хора. Но ти си единствената, която има представа от нощните ми привички.

Тя втренчи поглед в лицето му.

— Наистина не ме познаваш, нали?

— Наистина.

За един кратък миг изглеждаше сякаш Амбър ще зарови наскърбеното си лице в шепите си. Сетне се овладя.

Джек изведнъж си спомни как Колин бе описал ада. Не можеше с нищо да я успокои. Не можеше да прогони демоните, с които се бореше душата ѝ. Знаеше го със сигурност, подсказваше му го любовта му към нея. И въпреки че я обичаше, не смееше да ѝ се притече на помощ в тази битка.

Мигът отмина и Амбър въздъхна.

— Чудесна двойка сме ние — поде тя и в гласа ѝ се долови огорчение. — Спасители на изпаднали в беда светове.

— Аз съм само обикновен войник — отвърна той. — И правя каквото мога.

Амбър се надигна.

— Най-добре да си вървя. Трябва да потърся някой по-необичаен начин, за да ти припомня коя съм и какво означавах за теб.

— Не бих имал нищо против — отвърна Джек и се засмя в мрака.

— О, сигурна съм, че е така — Амбър неочаквано се наведе и го целуна. Устните ѝ бяха сухи и горещи. После отстъпи назад. — Някъде дълбоко в теб все още е скрит онзи мъж, който ме обичаше. И когото обичам.

Джек се покашля смутено.

— Ако той се върне, първо на теб ще го кажа.

— Надявам се. Защото и двамата се нуждаем отчаяно от него. —
Сетне се обърна и изчезна в тъмнината, сякаш изобщо не беше идвала.
Джек стисна юмруци.

— По дяволите! — изруга тихо, задавен от преливащите в него
чувства. Амбър беше в опасност, а той не знаеше как да ѝ помогне.
Когато заговори отново, обръщаше се към друг човек. — Няма да е
достатъчен само тронът ти, Пепус. Искам да се простиш и с живота си.

12.

„Във всяка молитва има частица живот“, мислеше си Колин, коленичил върху твърдия матрак на пода. Коленете му бяха ожулени, но болката само усилваше желанието му да се моли. Пък и това бе единственият разговор, който водеше. Изправи се мъчително и приседна на трикракото столче, което сам бе измайсторил, и се запита дали похитителите му записват какво прави.

Говореше често на глас, за да ги улесни в научаването на неговия език, но нито веднъж досега не бе получил какъвто и да било знак, че го чуват. Не можеше да се обърне към тях, не знаеше как да привлече вниманието им. Защо изобщо го държаха? Какво виждаха, когато го наблюдаваха?

Стените, подът и таванът на килията бяха от непознат за него материал, с гладка, огледална повърхност, наподобяваща метал и същевременно податлива. Тази еластичност му внушаваше усещането, че се намира в палатка или в някакво временно убежище, което, подобно на палатката, можеше да бъде сгънато и пренесено. Чудеше се още колко ще го държат тук.

Протегна ръка и потърка ожулените си колене. Беше съвсем измършавял. Аш-фарел му осигуряваха храна и вода, но недостатъчно, за да се чувства сит. Устата му бе постоянно пресъхнала и гладът го измъчваше.

— Ти си един глупав старец — обърна се той към отражението си.

Даваше си сметка, че суетата го бе подтикнала да търси Аш-фарел, и сега бе наказан, задето се бе поддал на чувствата си. Какво друго можеше да очаква? Че ще успее да общува с тях, след като всички опити преди него се бяха провалили? Че ще спре войната, след като с изчезването си можеше да предизвика друга?

— Винаги първо почиствай своята къща — промърмори, загледан в отражението си. Дрехите му съвсем се бяха разпарцаливили. Добре, че поне температурата тук бе постоянна и съвсем приемлива.

Колин бе опитал с всички възможни средства да установи контакт: звук, поглед, цвят, мирис, дори музика. Единствената реакция от тяхна страна, когато го плениха, бе готовността им да се отърват от него сякаш е ненужно и досадно насекомо. Наложил се да се съпротивлява с всяка фибра от тялото си и накрая го прибраха тук. Усилията, които бе положил, за да получи храна и вода, едва не го убиха.

Малки победи, помисли си Колин, докато търкаше зачервените си колене. И всички те единствено по волята на Всевишния. Пепус се оказа прав. Колин бе забравил откъде идва, забравил бе дните, когато се беше борил само за собственото си оцеляване. Тази мисъл го отрезви. Може би бе тръгнал в погрешна посока да дири Царството Небесно.

Тази мисъл го накара да се засмее. По-добре да научиш някой урок късно, отколкото никога.

13.

— Открихме Денаро — докладва Вандовър със задоволство в гласа.

— Къде?

— В Пограничните територии. Оставил е ясна следа.

— Както и предполагаме. Иска да примами Сторм след себе си.

— Пепус се почеса по главата и както винаги наелектризираната му червена коса изпука едва чуто. — Странно е само защо ни отне толкова време да го намерим. Потвърдено ли е?

— Да.

— Погрижи се вестта да стигне и до Джек.

— Той е готов да потегли при първия знак.

Пепус си позволи една лека усмивка.

— Вандовър, знаеш не по-зле от мен, че предпочитам да го пратим надалеч. Време е за една малка аудиенция. Покани официалните говорители на Скиталците.

Баадластър зяпна от почуда.

— Но, ваше величество...

— Ако не го направиш, скоро ще затропат сами на вратата. А тук управлявам аз, не тълпата. Това е тронна зала, не говорилня. Ще им подхвърлим Сторм, нека той се попече на този огън.

— Скиталците искат вас, ваше величество — отвърна Вандовър.

— Съветвам ви да не го правите. Пък и командирът ни е необходим за друго.

— За това също ще свърши работа.

— А какво ще правим със Зелените ризи?

Пепус сви рамене.

— Те сами избраха да се слоят със Скиталците — когато повикаме едните, ще дойдат и другите. Но сега не е време да се захващаме с тях. Прекалено сме близо до обявяването на военно положение, а това ще ги накара да се изпокрият. — Той погледна Баадластър в очите. — Ти какво смяташ?

Вандовър си помисли, че императорът разполага с твърде голяма мрежа от информатори, за да се допитва до него по подобни въпроси. Дали сегашната му неувереност не се дължеше на изчерпване на всички ресурси? Това бе тревожна мисъл.

— Погледнато от тази страна, аз съм съгласен, разбира се.

— Чудесно. Дай необходимите разпореждания на Планетната полиция. Не желая обаче да влизат в казармите и на учебния полигон.

— Ще направя каквото е нужно — кимна Вандовър. Той се поклони и си тръгна, без да проявява излишна припряност. Не желаше по никакъв начин да раболепничи пред императора.

— Бих дал лявото си орехче да тръгна с теб, момче, но не зависи от мен — дребният и набит сержант крачеше редом с Джек, опитвайки се да поддържа неговото темпо.

Джек се засмя.

— И да изоставиш новобранците? Пепус ще накара да отрежат *моето* ляво орехче, ако му предложи нещо подобно. — Не след дълго те стигнаха подножието на базата и масивните стени, които заграждаха парадния площад от учебния полигон, ремонтния цех и казармите. Джек познаваше добре тези места и същевременно ги виждаше за първи път... спомените му изплуваха и се наслаждаха един върху друг. В един момент знаеше съвсем точно кой е и къде се намира, в следващия се чувстваше объркан, а умът му бе като непрочетена страница.

Ласадей се покашля.

— Радвам се, че въпросът с твоето така наречено „предателство“ и „дезертьорство“ е уреден.

Джек спря и сведе поглед към него.

— Това е политика, сержант. В нея са замесени типове като Пепус, Вандовър и кой знае кой още. Пък и не съм сигурен, че е уреден.

Голото теме на Ласадей лъщеше на ярката слънчева светлина. Той стисна устни.

— Лесно е да хвърлиш кал по някой честен войник, командире — посочи той с палец стената. — Роулинс ще се освободи след няколко минути. А аз трябва да приема костюмите.

— Ще се оправя и сам — увери го Джек. Сержантът обаче се колебаеше. Пристъпи неуверено от крак на крак, пое си дъх и тръгна към вратата, оставяйки го в компанията на „почетната“ гвардия. Пепус не държеше Джек под домашен арест, но и не беше обявил, че го освобождава. Вероятно щеше да бъде напълно реабилитиран едва след като открие Колин — ако изобщо успееше да го намери.

Достатъчен бе само един кратък миг Джек изведнъж да се почувства на съвършено непознато място, без да знае дори какво търси. Дланите му се изпотиха. Тялото му го бе довело, а сега го изоставяше... Помисли си, че всеки момент ще полудее. Опита да се успокои, да потърси поне ехото на мисълта, която го бе докарала дотук.

Вдигна глава към извисяващата се пред него стена. Иззад нея долитаха приглушени команди, изстрели и шум от бягащи крака. Маневри, учения, всичко това му бе познато. Бойни костюми. Засмя се. Бойните костюми му бяха като втора кожа. Погледна към вратата, очаквайки да се отвори и през нея да нахлуят мъже в броня. Истински двукраки танкове, бързи и грациозни. „Няма костюм, няма войник“ — припомни си той старата максима.

Джек потрепери отново и в този миг вратите се разтвориха.

Човекът, който се приближаваше към него, носеше капитански петлици, а шлемът му се поклащаше на колана. От бойния му костюм лъхаше на огън, прах и пот. Джек срещна погледа му и изведнъж си помисли, че вижда младежкия вариант на самия себе си — сини очи, светлоруса коса, уверени движения. На челото на младия капитан бяха избили едри влажни капки. Навярно идваше направо от тежко учение. Той протегна ръкавица.

— Радвам се да ви видя, командире.

Джек пое ръкавицата след кратко колебание, давайки си сметка, че би могла с лекота да смаже ръката му.

— Капитане — отвърна, без да знае как да продължи.

Зад младия капитан новобранците се тълпяха пред подвижните шкафове за костюми. Ласадей се навърташе край тях и даваше кратки указания. Изглеждаше капнал от умора, но костюмите бяха по-важни. Костюмите винаги бяха по-важни от хората. Едва след като бъдат

почистени и прибрани, войниците можеха да се върнат в казармата и да отдъхнат.

Един от войниците изтича покрай тях и извика на капитана:

— Роулинс!

— По-късно, ефрейтор — отвърна русият мъж и отново изви глава към Джек.

Роулинс. Джек знаеше, че двамата са били близки. На времето капитанът му е бил помощник. Опита се да измъкне още спомени, но не успя. После за миг пред погледа му се мярна призрачно видение, сцена от съвсем друг свят — Роулинс, целият опръскан в кръв, вървеше, подкрепяйки друг човек, когото Джек познаваше като Свети Колин. А зад тях се виждаха трупове на драки. Но колкото и да се опитваше, не можа да открие нищо друго в спомените си. „Ще си ги върна, всичките“ — обеща си Джек.

Роулинс го дръпна настрана.

— Благодаря, че се съгласихте да се срещнете с мен, командире. Искан да разговарям с вас, преди да предприема каквито и да било официални стъпки.

— Слушам те.

Младият мъж откачи шлема от колана си и втренчи поглед в него.

— Искан да тръгна с вас — заяви той. — Да ви помогна да намерите Свети Колин.

Но защо трябваше да разговарят тихо и насаме? Нима Роулинс се боеше, че Джек ще му откаже? Дали между двамата имаше неразрешени въпроси? Не можеше да разчита на паметта си, само на слепите си инстинкти.

— Може да се уреди, капитане, и ще бъда радостен — каза той. Лицето на Роулинс светна.

— Само за това ви молах, сър — произнесе той.

— Наистина ли? — Младежът отново сведе поглед.

— Сър, може би се съмнявате в мен... и с право, тъй като понякога се подчинявах на заповедите на Свети Колин, вместо на вашите.

— Е, Пепус би могъл да каже същото за мен. Но има моменти, когато добрият войник сам решава кому да се подчини. — Щеше да

продължи, но млъкна. Понякога подобно решение можеше да граничи с неподчинение. Гласът на Роулинс прекъсна мислите му.

— Командир К'рок...

— Ще говоря с него, разбира се.

Роулинс въздъхна облекчено и отдаде чест.

— Благодаря ви, сър. Ще очаквам да ме повикате.

Сторм отдаде чест на свой ред и изпрати с поглед отдалечаващия се капитан, който пристъпваше с грациозност на лъв зад плътната преграда на флексобрънките. Мисълта му се пренесе към К'рок, милоския командир на Рицарите. Нямаше никакво желание да се среща точно сега с него. Навярно отново под въздействие на непрестанно убягващите му спомени. Стисна неволно юмруци. Колкото повече се опитваше да проникне навътре в съзнанието си, толкова по-трудно му беше да извлече каквото и да било оттам. Може би единствената му надежда си оставаше Свети Колин. Накъдето и да погледнеше, виждаше само войници в бойни костюми. Това му напомни, че е време да поиска и свой костюм, колкото се може по-скоро. И да се разпореди да унищожат стария веднага щом го открият.

Джек се обърна и пое обратно към мрачната тъмнорозова фасада на двореца.

Когато отново я повикаха — не беше молба, а заповед — Амбър вече беше готова. Отзова се при първото позвъняване, но нямаше какво друго да стори. Сега Баадластър ѝ държеше юздите и нямаше съмнение, че би могъл да ги дръпне винаги когато пожелае. Но поне на мястото на отчаянието се бе възвърнало желанието да действа и тя се облече за срещата, изпълнена с хладна решимост. Нарочно подбра дрехи, които биха ѝ позволили да се промъкна навсякъде незабелязано. Под тях скри експлозив и детонатор, като се постара да ги замаскира така, че да не бъдат засечени от скенерите. Използва няколко пакета експлозиви, напълно достатъчно по нейно мнение, за да превърне в прах не само Баадластър, но всеки друг в радиус от три метра около нея. Вандовър би могъл да разбере, че носи експлозиви, но това само щеше да го накара да бъде по-предпазлив с нея.

Странно, но точно това решение бе причината за сегашното ѝ спокойствие. Тя приглади роклята върху хълбоците си. Тъканта бе

мека и лъскава, тъмночервена на цвят, като кръв. Амбър погледна лицето си в огледалото — косата блестеше над бледото лице, устните ѝ бяха начервени и контрастираха с кожата. Изглеждаше слаба и ранима и точно такова впечатление искаше да направи на Вандовър. Докато проумее, че е погрешно, ще бъде твърде късно.

Постави още малко пудра над веждите си и докато вдигаше ръка, почувства изпънатите под роклята ѝ жици на детонатора. Надяваше се, че не се виждат. Доставянето на експлозивите ѝ бе отнело известно време. Особено сега, когато Малтен бе град под обсада. Заради бунтуващите се Скиталци повечето магазини бяха затворени и дори Зелените ризи бяха потънали в дълбока нелегалност. Но тя все още имаше връзки в подземния свят и те ѝ служеха добре.

Амбър прати въздушна целувка на отражението си и излезе. Единственото, което можеше да наруши вътрешното ѝ равновесие, бе мисълта за Джек — най-вече защото повече не можеше да разчита на помощта му. Преглътна заседналата на гърлото ѝ ледена буца. Той никога няма да ѝ прости това. Адът, в който предстоеше да се потопи, щеше да е само неин.

От очите ѝ бликнаха сълзи при тази мисъл и тя ги обърса с върховете на пръстите си.

— Няма да плача. Никога вече — обеща си Амбър, преди да отвори вратата и да продължи нататък.

14.

Колин отблъсна с отвращение димящата купичка. Вместо варени зеленчуци, каквито обичайно получаваше, този път му бяха дали нещо, което приличаше на гърчещи се червеи. Макар че гладът го измъчваше, видът на тази жива топка плът накара стомаха му да се преобърне. По неизвестни и необясними за него причини от време на време неговите невидими „тъмничари“ му подаваха тази храна. На всичко отгоре самите червеи не бяха едни и същи — имаше чувството, че променят вида си, не че това имаше някакво значение за апетита. Той побърза да пъхне обратно през процепа на вратата купичката.

Приседнал до стената, обвил коленете си с ръце, Колин се опита да не мисли за времето, което трябваше да изтърпи до следващото ядене. Случвало се бе понякога да му дават храна и извън установения порядък, но не често. Чудеше се дали не ги обижда, като отказва храната. Тя бе единственият установен помежду им начин за общуване.

Подът под краката му едва доловимо се разтресе. В първия миг си помисли, че причината е в отпадналото му тяло, сетне осъзна, че става нещо.

Стените се тресяха. Колин се надигна неуверено. Сграбчи малкото столче в мига, когато те се отдръпнаха назад и вътрешността бе озарена от ярки светлини.

Аш-фарел бяха дошли при него.

Беше виждал мумифицирано тяло на Аш-фарел в находището на мъртвата луна Лазертаун. Беше вървял между останките им на Колинада и бе откривал сведения за тях в архивите на Скиталците. Но нито веднъж през всичкото това време не бе осъзнавал с пълна яснота с кого си има работа. Знаеше само, че онези мумифицирани останки изглеждаха величествено.

Сега се бе изправил пред три от тях и ужасът, който изпита, прогони и последните остатъци от разумна мисъл. Ангели, бе първото,

което си каза, вдъхновен от завладелите го чувства. Дяволи, добави веднага след това.

Те бяха огромни, три пъти по-високи от него, приличаха на гущери, но люспите на кожата им сияеха ослепително като скъпоценни камъни, а пламтящите въглени на очите им го прогаряха до дъното на душата. Излъчваха праведен гняв и той падна на колене, а столчето, което стискаше, се изтърколи от вцепенените му пръсти. Когато посегнаха към него, сърцето му спря да бие за миг.

— О, Боже! — провикна се той, изпълнен с убеждението, че умира, защото дори да не го убият, сърцето му щеше да спре напълно. Изви глава, за да види накъде го носят, и когато видя, започна да се моли да издъхне, преди да стигнат дотам. Защото очите му бяха съзрели сияещата белота на операционната маса и подредените до нея инструменти. Колкото и различни да бяха чуждоземците, нямаше нищо успокояващо във вида на този уред, предназначен за аутопсия и мъчение. Колин отчаяно зарита с крака.

15.

Вандовър стоеше с гръб, когато вратата се отвори.

— Милейди — произнесе, без да се обръща. Амбър огледа набързо вътрешността на личните му покои — преддверие и читалня, портал към спалнята, лукс, какъвто можеше да си позволи само императорът. Помещенията заемаха почти цял етаж. Зад Баадластър през прозореца се виждаше дворецът и простираният се отвъд него Малтен. Прозорецът беше от истинско стъкло и гледката бе необичайно рязка и отчетлива. Амбър обаче предпочиташе замъгления изглед на пластмасовите прозорци.

От друга страна, стъклото можеше лесно да се счупи. Тя се засмя леко при тази мисъл и пристъпи напред. Вандовър се обърна. Когато я видя, очите му едва забележимо се разшириха.

— Милейди — повтори той. След това добави: — Да не си забравила, че и аз имам сърце?

— Съблазняването — произнесе Амбър, като продължаваше да върви към него — няма нищо общо със сърцето. А ти изпитваш страст към мен, Баадластър, виждам го в очите ти.

Той отвори и затвори уста. Имаше изморен вид, явно денят му е бил тежък. Каквото и да очакваше да чуе Амбър, остана изненадана.

— Тук аз съм господарят.

Бузите ѝ поруменияха. Наведе леко глава и зачака, опасявайки се да не пробуди подозренията му. Нека само се доближи достатъчно, за да е сигурна, че няма да му се размине!

Но Вандовър не се приближаваше. Стоеше в другия край на стаята и я разглеждаше внимателно, докосваше я с невидими сетива, които тя с лекота отблъсна. Зачуди се дали и той не играе някаква своя игра. Едва ли притежаваше достатъчно силна дарба, иначе щеше да я долови още преди години... и да се страхува от него.

А беше изминало много време, откакто за последен път бе изпитвала страх. О, много пъти се беше тревожила за Джек, но

сковаващият всичко останало страх, който бе изпитвала по времето, когато избяга от Ролф, бе останал в миналото. До този момент.

— Не е необходимо всеки път да ти казвам какво да правиш, но такива ще бъдат правилата на играта — продължи министърът с приглушен глас, който сякаш идваше от гроб. — Не мога да ти обещавам, че ще бъдеш мой равностоен партньор. И двамата знаем, че цената ти не е толкова висока.

— Моята цена е Джек — прошепна тя с пресъхнали устни и с изненада откри, че Вандовър произнася същите думи.

— Твоята цена е Джек — той направи пауза. — Не мога да ти гарантирам дори неговата безопасност. Съществуват твърде много фактори в борбата за властта над тази империя. Но ако той остане само със сегашните си спомени, мога да ти обещавам, че няма да заповядам да го убият.

Амбър вдигна очи. На лицето ѝ се четеше надежда, примесена с омраза.

— Това не е достатъчно — рече.

Той сви рамене.

— Затова пък е всичко, което мога да предложа. На теб оставям да решиш дали си съгласна или не.

— Не и да убия Джек!

Вандовър държеше в ръката си чаша. Вдигна я и отпи от нея.

— Мило момиче — поде с глас, в който нямаше и следа от добрина. — Ще правиш това, което ти наредя, и нищо повече.

— Само през трупа ми. — Тя се хвърли към него, протегнала ръка да го сграбчи, докато с другата търсеше детониращия механизъм на огърлицата.

Той я улови. Чашата се разби на пода и се превърна в смъртоносни парчета под краката им, докато ѝ извиваше ръцете назад. Устните му бяха разтворени в хищна усмивка.

Амбър повдигна рязко коляно. Той изпъшка, пусна я за миг, после се пресегна и я хвана за лявата ръка, миг преди да сграбчи огърлицата.

— Какво си намислила, госпожичке? — попита задъхано.

Притисна я назад, извивайки тялото ѝ, докато роклята ѝ се разкъса на раменете. Гърбът ѝ опря в стената. Амбър потръпна болезнено, когато жиците се врязваха в кожата ѝ.

Вандовър продължаваше да я притиска с тялото си. Тя почувства надигацията се между краката му член. Дъхът му се учести. Той прикова китките ѝ с една ръка над главата ѝ. Амбър се заизвива в отчаяно усилие да се освободи, но той бе далеч по-силен, отколкото бе предполагала. Със свободната си ръка отметна падналия на лицето ѝ кичур.

— Каква клопка си ми приготвила? Защо не ми кажеш?

Въпреки втвърдения член, с който я притискаше през роклята, тя се тласна в него. Блъсна го с гърди, с отчаяна надежда, че това може да предизвика спонтанна детонация. Той се отдръпна уплашено.

— Говори!

Амбър стисна зъби.

— Никога... няма... да убивам... за теб!

Вандовър замахна и я зашлеви през лицето. Тя почувства соления вкус на бликналата кръв. Слабините му се притиснаха към нейните и стомахът ѝ се сви мъчително. Стената отзад не ѝ позволяваше да помръдне.

— Не забравяй — просъска той. — Ти сама дойде при мен.

В главата ѝ се мятаха трескави мисли: детонаторът, експлозивите, фината мрежа от кабели под дрехите ѝ. Този мъж никога нямаше да я има. В душата ѝ се разгоря гигантски огън. Тя го пушна на воля, използва го като гориво, за да нанесе удар, и блъсна с всичка сила, дълбоко, молейки се само Баадластър да не успее да произнесе думите, от които най-много се боеше. Мислите ѝ го пронизаха като копие. Тя изля всичко от себе си в тази атака, докато накрая душата ѝ заплашваше да напусне тялото.

Избухнаха ярки светлини. Из стаята различни предмети започнаха да се издигат във въздуха, да политат с бясна скорост и да се разбиват в стените. Мебелите се разтресоха, подскачайки в нервен танц върху пода. Книгите от лавиците разтваряха страници като птичи криле и политаха. Стаята се изпълни с нарастващ грохот и тогава летящите предмети започнаха да се издигат спираловидно нагоре, докато накрая в центъра на помещението се оформи невъобразима вихрушка.

Когато осъзна, какво е направила, тя задържа дъх, в очакване.

Вандовър отстъпи половин крачка назад. Страстта, която допреди миг гореше в очите му, беше угаснала. Устата му се изкриви.

Телата им се разделиха, ала той продължаваше да държи ръцете ѝ приковани.

Амбър си пое въздух на пресекулки. Опита се да се освободи с надеждата, че пръстите му са мокри от пот и няма да могат да я задържат.

Отворил широко уста, той също си поемаше мъчително въздух. Сетне в очите му отново заблещукаха пламъчета. Вихрушката над главата му започна да се разпада и летящите предмети се приземиха на пода. Шумът утихна и скоро се чуваше само пърхането на реещите се из стаята книги.

Вандовър се залюля на пети и избухна в гръмогласен смях.

— Ти си като огън, Амбър — рече. — Но аз съм като вода. Дълбока и неподвижна. Кална и замърсена, може би. Силата ми винаги е била хилава, но тя се храни от твоята. Нахрани ме, Амбър. Нахрани ме, за да порасна и да стана силен.

Отново я прониза страх. Гърдите ѝ се блъснаха в неговите.

— Пусни ме! — изкрещя тя и се задърпа.

Докато се боричкаха, деколтето на роклята се разкъса. Мазолестата му ръка се пъкна в пазвата, напипа зърното на гърдата ѝ и го стисна. Амбър изпищя от болка. Изведнъж Вандовър съгледа фината мрежа на опасващите я жици и се дръпна назад. Пресегна се и скъса с рязко движение огърлицата. Тя понечи да се измъкне, но той я стисна за гърлото толкова силно, че едва успяваше да си поема въздух. Пред очите ѝ заплуваха черни петна.

Стиснал скъсаната огърлица в шепа, той отново посегна и започна да ѝ къса роклята парче по парче, хвърляйки остатъците на пода, сякаш бяха късове от кожата ѝ. Тялото ѝ изстина, кръвта блъскаше в слепоочията ѝ. Неспособна повече да се съпротивлява, тя увисна безпомощно на стената, докато той я разголваше. Пръстите му я докосваха по зърната, докато накрая те щръкнаха напред като виолетови пъпки.

Вандовър откъсна последното парче от копринените ѝ гащички и заедно с него последния пакет експлозив. Захвърли ги настрани, заедно с ненужната огърлица. След това я повали на колене.

Подпря се на коляно до нея. С лявата ръка продължаваше да я стиска за гърлото, с дясната я погали между краката.

— Искаше да убиеш и двама ни — произнесе с хрипкав глас. Амбър се задърпа, погледът ѝ се замъгляваше, усещаше, че губи сили. — Никога вече не ми се противопоставяй.

После я пусна и тя увисна в ръцете му. С нисък, гърлен звук я положи на пода. Докато тя си поемаше, хлипайки, въздух, Вандовър се съблече. Амбър почувства топлината, която извираше от разгорещеното му тяло. След това силата на ума му я прикова така, както не биха могли да я приковат и най-тежките вериги. Всяка атака, която изпращаше към него, биваше погълната, а сетне се връщаше удесеторена. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да лежи, напълно безпомощна и лишена от воля на студения под.

И тогава той я облада. Направи го бавно, наслаждавайки се на всеки миг. Докосна всяка частица от тялото ѝ, остави навсякъде по нея следа от себе си. Така че всеки друг, който след него я докосва, да поражда мъчителни спомени за болката и терзанията ѝ и за удоволствието, което му бе доставяла.

За да се намрази завинаги.

Целувките му я изгаряха. Шепнеше в ухото ѝ приглушени сквернословия, накара плътта ѝ да се пробуди въпреки нежеланието ѝ, принуди я да стене, макар да не искаше, породил в нея страст, която граничеше с болка, и после започна всичко отначало. Ближеше солената пот, покриваща тялото ѝ, сякаш беше мед. Когато приключи с устните ѝ, те бяха толкова подпухнали, че едва можеше да проплаче.

А когато най-сетне ѝ се насити и се изтегна до нея, опря влажните си устни в ухото ѝ и прошепна името на първия човек, когото искаше да убие. Едва тогава я освободи от оковите си и я остави да плаче на воля.

Когато и за това нямаше повече сили, той я облада отново. След това ѝ заяви, че ще трябва да изпълнява всяко негово желание, без да се съпротивлява. Инак следващото име ще е това на Джек.

16.

Нощ. Сензорите, настроени да улавят дори лека промяна в оттенъците, не бяха в състояние да засекат безшумните движения на фигурата, която се движеше със странна, някак неестествена грациозност на милиметри извън техния обсег. Непознатият крачеше по коридорите на двореца предпазливо, докато най-сетне достигна предварително определеното място, където се притаи, невидим.

Това, което виждаше, бе седнала пред огледало жена. Лицето ѝ бе красиво, изваяно, почти лишено от белезите на възрастта, ако се изключеше дълбоката резка, прорязваща челото ѝ. Всъщност, резката бе по-скоро белег за власт. Тя ѝ напомняше, че все още има неща на този свят, които би искала да притежава, и че това бе напълно във възможностите ѝ. Че е един от тримата членове на управляващия триумвират и че решенията ѝ можеха да променят съдбините на много планети.

Жената въздъхна и се зае да се гримира. Движенията ѝ бяха ловки и уверени, личеше си опитът от дългите години. Скоро приключи, начерви си устните и се изправи, оправяйки гънките на роклята.

Беше напълно готова да започне революция.

— Хитрец си ти, Пепус — каза тя на огледалото. — Но закъсна с ходовете си. По-рано трябваше да пуснеш Сорм.

Непознатият в ъгъла тъкмо се надигаше, когато изведнъж замръзна. После се съвзе и се хвърли напред.

Охранителните камери засякоха само размазана светлина, енергия, твърде силна, за да бъде уловена върху записващото устройство, кратък и смъртоносен изблик. Когато убиецът приключи, тялото на жената, известна с прозвището Графинята, рухна на пода, без дори да бъде докоснато. Кръв рухна от деликатните ѝ ноздри и украсените ѝ с диамантени обеци уши и дори в смъртта властната резка на челото не се изглади.

Вандовър се шмугна в сепарето и веднага забеляза нещастното изражение на човека, който вече го очакваше там. Той пристъпи неловко от крак на крак, но остана от другата страна на масичката, сякаш искаше да я използва за прикритие. Вандовър забеляза движението му и неволно се засмя.

Човекът, който го очакваше, макар и млад, бе с прошарена коса и притежаваше онзи тип с нищо неотличаващи се черти, които му позволяваха лесно да се слива с тълпата.

— Здравей, Нейлър — поздрави го Вандовър.

Другият изсумтя нечленоразделно в отговор и отказа да поеме протегнатата ръка.

— Виждам, че си чул за случката — рече той с помръкнал глас.

— Че за какво са ми иначе Планетната полиция и информаторите? Мястото на инцидента вече е почистено. Иззети са и записите от камерата.

— Ако питаш кой я е убил, отговорът ми е: ние не знаем.

Вандовър обаче клатеше глава.

— Това няма значение в момента. Графинята е мъртва. А без нея ти си оставен на произвола на съдбата.

— Дойдох да се срещнем, защото твърдеше, че имаш да ми казваш нещо интересно. Не желая да те слушам как злорадстваш.

— Аз не злорадствам, приятелю. Изказвам ти съболезнованията си. Доста добра работа свърши, но ни чака още.

— Какво всъщност искаш? — попита Нейлър, почувствал, че разговорът придобива сериозен обрат.

Вместо отговор Вандовър затропа върху масата тайния сигнал на Зелените ризи. Нейлър го слушаше настръхнал. Накрая облиза нервно устни.

— Нима мога да ти се доверя?

— Не можеш — засега. Впрочем, аз също. Но на моя пост аз имам много повече за губене от теб. — Вандовър се облегна назад, в очакване другият да вземе решение.

Най-сетне човекът промърмори неохотно:

— Какво искаш от мен?

— Как е била убита?

Нейлър сви рамене.

— Със звуково оръжие, но не сме съвсем сигурни. На записите няма нищо, освен кратък енергиен изблик. Ако е лъч, трябва да е с непознати за нас характеристики. Официалната причина за смъртта е масивен мозъчен кръвоизлив. Може да е съвсем естествен.

— Но не е.

— Така изглежда засега.

— Какво ще правите без нея?

Нейлър отново се поколеба. Отпи от чашата си, но не отговори.

Вандовър се наведе през масичката.

— Ами ако вместо хаос ви предлага обединение?

Кралица Трикатада тракна доволно с хитиновите си плочки, когато генерал Гатхул се приближи, за да ѝ поднесе почитанията си. Разтворила обвивката си отзад, тя бе разперила криле, както само една истинска кралица можеше, и яркото им луминесцентно сияние хвърляше отблясъци върху привелия се почитително драк. Тялото ѝ трептеше от желание да бъде обладано, и то тъкмо от стройния войн пред нея, но сега не бе моментът, нито мястото. Тя прибра разкошните си криле под черупката и приседна, давайки знак на Гатхул да се изправи. Великолепната му маска будеше възхищението ѝ.

— Радвам се да ви видя отново под крилото ми, Гатхул — заговори тя.

Генералът склони бавно глава.

— Само дългът може да ме накара да се отделя от вас.

— Как върви изплитането на плановете?

— Древният враг е силен и непредсказуем както винаги. При тези думи генералът неволно се раздвижи и започна да крачи нервно напред-назад. — Само вашата върховна способност за снасяне на яйца успява да го задържи.

Маската на кралицата изобразяваше едновременно гордост и тъга, както само тя умееше да смесва тези противоречиви чувства, и Гатхул спря за миг, за да ѝ се полюбува. Очите на кралицата сияеха. Не беше пропуснала неговото уж неволно ласкателство. Тя се отпусна на четири крака.

— Времето ми е кратко.

Като че ли дракският войн не го знаеше. Бремето да са снасят достатъчно яйца, за да се попълват редиците на техния род, бе прекомерно тежко за всяка една женска, и още по-тежко, защото досега така и не бе успяла да осигури излюпването на друга плодовита кралица. Когато утробата ѝ изсъхне, расата им щеше да бъде обречена. И въпреки това все още имаше надежда — колкото повече яйца снасяше Трикатада, толкова по-голям бе шансът да се роди новата кралица. И толкова по-кратък щеше да е животът ѝ... откъдето произлизаше и нейната тъга. Гатхул съзнаваше, че това е битка, която може да бъде с отчайващи последици.

Кралицата вдигна поглед.

— И колко умело изплетохте плановете ни?

— Толкова, че предишните ни врагове и настоящи съюзници така и не разбраха какви са истинските ни намерения. Двамата с вас, кралице моя, сме създадени един за друг. Човеците смятат, че армията ни е вкопчена в несекваща битка, ала истината е, че използваме едва една трета от силите си.

— Само една трета?

— Както сама наредихте.

— И Съветът ме подкрепи напълно — Трикатада изтрака доволно. — Не посмяха да ми противоречат. Аз съм единствената надежда.

Излишно бе да казва, че би могла да заплаши да преустанови чифтосването, ако Съветът не изпълни волята ѝ. Ход, който бяха измислили двамата с Гатхул. Дракската лига беше обединена под владичеството ѝ, защото нямаше друг избор. Нито една друга фракция не разполагаше с фертилна кралица и това беше единствената предпоставка за нейното царуване.

Кралицата се изправи отново и го изгледа отвисоко.

— Струва ми се обаче, генерале, че успехът ви не е стопроцентов.

Той подреди плочките на маската си в израз на смирено подчинение.

— Не, кралице, не е пълен. Командирът на име Сторм успя да оцелее при нашата недостатъчно добре подготвена атака. Но аз се съмнявам, че той ще може без подкрепа да свали Триадския трон или

Доминиона, дори ако се досети каква е истината. Хората не са като нас. Нито един от тези индивиди не разполага с пълната власт.

Трикатада спря да се гали по хълбока.

— Така ли смяташ? Аз пък мисля, рицарю мой, че е време да насочиш усилията си към откриване на онзи, когото наричат Колин от Синьото колело. Според нашите информатори Пепус подготвя експедиция за издирването му. В нея ще бъде включен и Сторм. Последниците никак не ми се нравят. Скиталците от доста време ни пречат да разработваме норцитовите залежи. Въпросът е дали са разкрили онова, което не бихме искали да става известно. Ако Колин може да бъде открит, искам ние да сме откривателите му.

Гатхул се поклони.

— Да, кралице моя.

Знаеше, че това е заповед. Каквито и възражения да имаше относно дадената задача, реши да ги остави за по-късно.

Трикатада продължи след кратка пауза:

— Опитай се да включиш и К'рок в играта. Милосецът е доста способен и в миналото неведнъж ни е бил полезен.

— Както заповядате. — Гатхул внезапно млъкна. Нещо се беше променило във въздуха и той го усети. Повече не можеше да пренебрегва тежкото ухание, което се излъчваше от кожните жлези на кралицата. Твърде дълго бе откъснат от нея и макар драките да не спазваха стриктно моногамия, той бе нейният първенец в чифтосването и възнамеряваше да ѝ го напомни. — Отбранителната линия е ясно обозначена, кралице моя. Когато този път Аш-фарел решат да нападнат, между нас и тях ще се изправят чуждоземците. Човешкото царство, от Пограничните територии до Доминиона и Триадския трон, ще бъде пожертвано, за да оцелеем ние. И докато те воюват и умират, ние ще продължаваме да се множим и да завземаме нови територии. Аз, Гатхул, ви го обещавам. Ние ще победим.

Гърленият отговор на Трикатада бе почти неразбираем, заглушен под призива за чифтосване. Гатхул също нададе вик и се покатери върху нея, а тя разтвори криле, отвръщайки на най-първичния зов, благодарение на който оцеляваха видовете.

Когато Гатхул я остави, тя остана да лежи, потънала в дълбок сън и изтощена, а тръпчивата миризма на тялото ѝ изпълваше помещението. Не се събуди, дори когато вътре влезе един от

прислужниците с вечерята. Едва ли присъствието му можеше да има някакво значение за нея, тъй като прислужникът беше търтей, а драките търтеи по самата си природа са същества нисши и незначителни. Търтеят приключи бързо със задълженията си, стараяйки се да не събуди кралицата. По принцип търтеите бяха далеч по-ловки и грациозни от драките войни, тъй като бяха лишени от тежката им хитинова броня.

Малко преди да излезе, той спря край гнездото, където кралицата се подготвяше за мътене. Привлече го миризмата от скорошното чифтосване. Макар да нямаше особен опит в тези неща, търтеят почувства, че е възбуден. Предприемайки действие, което би довело, ни повече, ни по-малко, до изстребване до девето коляно на целия му род, стига да бъде разкрито, той се покатери върху кралицата и се намести върху погълнатото ѝ от транс тяло. Трикатада изстена и се размърда насън, защото членът на търтея, невъзпрепятстван от дебелината хитинова броня, проникна дълбоко в нея и предизвика нови вълни на удоволствие. Веднага щом почувства, че кралицата отвърща на предизвикателството му, търтеят побърза да се облекчи и си тръгна, съзнавайки, че е извършил най-отвратителния грях, който би могъл да си представи с ограничения си мозък. Той побягна навън, опитвайки се да прикрие срама си зад маската.

17.

Обелваха живота му на спомени, слой по слой, едни горчиви, други сладки, но винаги болезнени. Беше се вкопчил в топящите се останки на своето съзнание, твърдо решен да не отпускат хватката си, каквото и да му струва. Без никакво съмнение Аш-фарел наблюдаваха това, както следяха и импулсите, протичащи по неговите нерви и ганглии. Нямаше никакъв начин да узнае каква е реакцията им, но съдейки по това, че все още е жив, очевидно научните им умения бяха завидни.

Странно е да съществува лишен от тяло, да търсиш безметежност, а да получава само болка, да жадуваш смъртта, която е за предпочитане пред милиардите остриета, които пронизват душата ти. Зърна един мимолетен спомен за Джек и се опита да го задържи, мярна Амбър и се прикова към видението ѝ. Всичко това го изпълни с увереността да не се предава, тъй като съхраняваше прекалено ценни неща в себе си. И продължи да се вкопчва в останките от живота си, въпреки че силите му непрестанно гаснеха.

Вероятно най-сетне бе стигнал края на това изпитание, защото Аш-фарел се заеха да му връщат постепенно отнетото. Безбройните разпилени звезди на неговия живот започнаха да се скупчват и да се свързват отново. Черната бездна на смъртта се отдалечи и се изгуби в мрака.

Когато се събуди, изпитваше болка, каквато досега не бе изпитвал, в тяло, което бе неговото, и същевременно му се струваше чуждо. Аш-фарел го бяха разглобили докрай, а сетне го бяха сглобили отново. Но въпреки невероятните си умения, не го бяха направили както трябва.

18.

— Чух, че императорът днес щял отново да приема заявки за аудиенция.

Хилав мъж с бледо, болнаво лице стоеше пред дворцовия видеоекран и пристъпваше нервно от крак на крак.

— Трябва да разговарям с него час по-скоро.

Откакто Зелените ризи го бяха освободили, той бе непрестанно нащрек, страхувайки се да не бъде заловен. Бяха му наредили да намери министъра на войната и да му предаде посланието лично.

От екрана го гледаше жена със строго лице.

— Съобщете си името, църковния ранг и сдружението.

— Църковния?... Но аз... — заекна той и млъкна.

— Не сте ли Скиталец?

— Ами не, аз съм... ксенобиолог — произнесе мъжът в отчаян опит това да прозвучи достойно.

— Съжалявам — отвърна жената. — Но залата за аудиенции е отворена само за Скиталци. Сигурно и вие го знаете. Достъпът за останалите членове на обществото ще бъде възстановен, когато бъде отменена общата стачка.

— Но аз *трябва* да разговарям с Баадластър! — настояваше Миердан. — Имам да му съобщя нещо много важно. Лично. Направете нещо... кажете му...

Жената седеше зад плътното стъкло на гишето. Но сега се надигна и още щом се приближи до преградата, той осъзна, че не е попаднал на когото трябва. Тялото ѝ бе едро, а между гърдите ѝ се поклащаше груб дървен кръст, който показваше принадлежността ѝ към сектата на Скиталците.

— Повиках охраната — съобщи му тя. — Съветвам ви да си вървите, преди да са дошли.

Миердан се обърна и побягна. Нямахше никакво желание да попада в ръцете на Планетната полиция. Улицата зад двореца изглеждаше съвсем пуста. Там спря. След като бе стигнал дотук...

Миердан се извърна рязко. Можеше само да се надява, че пропускът, който му бяха издали, все още е в сила. Въпреки изплашения си вид нямаше намерение да се отказва толкова лесно. Научната му дейност открай време оставаше недоразбрана и лишена от подкрепа, но сега разполагаше с информация, която можеше да промени коренно отношението към съюза с драките. Нищо не би могло да бъде по-важно от това, ако се изключи може би бунтът, свързан с изчезването на Свети Колин, но трябваше да го съобщи лично на министъра. Драките бяха пуснали твърде дълбоки корени в малтенското общество. След смъртта на Графинята неговите благодетели бяха изгубили предишната си увереност. Миердан не можеше да чака повече.

Дочу характерното потракване на дракски челюсти и побърза да се шмугне сред хрусталаците в подножието на дворцовата ограда. Беше настръхнал от ужас, едва овладяваше шумното тракане на зъбите си и усещаше в устата си горчилка. Беше прекарал твърде много години в дракски плен, за да си позволи отново да изгуби свободата си. Остана стаен на мястото си, докато драките отминат. Успя да улови само няколко думи от разговора им. Изглежда, ги вълнуваше ситуацията около Скиталците. Но това бяха войни и явно горяха от желание да се бият, защото обсъждаха какво би могло да разпали поредния военен конфликт. Миердан намираше дракските войни за тъпи, праволинейни и лишени от въображение. Единственият сред тях, способен на хитрост и лукавство, бе генерал Гатхул. Изглежда, генералът бе надарен не само да бъде пълководец, но и дипломат.

Когато най-сетне чуждоземците отминаха, Миердан изпълзя от укритието си и се огледа. Доколкото можеше да съди по характера на постройките наоколо, намираше се недалеч от казармите на доминионските рицари. Ако го заловят тук, животът му щеше да бъде изложен на опасност, също както и ако бе попаднал в лапите на драките. Миердан се шмугна обратно в шубраците.

Отново гласове, този път човешки. Дребничкият човечец зарови лице в тревата, молейки се да остане незабелязан.

— Значи приключихме с това — боботеше нечий хрипкав глас. — Костюмът е проверен и зареден, командире.

Вторият глас беше малко по-мек тенор, но той прикова веднага вниманието на Миердан. Ученият се надигна и едва сдържа порива си

да подаде глава от храстите, за да се увери, че притежателят на гласа е този, за когото мисли.

— К'рок ме изненада.

— Бих дал лявото си орехче, за да узная защо му позволиха да дойде с теб, командире. Сигурно ще те шпионира.

— И аз имам подобни съмнения. Но К'рок никога не е бил верен докрай на дракската кауза. Не бих могъл обаче да разчитам на верността му. Добре, че с мен ще бъдат Роулинс и Амбър.

Миердан промуши глава между два клона. Сега вече различаваше съвсем ясно двамата мъже. Гласът наистина принадлежеше на този, за когото си мислеше. И как би могъл да го забрави, след като му бе спасил живота. Само че сега същият този човек би трябвало да е в тъмницата на Пепус, обвинен в предателство. Що за чудо ставаше?

— Ще ти призная — продължи Рицарят, — че не ми се ще да вземам Амбър с мен.

— Но и не можеш да я задържиш, командире.

— Тя заслужава нещо по-добро, сержант. Пепус ме освободи, за да намеря Колин, но не е свалил от мен обвиненията, а не е изключено и изобщо да не го направи. Засега все още съм предател и кой знае, току-виж, след като императорът вече няма нужда от мен, реши да се отърве веднъж и завинаги.

— Ти не си изменник, командире — отвърна Ласадей с глас, звънтящ от увереност.

Миердан усещаше, че устата го боли от силното притискане с ръка. Двамата мъже продължаваха да разговарят с приглушени гласове. Но сега вече се бяха отдалечили и не можеше да ги подслушва. Беше чул достатъчно всъщност. Внезапно реши, че ако някой трябва да научи информацията, която притежаваше, това несъмнено е командир Сторм. Единственото, което смущаваше Миердан, бяха думите „предател“ и „изменник“. Той прогони решително колебанията си и се надигна. В косата му се бяха заплели листа.

Изведнъж върху лицето му падна тъмна сянка. Миердан вдигна глава и установи, че пред него се извисява масивна фигура в брониран костюм. Лицето оставаше неразлично зад затъмнения визьор. Дясната ръкавица се повдигна и го улови за рамото.

— Какво правиш тук, дребосък?

На Миердан се стори, че ще припадне от ужас.

— Сторм — промълви с пресипнал глас. — Трябва да се срещна с командир Сторм.

Ръкавицата продължи да се свива и болезнено да го натиска надолу.

— Какво каза?

— Трябва да открия командир Сторм! — повтори Миердан с изтънял гласец. Ръката в ръкавицата бавно го изправи. Завладян от паника, той се извъртя внезапно, от дрехата му се откъсна парче и дребният учен се шмугна в храсталаците. Огромната фигура в боен костюм го проследи с поглед, записвайки всяко негово движение с камерите си.

Миердан най-сетне се добра запъхтян до тайната си квартира в малтенските бордеи и затвори вратата зад себе си. Рамото все още го болеше на мястото, където го бе притискала металната ръкавица. Чудеше се дали няма нещо счупено. Тези бойни костюми имаха такава мощ! С още съвсем малко усилие притежателят му би могъл да го смаже на пихтия.

От доста време сърцето му не бе думкало така бясно. Той прекоси малката стая, осигурена му от Зелените ризи, за да продължава работата си. Нямаше никаква представа защо все още смятаха, че би могъл да им бъде полезен. Не знаеше на кого би могъл да се довери.

Зае се да подрежда малката си лаборатория и да унищожава записките си върху дисковете. И без това отдавна вече държеше всяка подробност от разработките си единствено в паметта си. Работеше трескаво, без да обръща внимание на болката в рамото и на куркация от глад стомах. След като приключи, ще унищожи и самата лаборатория, а сетне отново ще потъне в неизвестност. Все още не бе решил на кого да предаде важната информация. Скоро Зелените ризи също щяха да го прибавят към списъка на своите врагове, но ако някой държеше да го намери, това несъмнено бяха драките. Налагаше се да обмисли внимателно всяка своя стъпка.

Миердан така и не чу, че някой отваря външната врата. Озърна се едва когато угаснаха светлините — по-скоро бяха засенчени от

огромното туловище, което се издигаше до тавана, закривайки осветлението с бронирания си контур.

Непознатият вдигна глава и си свали шлема. Отдолу се показва косматата физиономия на милосец. Сърцето на Миердан замря. Познаваше само един милосец и той бе на служба при драките.

Новодошлият разтегна лице в широка усмивка, от устата щръкнаха едрите му зъби.

— Проследих те, дребосък. Кое е толкова важно, че трябва да го кажеш на командир Сторм?

Езикът на Миердан залепна за небцето му. Той отстъпи назад, премигвайки трескаво.

— Аз... трябва да му съобщя нещо — едва успя да промълви.

— Само на Джек ли? — милосецът се огледа наоколо. След това се наведе, докато лицето му се изравни с това на учения. — Да не се надлъгваме, дребосък. Аз съм К'рок, а ти трябва да си Миердан. Моята кралица иска да се срещне с теб.

— Аз... не съм ничия собственост! Аз съм свободен човек!

— И доста изплашен — милосецът не помръдваше. — Ще ти кажа нещо, дете малцина го знаят. Аз също съм свободен, макар че, ако моята кралица ме чуе да го казвам, ще нареди жив да ме опекаат. Ти дойде да търсиш Сторм. Но той сега има големи ядове. Кажи ми каквото искаш да му съобщиш и аз ще му го предам.

— И после ще си идеш?

К'рок бавно кимна.

Миердан го разглежда уплашено в продължение на няколко секунди. Сетне К'рок вдигна ръкавица и споменът за болката го накара да вземе решение.

— Става въпрос за норцита. Сторм е в течение, знае, че работя над този проблем от известно време. Живял съм сред драките. Ларвите и търтеите се различават от останалите. Хитиновото им покритие е далеч по-меко и податливо. Зная защо драките ламтят за норцит. В началото мислех, че търсят начин да си изработят броня, но не е така. Старата броня на Джек е покрита с норцит и той на няколко пъти е установявал, че драките не го виждат. Истината е, че биха могли, макар да му се е сторило иначе.

— Забави малко — изръмжа К'рок.

Миердан си пое мъчително въздух.

— Ето в какво е работата. Те стриват норцита на прах и го поглъщат. Така подсилват естествената си броня. Правят го само тези от висшата каста, за другите е недостъпен. Така че, когато доловят, че наблизо има някой с норцитово покритие, смятат го за един от своите. Ала сега вече знаят, че врагът използва норцит, и го имат предвид. Не знаят обаче, че норцитът им действа неблагоприятно. Кажете на Джек, че норцитът е отговорът. — Миердан отново си пое дъх. Опитваше се да завоалира информацията, за да не може милосецът да схване цялата истина. Но Сторм сигурно щеше да разбере какво се крие в посланието. Дребният учен поклати облекчено глава.

— И това ли е всичко?

— Да. Ще можете ли да го запомните?

— О, разбира се. — Милосецът бавно се изправи. Флексобрънките засияха ярко. — Помня всичко, което ми казват. А ти?

— Аз унищожих записките си.

— Добре. — Милосецът си постави шлема. — Съжалявам, дребосък — и протегна ръка. Миердан успя да издаде слаб вик, сетне увисна в хватката му. К'рок продължи да го стиска, докато се увери, че дребният човек е мъртъв, сетне го положи внимателно на пода. — Никой не е напълно свободен — произнесе бавно. — Те щяха да те преследват докрай. Сега вече си недосегаем за тях.

Той прекрачи внимателно трупа и напусна лабораторията.

19.

Не без видимо усилие Пепус повдигна загърнатите си в масивно наметало рамене. На огромния екран пред него се виждаше лицето на дракската кралица. Бе настояла да разговарят на четири очи. Императорът вдигна ръка и я прокара през наелектризираната си коса.

— Не възприемам това като заплаха — каза Пепус.

— Това не е заплаха, а обещание — отвърна кралицата. — Ние положихме огромни усилия за просъществуването на този съюз. Но както виждам, вашият свят е на ръба на... гражданската война. Ето защо възнамеряваме да се намесим, преди да го стори Доминионът.

Дълбоко в душата на Пепус се надигна необуздан гняв. Той стисна неволно юмруци.

— Това би било равностойно на край за нашия съюз.

Ако драките можеха да се смеят, сега кралицата щеше да го направи. Но вместо това хитиновите плочки на лицето ѝ се обагриха в алено.

— И как, Пепус? Ние сме обвързани. Вашата броня е и наша — да се отделим, би означавало да останем сами срещу Аш-фарел. Опитай се да въведеш ред в гнездото си, преди да повлечеш всички ни към пропастта. Ние ще сме наблизко и ще чакаме. — Трикатада наклони глава. Маската ѝ придоби властно изражение. Сетне екранът угасна.

Пепус вдигна бавно разтрепераните си ръце. Доминионът щеше да е негов и само негов. Дори ако Сторм открие Колин и го върне, като по този начин го принуди да сдържи думата си и да слезе от трона, Доминионът пак щеше да чака на опашка. Трикатада намекваше за предателство и вероломно нападение под прикритието на военно положение. Трябваше да открие начин да отложи тази заплаха. Днешната аудиенция беше само първата от предприетите стъпки. Много зависеше от Сторм и ако мозъчният блок, който Пепус му бе поставил, започнеше да се пропуква, той щеше да се превърне в

оръжието, от което императорът се нуждаеше — стига да е достатъчно далеч от ръцете на Вандовър.

„Ще си получиш своя светец, приятелю, в комплект с царството. Моли се само да не ти се наложи да го управляваш.“ Той повдигна отново рамене и даде знак на министрите да го придружат към залата, където вече го очакваха Скиталците.

Джек се събуди с горчивия вкус на *мордил* в устата и празна, смачкана ампула в шепата. Разтвори пръсти и пусна строшените стъкълца на пода. Беше издържал още една нощ. Без сънища и мъчителни спомени. Протегна ръце. Сетне се надигна. Униформата бе окачена на закачалката до него, припомняйки му, че Пепус възнамерява да го изложи на показ в най-скоро време.

Имаше моменти, когато в душата му се пробуждаха объркани спомени и странни, неясни видения. Но най-тежко му беше през нощта. Би могъл да използва и други, по-силни приспивателни, но от всички тях *мордилът* бе най-щадящ за организма му. Виденията вече не го плашеха толкова, започваше да привиква с тях, както и със странните провали в паметта. Безпокоеше го само рискът да допусне фатална грешка в отношенията си с Пепус и Вандовър и това бе далеч по-възможно, когато паметта му се възвърне. В края на краищата и двамата очакваха да е забравил годините на интриги и недоверие.

Това, което не очакваха да забрави, бе обещанието на Пепус да се откаже от властта, ако му доведе Колин. Сторм се отправи с мрачна усмивка към банята. Докато пресичаше помещението, за миг долови слабо ухание на парфюм.

Дали Амбър е идвала тук, докато е спал? Огледа се, отново усети миризмата и се зачуди дали не е рожба на въображението му. Не можа да стигне до каквото и да било заключение и се отказа. Не беше виждал Амбър от няколко дни, макар че Ласадей му бе казал, че е идвала, за да ѝ вземат мерки за костюм. Само щеше да събуди подозренията им, ако я потърси.

Той пристъпи под водната струя и я остави да се стича по раменете му, да отпусне напрегнатите мускули. Даваше си сметка, че крачи по острието на бръснача и че излага не само своя живот на риск, но и този на Амбър, но не знаеше как да ѝ го съобщи. Прекалено много

важни неща бяха заложени на карта, а и той си даваше сметка, че всяка негова дума се подслушва и записва. Можеше само да се надява, че Амбър ще успее сама да се погрижи за себе си — както правеше винаги. Остана под душа, докато кабината се изпълни с гъста и непрогледна мъгла.

Вандовър и Пепус се нуждаеха от изкупителна жертва, която да подхвърлят на Скиталците, за да ги успокоят. Джек не познаваше достатъчно добре ордена, бе общувал само с Колин, Джонатан, Денаро и Маргарет — секретарката на преподобния. Но беше наясно с настроенията, които в момента царяха в организацията. Скиталците нямаше да се задоволят с трохите, които възнамеряваше да им подхвърли императорът. Джек обаче нямаше нищо против да е на предната линия, макар и изложен на риск. Бяха му заповядали да не носи костюма. Би предпочел, разбира се, друга заповед — никакви драки. Така поне щеше да постъпи той, ако му поверят командването. За Пепус сега най-доброто щеше да е да задържи похлупака върху врящото гърне.

Това щеше да е възкресението на Джек. Триадският трон го бе обявил за мъртъв и го беше погребал месеци преди да го издири и да го върне обратно като предател и дезертъор. Все още не беше късно за него.

Очаквайки с нетърпение най-сетне да премине към действие, Джек облече униформата.

Амбър избра рокля, която да скрие синините и охлузванията. Не можеше да прикрие само подутите си устни. Докато кръстосваше из стаята, откри, че се придвижва с вдървените движения на зле скроена кукла. Спря пред огледалото и се опита да сложи ред в хаоса на мислите си.

Трябва да каже на Джек. Познаваше добре благородната сърцевина, която се криеше в душата му, и бе сигурна, че все още я притежава. Промяната вероятно го бе направила по-силен отвсякога. Джек щеше да убие Вандовър, независимо дали си спомняше за онова, което е било между тях двамата. Така поне тя щеше да получи своето възмездие. Съществуваше обаче опасността Вандовър да се окаже по-бърз и по-хитър от него.

Прокара бавно пръст по подпухналите си устни и допирът пробуди отново спомена за болката, която бе изпитала. Какво пък, нали бе пострадала само плътта. Амбър сведе очи, за да не срещне погледа си в огледалото. Вандовър бе разпилял своето черно семе в ума ѝ, не само в утробата и тя усещаше как расте там. Сякаш бе оковал във вериги мислите ѝ — и не би се поколебал да ги използва.

Приключи набързо с прическата, неспособна да понесе обвинението, което святкаше в погледа ѝ. Но какво би могла да направи всъщност? Вандовър се бе оказал по-силен от нея.

Наистина ли не би могла да направи нищо? Съвсем нищичко?

Шум зад вратата прогони напирещите в очите ѝ сълзи. Тя даде знак да се отвори, очаквайки зад нея да застане Джек, готов да я придружи до залата за аудиенции. Тъкмо поставяше един от ножовете в дългата бяла ръкавица.

— Джек, малко си подранил... — спря насред дума, забелязала, че на прага стои Баадластър.

Днес беше облечен в сиво и късото наметало подчертаваше жилестото му тяло. Изглеждаше почти като едно от тъмните метални остриета, намазани с отрова, които бе скрила в калъфа на предмишницата си. Той ѝ се усмихна.

— Милейди — произнесе с тон, който подсказваше, че има друго мнение за нея. „Курва — помисли си тя. — Винаги си мисли, че съм курва, когато го казва... и сега вече е прав.“ — Друг ли очаквахте?

— Старите навици умират трудно — отвърна Амбър. — Какво искаш?

Тя се стараеше да стои на известно разстояние от него.

— Само удоволствието да ме придружите до залата. Пепус скоро ще заеме мястото си на трона.

— И сама мога да намеря пътя.

— О, не се и съмнявам. Но първо ми се ще да споделя нещо с теб.

Сърцето ѝ заблъска учестено.

— Вече свърших това, което искаше от мен.

— Амбър, Амбър. Нали не смяташ, че съм прахосал всички тези години и средства само за да получа едно име и нищо повече? Това бе единствено демонстрация, предназначена за теб и някои мои противници. Малко предупреждение, идещо да покаже, че съпротивата

е безсмислена. — Устните му се разтеглиха в злобна усмивка. — Елатук, Амбър.

Призля й. Въпреки това пристъпи към него. Изведнъж в стаята бе станало ужасно студено.

— Не и Джек — прошепна тя.

— Не, не. Разбира се, че няма да е Джек. Той трябва да открие Свети Колин и ако имаме късмет, да ни разкрие тайните на Аш-фарел. Зная, че имаш богат опит с охранителните системи и навярно си се погрижила стаята ти да бъде изолирана от подслушвателните устройства, но има неща, които е най-добре да бъдат прошепвани.

Залата беше блестяща. Лазерни холограми украсяваха сводестия таван със сребриста мрежа на планети и звезди — изображения на световите, които човечеството беше завладяло. Знамена се вееха на неуловимия ветрец. Помещението бе изпълнено с шум и приглушени гласове. Тук бяха дошли всички, получили разрешение за аудиенция. Вероятно се бяха подредили на опашка още в ранни зори, за да преминат през проверката за оръжие и да заемат местата си. Засега единственото им забавление си оставаше светлинното шоу на тавана.

Тълпата се смълча веднага щом Пепус се зададе откъм покоите си и влезе през вратата в дъното на залата. Един дребен златист андроид пристъпи напред и обяви:

— Въздайте почести на Негово многопочитаемо величество император Пепус, който сяда на трона! Всички да поздравят императора!

Докато тълпата отвърщаше подобаващо, в залата влезе и военният министър Баадластър и зае незабележимо мястото си вдясно зад трона. Пепус извърна глава и погледите им се срещнаха. Вандовър бе закъснял и двамата не бяха успели да обсъдят за последен път предстоящите събития. Пепус дори си бе помислил, че министърът изобщо няма да се появи. Докато го разглеждаше, Пепус изведнъж забеляза дълъг рус косъм върху тъмното му наметало. Премести поглед към залата, но Амбър не се виждаше никъде. Зърна обаче Джек, застанал вляво от него, с блестяща парадна униформа.

Обезпокоен, Пепус продължаваше да следи церемонията. Той знаеше, че Баадластър възнамерява да се отърве от момичето при

първа възможност. Въпросът бе кога и по какъв начин ще го направи. Би могло да стане дори тук и сега, ако в тълпата се криеше убиец. Надигна се и в залата отново се възцари тишина.

— Верни мой народе. За първи път обявявам аудиенция от момента, когато изчезна моят близък приятел и съветник Колин от Синьото колело, а също и проповедник в религията на Скиталците. Мнозина от вас се явиха при мен с молба да бъде открит, вероятно без да знаят, че полагам усилия за това — заедно с Доминиона и Дракската лига — от първия миг, когато научих тъжната вест. И макар все още да не знаем нищо за съдбата му, имаме някои сведения относно мястото, където може би се намира. С прискърбие трябва да ви съобщя, че макар да не е изгубен безвъзвратно, Колин сега е в плен на Аш-фарел. — Пепус направи драматична пауза, докато камерите в залата показваха лицето му в едър план. Откъм залата долетяха изплашени възклицания. Погледът му откри сред множеството Маргарет, която му бе помогнала в организацията на това събитие. Тя стоеше зад кордона, в зоната, отредена за почетните доминионски сенатори, висшите сановници на ордена и посланиците, все хора с разрешение да бъдат близо до него и да го търсят по всеки повод. На лицето ѝ нямаше и следа от изненада. Императорът само потвърждаваше това, което вече ѝ бе известно.

— Нямаме представа защо Колин се е изложил на подобен риск. Предполагаме обаче, че се е опитал да встъпи в преговори с един враг, който досега сме смятали за непобедим. Това е съвсем в стила на моя добър приятел — да поставя общественото благо над личното си благополучие. Въпросът обаче е, че ние се нуждаем от него тук и сега! — Още една пауза, последвана от възторжени викове и аплодисменти. Докато се озърташе, императорът изведнъж забеляза Амбър, която си проправяше път напред. Сякаш доловил мисълта му, Джек също извърна глава и я фиксира с поглед.

Откъм тълпата заваляха развълнувани въпроси, но Пепус само вдигна ръце.

— Да отвърнем със сила, ще бъде напразно усилие. Нашите разузнавателни средства все още не са в състояние да открият онзи район на космоса, в който е спотайва противникът. Не можем да предскажем кога и къде ще ни нападне. По наши предположения той разполага със значителна военна сила и кораби, които могат да се

придвижват на огромни разстояния и извършват набег там, където не сме достатъчно подготвени. Тези на пръв поглед случайни действия затрудняват още повече отбраната ни.

Пепус млъкна. Пресегна се към позлатената чаша на малката масичка и си накваси устните. Когато вдигна глава, срещна усмихнатите очи на Вандовър. Императорът му кимна.

— Моят военен министър Вандовър Баадластър, човек с много и различни способности, показва огромна изобретателност при подготвянето на защитата срещу този опасен противник. С помощта на нашите съюзници започнахме изграждането на отбранителна линия, истински звезден вал, и поне до този момент успяваме да задържим Аш-фарел на определено разстояние.

„Лъжа, разбира се“ — помисли си Пепус, но никой не разполагаше с достоверна информация, за да го обори.

— Що се отнася до Колин, моите съветници прецениха, че ще е най-добре да пратим една малочислена и лесноподвижна група, за да го открие. Необходимо ни беше известно време, за да определим най-подходящия човек, който да я предвожда. Някои от вас вероятно са чули различни слухове, затова е редно да внесе яснота. Преди около година и половина на мен се падна тъжната чест да водя погребалната процесия на един човек, известен с огромните си заслуги към трона. Представете си обаче изненадата ми, когато узнах, че този човек не е мъртъв, а тялото му — безследно изчезнало на далечна планета, а вместо това е дезертирал от своя пост. Веднага щом получихме тези сведения, се заехме да издирим споменатия човек. Доведох го тук, за да го пратя да търси Колин от Синьото колело и в случай че успее, да изчисти опетненото си име. — Пепус погледна към Джек и установи, че Рицарят е втренчил поглед в него. Спокойствието, което се излъчваше от Джек, накара императора да потрепери неволно. Каква самоувереност, да стои пред тълпа, която би могла всеки миг да се нахвърли върху него и да го разкъса. Той даде знак на Джек да се приближи към трона.

От тълпата се дочу ропот, който постепенно набираше сила.

— Дами и господа, последният Рицар на Пясъчните войни, командир Джек Сорм.

Пепус изчака търпеливо, докато изненадата на тълпата бе заменена от гневни подвиквания и откъслечни ръкопляскания. След

около минута даде знак на андроида, който призова присъстващите към мълчание.

— Командир Сторм не за пръв път ни изненадва с поведението си — продължи Пепус. — Но аз установих, че той е човек, който следва своите разбирания за дълг. Той е смел войн, привикнал да мисли и действа самостоятелно и това са качества, които аз умея да ценя. Според мен той е единственият, достоен да бъде изпратен на една толкова опасна мисия — да открие Свети Колин, стига проповедникът все още да е жив. Командир Сторм сам ме помоли да му възложа тази задача, за да може да изчисти името си и да свали от себе си обвиненията в дезертъорство и измяна. — Пепус се поколеба за миг. — И аз реших да му предоставя тази възможност. Това е предизвикателство, което напълно съответства на способностите му. — Императорът отстъпи назад и остави Джек сам пред тълпата. — Дами и господа, представям ви командир Сторм. — С тези думи се отпусна уморено на трона.

Настъпи мъртва тишина. Първи се съвзеха репортерите и си запробиваха път напред. Джек дори не погледна към императора. Засега събитията се развиваха напълно според очакванията му. Той посочи един от вдигналите ръце репортери.

— Командир Сторм, защо напуснахте поста си? Уплашихте ли се?

Въпросът накара тълпата да се умълчи. Джек облиза устни. Откри, че Амбър се е промъкнала зад кордона и стои до рамото на Маргарет. Секретарката на Колин, изглежда, изобщо не бе я забелязала.

— Вместо да отговарям на различни въпроси — поде Сторм, — предпочитам да направя едно изявление. Напуснах командния си пост, защото не бях съгласен с провежданата от Триадския трон политика на сближаване с драките. Трябва да призная обаче, че решението ми беше погрешно. Нямам право да съдя за подобни неща. — Джек направи кратка пауза. Почти усещаше втрънените в него погледи на Пепус и Баадластър. Макар да беше обсъдил изявлението си с тях, те все още не бяха сигурни дали ще спази уговорката. — Поставих си за задача да опозная по-добре нашия нов противник, Аш-фарел. След като взе това предвид, както и предишните ми заслуги, император Пепус сметна, че съм най-подходящият за предстоящата трудна мисия. Не съм сигурен

дали наистина е прав, но приемам тази възможност да докажа, че съм истински Рицар и заслужавам званието си. Благодаря ви.

Настъпи фурор, докато Джек заставаше до Пепус. Императорът го дари с благосклонна усмивка. Наведе се и му прошепна:

— Сега вече зная защо те избрах за тази работа.

Но публиката не беше задоволена. Посипа се нов порой от въпроси и обвинения, на които Джек си позволи да отвърне с лаконичното „Без коментар“. В последвалото затишие на подиума се изкачи Маргарет.

— Няма да позволим да бъдем измамени толкова лесно — рече тя. — Вашите обещания са празни като стомасите на малтенските граждани. Като император, вие отказвате да чуete нашите призови и да откликнете на желанията ни, а на всичко отгоре поставяте един предател за ръководител на важна мисия. Ние няма да подкрепим подобни действия. Отхвърляме вашата власт.

Джек забеляза, че откъм дъното на залата се приближава малка група Рицари, готвеци се да оформят защитна преграда между тълпата и императора.

Пепус се изправи отново.

— Ние сме във война с противник, който заплашва да унищожи нашия свят. Не можем да спечелим тази война, ако сме разделени помежду си!

— Вие направихте този избор — заяви спокойно Маргарет. — Ако сме разделени, то е заради вас!

— Заплашвате ме с гражданска война — извика ядосано Пепус. — Офицери, изведете тази жена.

Джек извърна очи към Амбър, която все още стоеше до Маргарет. Вандовър прошепна нещо и изведнъж момичето го погледна. Челото ѝ се сбърчи и тя втренчи поглед в Пепус.

Императорът нададе рязък вик. Олюля се и забелязала, че нещо не е наред, тълпата започна да пищи.

Само Джек бе достатъчно близо, да улови свличащото се тяло на Пепус.

20.

Други сили преминаха към действие още докато Джек хващаше императора. Той забеляза раздвижване сред тълпата.

— Амбър! Излез навън! — провикна се Джек.

Вандовър вече се беше обърнал и тичаше към вратата зад трона. Пепус падна в прегръдките на Джек. Тънички струйки кръв се стичаха от ноздрите и ушите му. Сред писъците и виковете отекнаха гневните команди на Рицарите и на Планетната полиция.

Откъм входа се зададоха К'рок и неговите драки. Чуждоземните войни носеха ендурови брони вместо своите нови, изработени наскоро бойни костюми. Приличаха на обемисти, мутирала киборги. Предвождащият ги огромен милосец закова на място.

— Отцепете района — заповяда той. Драките се разпръснаха и изтикаха останалите присъстващи към изхода.

Пепус изстена, докато Джек го полагаше на подиума. К'рок се извиси над тях.

— Повиках медиците, но отвън Скиталците ни създават проблеми. Изглежда, че са пристигнали въоръжени. Има цяла малка армия. Какво се случи?

— Още не зная. — Джек провери пулса на императора. Беше забавен и неритмичен, но Пепус все още дишаше, макар и повърхностно. — Изведнъж припадна. — Чу стъпки зад гърба си и когато се извърна, видя Амбър. — Добре ли си?

— Да. Кой би си помислил, че Маргарет ще вдигне революция?

— Или по-скоро, че ще даде сигнал — подхвърли той и насочи вниманието си към императора. Ръката на Пепус лежеше отпусната в неговата и плътта му изстиваше с всяка изминала минута. — К'рок, къде са медиците?

Милосецът се озърна.

— Знаеш ли, горните коридори бяха завардени. Сигурно си проправят път през блокадата. Джек, получих съобщения, че летището и космодрумът са превзети.

— Кръв се лее по улиците на Малтен — произнесе безизразно Амбър. Джек я погледна изненадано, но не можа да разгадае изражението ѝ.

— Кой държи властта?

— Никой за момента — отвърна Вандовър със спокоен глас. Току-що се бе появил от личните си покои. — По принцип в подобни ситуации аз замествам императора, докато дойде на себе си, но няма съмнение, че Триадският трон е подложен на обсада. — Изглежда последователно Амбър и Джек. — Имам сведения, че драките всеки момент ще се намесят. Твърдят, че имат право да въведат военно положение от името на Пепус, като наши съюзници.

— Узаконена инвазия — промърмори Джек. Сведе поглед към човека, който се бореше за всеки дъх. — Ах ти, кучи син такъв!

— Джек — предупреди го шепнешком Амбър.

— Не се тревожи — засмя се Джек. — С наша или без наша помощ, ще му се случи, каквото му е писано.

Милосецът се отдалечи. Подът звънтеше под металните му подметки. Когато излезе в коридора, за миг се озари от сияние, сякаш го беше ударила светкавица. В опразнените зали прокълтя екотът на стрелбата отвън.

К'рок се върна малко след това, следван от спешния екип. Джек пусна студената ръка на Пепус и се отдръпна, оставяйки го на медиците.

Амбър бе сменила роклята си с кафяв комбинезон, който подчертаваше мекия цвят на очите ѝ. Стоеше в единия край на болничното крило на двореца и гризеше замислено нокти. Вдигна очи към Джек.

— Това нямаше да се случи, ако ти беше този, който трябваше да бъдеш.

— Не мога да нося отговорност за спукан кръвоносен съд.

— Така е, разбира се — рече тя.

Джек долови в гласа ѝ гняв и презрение. Него също го измъчваше мисълта, че се бе поддад на властния тон на Вандовър във вихъра на събитията, но министърът не бе казал почти нищо, след като откараха Пепус в хирургичното отделение, за да овладеят вътрешния

кръвоизлив. Триадският трон бе подложен на атака отвън и отвътре и Баадластър нямаше време да се занимава с тях. Джек плъзна поглед по гладката мраморна стена. Ненавиждаше болниците и се стараше да прекарва в тях колкото е възможно по-малко време и въпреки това имаше чувството, че е прахосал по болници половината си живот. Той пристъпи към Амбър. Изведнъж му се прииска да е на друго място и да се занимава със съвсем различни неща.

На космодрума все още кипеше яростно сражение и никой не можеше да напусне планетата. Според докладите от разузнаването дори орденът на Скиталците се беше разцепил. Изглежда, че мисията за откриването на Колин щеше да зависи от това, кой ще завладее космопорта. Основните сили на драките бяха изпратени там и според последните съобщения до Вандовър чуждоземците вземаха надмощие. Но космодрумът бе построен като крепост и беше ужасно трудно да бъде превзет с първия щурм. Битката щеше да е дълга.

Само дето Колин не разполагаше с много време. Джек не можеше да си позволи разточителството на една продължителна гражданска война. Трябваше да напусне планетата час по-скоро. Усещаше го с всяка фибра на тялото си. Най-вероятно отново бе попаднал в клопката на някоя мащабна борба за власт, в която участваха Пепус и Баадластър. Опасността, която се криеше в тази битка на невидими противници, бе, че човечеството оставаше с открити флангове пред Аш-фарел. Достатъчна бе само една концентрирана атака.

От мисия за откриването на близък приятел сега начинанието се превръщаше в нещо повече, в отговорност пред цялото човечество, каквато едва ли можеше да носи на плещите си, макар да не се съмняваше, че ще се опита.

Вратата на отделението се отвори и по коридора се приближи една сестра. Джек забеляза, че Амбър мина зад нея и пъкна пръсти в ръкава си, сякаш се готвеше да я нападне. Не му остана време да помисли върху този странен факт, тъй като сестрата заговори:

— Вие ли сте командир Сторм?

— Да.

— Чудесно. Императорът е в съзнание. Говори малко несвързано, но разбрахме, че настоява да влезете при него. — Сестрата се

поколеба. — Кръвоизливът е повредил значителна част от мозъка му. Доста е отпаднал и не бива да го изтощавате.

— Но е жив, така ли? — попита с осезаемо облекчение Амбър.

— О, да. — Сестрата премести поглед от Амбър към Джек. — Съжалявам. За момента можем да пуснем само командира. Не бива да го изморяваме с много посещения.

Амбър направи кисела физиономия и направи път на Джек.

Императорът изглеждаше смачкан, а тялото му бе покрито с датчици и системи. Когато Джек се наведе към него, забеляза, че косата му е прошарена от сивкави кичури. Лицето му беше отпуснато, лявата страна бе изкривена и хлътнала навътре, а от ъгъла на устата му се стичаше гъста слюнка. Джек се приближи още малко и Пепус отвори очи. Погледна за миг объркано, сетне фокусира поглед.

— Сторм — произнесе завалено, сякаш с мъка движеше езика си. После с видимо усилие повтори името на командира.

— Аз съм.

— Какво стана? Не искат да ми кажат. — Всяка дума му отнемаше цяла вечност. Всеки дъх беше стенание.

Джек сложи ръка на рамото му, за да го успокои.

— Драките се намесиха.

— По дяволите! — Императорът затвори за миг очи. Изглеждаше, сякаш ще заспи, но сетне отново ги отвори и втренчи поглед в Джек. — Трябва да си припомниш кой си. Поеми командването от К'рок. Използвай Рицарите. Пробий си път до космодрума. Надвий драките и иди да търсиш Колин. — Императорът млъкна и задиша тежко. Джек почака, докато си поеме дъх.

— Това заповед ли е? — попита усмихнато.

— Да...

— Не съм длъжен да я изпълнявам. Не съм се клел във вярност към вас, ваше величество. Но ще открия Колин и тогава ще дойда, за да се разберем кой трябва да седне на Триадския трон.

Очите на Пепус се разшириха, той кимна уморено и после се изсмя безсилно.

— Аз... трябваше да се досетя.

— Наистина трябваше. — Джек се надигна. — Пък и не е необходима заповед, когато е дошло време да се бия с драките.

Не завари Амбър да го чака, когато най-сетне излезе отвън. Коридорите на двореца пяха опустели, размирниците бяха прогонени. Пред казармите го очакваше Роулинс. Той му отдаде чест.

— Капитане, император Пепус ме възстанови на поста командир на Рицарите и ми заповяда да изпълня мисията си на всяка — повтарям, на всяка цена.

Русокосият офицер козирува отново.

— Очаквам заповедите ви, сър.

Амбър откри Вандовър в щабквартирата, заобиколен от системи за комуникация, които обаче не бяха така прецизни, както тези, които използваше Пепус. Тя отметна нервно падналия на лицето ѝ кичур, докато очакваше да ѝ обърне внимание.

Не след дълго Вандовър се извъртя с креслото си към нея и я изгледа.

— Ти се провали — обяви с равен глас.

Амбър не знаеше коя ще бъде целта ѝ, докато Вандовър не бе произнесъл ключовата дума зад подиума на трона, равностепенна на смъртна присъда. Но тя не би могла да преустанови изпълнението ѝ, също както не би могла да спре собственото си дишане. Видя Пепус да пада в обятията на Джек и още тогава разбра, че злото е било сторено. Отвърна на Баадластър с презрителен смях.

— Направих каквото ми беше по силите.

— Съмнявам се в това. Да се надяваме обаче, че и то ще ни свърши работа. Императорът е инвалид. Аз ще седна там, където исках. И никой не се съмнява, че случилото се е дело на природата.

Амбър не възрази. Беше чула разговора на сестрата с Джек. При последния преглед на императора не бяха открили никакви признаци за мозъчна аневризма. Изглежда, състоянието му будеше известни подозрения. Но нищо не можеше да се докаже.

Вандовър размаха възбудено ръце.

— Сега Джек се разпорежда. Предполагам, че ще тръгне да търси Свети Колин. Ти, скъпа моя, беше в списъка на доброволците. Не е ли време да се приготвиш?

Тя изведнъж изгуби самообладание и от устните ѝ се отрони мъчителен стон.

— Не ме принуждавай да тръгвам с него.

Вандовър изопна устни.

— Милейди, но вие му обещахте. И на мен също.

Министърът възнамеряваше да я използва срещу Джек. Амбър не се съмняваше в това. Стисна клепачи.

— Ще направя всичко — прошепна тихо. Думите заседнаха в гърлото ѝ. Вандовър не отговори и тя се зачуди дали я е чул. — Всичко. Но не ме карай да тръгвам с Джек.

Жилестият мъж отметна глава назад и се разсмя. Когато се успокои, я дари с хладна усмивка.

— Амбър, ти непрестанно се подценяваш. Още дълго ще работиш за мен. Джек ми е нужен жив и ти си най-добрата застраховка за това. Хайде, върви и се приготви.

Тя понечи да си тръгне, но той се пресегна неочаквано и я улови за китката. Кабелите, които обвиваха ръката му, се впиха болезнено в кожата ѝ.

— И не забравяй, че се наслаждавам далеч повече на това, което сам вземам, отколкото на това, което ми дават — прошепна, почувствал нарастваща възбуда.

След миг я събори на пода, твърдо решен да я накаже, дори само заради пасивната ѝ съпротива.

21.

— Това са възможностите, поне както аз ги виждам — рече Джек на хората пред него. В казарменото помещение се възцари тишина. Той вдигна ръка и избърса потта от челото си. Малтенското лято бе в разгара си и горещината бе нетърпима. Климатичите не работеха — неприятно последствие от размириците в столицата. Централното крило на двореца разполагаше с резервна слънчева електростанция, но казармите не бяха свързани с нея. Малкото енергия, на която можеха да разчитат, бе пренасочена към шумоизолиращата инсталация, за да не могат да бъдат подслушвани.

— Боже всемогъщи! — обади се пръв Ласадей и се надигна. — Командире, ако ми позволиш, ще отворя вратата, защото ще се издушим тук.

— Почакай още малко, сержант — спря го Джек. — Въпросът е дали сте съгласни с предложението ми? Защото, ако се провалим, връщане назад няма. — Не беше необходимо да пояснява, че за всички тях това щеше да е краят. Ако драките успеят да надвият Рицарите, Малтен ще се превърне в поредната пясъчна планета. Но дори и да ги победят, щяха да са уязвими за атаката от страна на Аш-фарел.

— Ами Пепус? — попита Роулинс и в сините му очи блеснаха пламъчета.

— Казват, че състоянието му е стабилизирано. Баадластър временно пое властта. Не се знае обаче накъде ще задуха вятърът.

— Съгласни сме, сър — рече Ласадей.

— Каквото и да ни струва — подкрепи го Роулинс.

Джек си пое дъх. Никак не му харесваше идеята да изправя Скиталци срещу Скиталци, но това бе единственият начин да си проправят път на космодрума. Военната фракция се бе окопала здраво там. Само техните събрата биха могли да се приближат до тях. Друг бе въпросът, дали ще успеят да ги уговорят да се предадат. Всъщност, последното не бе необходимо. Достатъчно бе Рицарите да проникнат вътре.

Оттам нататък Джек разполагаше с други методи за убеждение. Имаше само един Скиталец, който можеше да носи костюм и би могъл да се изправи срещу него... или да го последва в космоса.

— Добре, тогава. Сержант, пусни малко свеж въздух.

Ласадей се отправи към вратата, темето му лъщеше от пот. Тъкмо натисна дръжката, когато вратата отскочи рязко навътре, изритана от масивен метален ботуш.

На прага стоеше К'рок. Той се ухили широко.

— Без мен ли провеждаш съвещанието, Джек?

Зад гърба му пристъпваха двама дракски войни.

След като влезе, съпроводен от прохладен полъх, К'рок се настани в едно от свободните кресла. Носеше ендурова броня, под нея комбинезон, колкото да прикрива косматото си тяло, от което се разнасяше познатата, тежка миризма на мускус.

— Джек, в този момент спасяването на Колин е от огромно значение — заговори с небрежен глас милосецът. — Не бива да си затваряме очите пред този факт. Тук съм, защото ми наредиха моите господари, но и аз самият искам да присъствам. — Той се надвеси над масата, която ги разделяше. Милос губи пясъци.

— Какво?

К'рок се облегна назад.

— Няма да повтарям. Чу ме добре, приятелю.

— Нещата там не вървят ли?

— Аха. Изглежда родината ми ще се окаже костелив орех за някои. Аз също, впрочем.

Джек втренчи поглед в своя колега. Знаеше, че К'рок не е единственият оцелял след покоряването на Милос, просто бе най-известният сред събратята си. Знаеше също, че К'рок има синове и дъщери, и че мечтае някой ден да се завърне в родината. Ако пясъците намаляваха, нарастваше възможността драките да си отидат завинаги. Милос би могъл да бъде тераформиран. К'рок едва ли щеше да доживее този ден, но децата му биха могли да го видят. Като дракски офицер, милосецът нямаше право да мечтае за подобно развитие на нещата. Джек вече не се съмняваше, че може да му се довери напълно — поне по отношение на общия им противник, драките.

К'рок се приведе напред. Имаше изморен вид.

— Губим ценно време, приятелю — подхвърли и се изправи рязко, като даде знак на двамата драки, застанали зад вратата. — В ход е масивна атака. Изглежда, че бунтовниците искат главата на Пепус.

Джек също се изправи. Посегна към раницата, приготвена за пътуването.

— Най-добре да си сложим костюмите — рече той. — Време е да решаваме кои са истинските ни врагове.

К'рок отвърна с усмихнато ръмжене. Извъртя се рязко и тръгна право срещу двамата драки. Блъсна ги, без да спира, и ги повали на земята. Джек се разправи с единия, докато К'рок довършваше втория.

— Жертви на бунтовниците, нали?

— Така изглежда. Колко драки има в казармата?

— Около стотина.

— Ако ми позволиш един съвет, прати ги в предните редици на отбраната.

— Добра идея.

Джек си закопча раницата.

— Първо да завземем работилницата, а оттам ще се отправим към двореца. После ще видим какво става на предната линия.

Амбър си събираше багажа с вдървени, насечени движения. Чувстваше ръцете си като извадени от ставите, а тялото ѝ бе покрито с болезнени охлузвания. Но този път не бе позволила на Вандовър да я обладае. Беше се съпротивлявала толкова енергично, че той се изплаши да не повредят апаратурата при боричкането. Но като че ли нямаше нищо против това развитие на нещата. Вандовър получаваше по-голямо удоволствие от причиняването на болка, отколкото от секса.

Ала каквото и да правеше, тя не можеше да избегне мислите му. Те я следваха, подобно на горски пожар, истински трепкащи пламъци, които помитаха всичко по пътя си и задушаваша мислите ѝ. Имаше чувството, че долавя и гръмогласния му смях, сякаш Вандовър знаеше, че с нищо не може да го спре.

Амбър се отпусна в близкото кресло и захлупи лицето си с ръце. Най-сетне успя да си поеме глътка свеж въздух и вдигна глава. Щеше да я накара да убие Джек, вече не се съмняваше в това. Но кога? Би ли

могла по някакъв начин да се освободи от оковите му? Дори нямаше да чуе думичката, когато той я произнесе — подсъзнанието ѝ само щеше да се задейства.

Опита се да овладее напиралците в очите ѝ сълзи. Плачът нямаше да ѝ помогне. В известен смисъл тя сама си го бе изпросила. Сама бе поискала отново да си възвърне изтръгнатото жило. Но какво ще каже на Джек? Как да остане близо до него? Ако разбере, той никога вече няма да я обикне отново.

Стисна юмруци. Вените върху тъничките ѝ ръце изпъкнаха. Амбър ги погледна. Кожата ѝ бе почти прозрачна, лишена от миниатюрната подутина там, където съвестните малтенски граждани носеха своя идентификационен микрочип. Амбър нямаше такъв и никога нямаше да има. Тя повдигна бавно ръце.

Най-важното е да запази Джек жив. След това ще се безпокои за другото.

Рязък сигнал прекъсна мислите ѝ. Компютърът в ъгъла на малката стая оживя.

— Обща тревога. Повтарям, обявена е обща тревога. Противникът започна атака.

Амбър изруга някакво проклятие, запомнено от времето, когато обитаваше малтенските бордеи, взе си чантата и изхвърча навън.

В костюма Джек се чувстваше така, сякаш се е върнал в собствената си кожа. Всъщност, така би трябвало да се чувства всеки Рицар. Вдигааш ръкавицата и стреляш. Или измъкваш лазерното оръдие от раницата и откриваш масиран огън. Джек бе като жив танк, почти неуязвим — но не напълно.

За първи път в неговата военна кариера врагът отсреща не беше истински враг, макар да стреляше по него. Не му се искаше да вижда изпепелените тела на бунтовниците. Те воюваха за нещо, за което би могъл да се бие и той, просто в случая се бе озовал от другата страна на барикадата.

— Стегни редиците! — извика К'рок в интеркома. — Съберете се и поддържайте равномерен огън!

Джек си даваше сметка, че не биха могли да задържат линията, без да убиват. Той се озърна.

— Роулинс!

— Да, сър?

— Работилницата свободна ли е?

— Залостена и с изключено енергозахранване, сър.

Целта, разбира се, беше снаряжението там да не попадне във вражески ръце. Джек помръдна леко рамене и усети прилепналите към голите му гърди датчици. Ако се наложи, те всички можеха да отстъпят в една линия и да образуват нов защитен вал до стените на двореца. Но все някога енергозапасите им щяха да се изчерпят. Не такава стратегия бе избрал.

Не му остана време да разсъждава повече, тъй като предните камери показаха приближаващите се бунтовници. Те се втурнаха в атака с крясъци, които отекваха в слушалките му. Джек откри огън над главите им. Опита се да повали дървета пред тях, да изрови окопи на пътя им... но в края на краищата се наложи да застреля неколцина.

Ала противникът ги превъзходеше многократно по численост. Зърна наблизко костюма на К'рок.

— Скоро ще затънем до шлемовете в трупове — рече Джек.

— Спокойно — изсумтя милосецът. — Винаги има и резервен план.

— Дано да е по-малката от двете злини — кимна Джек.

— Ще видим. Чуйте всички. Говори командир К'рок. Отстъпление!

Пепус постепенно осъзна, че някой седи на края на леглото му. Главата го болеше, с едното око виждаше размътено. Посетителят се наведе и попи челото му с кърпа.

— Благодаря — произнесе той с едва доловим шепот.

— Дребна работа.

Императорът се усмихна.

— Амбър, може да не те виждам добре, но слухът ми все още е наред.

— Радвам се да го чуя. Ето, вземете едно ледено кубче.

Пепус пое чашата и установи, че едва издържа тежестта ѝ. Опря ръба ѝ в устните си и се помъчи да всмукне едно ледче. Усети

приятната му хладина в гърлото си. Зрението му съвсем леко се проясни.

Амбър гледаше навън, към коридора.

— Какво става?

— Избухна гражданска война. Започнаха я онези религиозни фанатици.

— Знаех си — поклати глава Пепус и започна да трепери. — Какво е положението?

— Болничното крило е най-строго охраняваната част на двореца. Буквално гъмжи от полиция и военни.

— Божичко! — възкликна той. — Дотам ли се стигна?

— Ами да. — Амбър се извърна към него. — Някакви предложения?

— Нямам за момента — въздъхна той и се облегна назад. — Къде са сестрите?

— Повечето избягаха, заедно с дворцовата прислуга. Но все още можете да разчитате на Рицарите — усмихна се мрачно младата жена.

— Да, така е, нали? — Какъвто и да бе Сорм, той никога не би станал предател. — Къде е Вандовър?

— Разполага полицаите. Сега той ви замества, ако не знаете.

— Зная, скъпа, зная. — Пепус се закашля. Тя избърса устата му с кърпичка. Сетне го погледна намръщено:

— Опасявам се, че ще го преживеете.

— Така ли? — премигна той изненадано. — Щеше ми се да имам твоята вяра.

— Вяра за какво? — попита Вандовър, който влезе в този миг в стаята. — Пепус, изглеждате по-добре.

— Каква е обстановката?

Министърът погледна Амбър. Пепус успя да забележи отвращението, което се появи за миг на лицето ѝ. Да можеше само да върне събитията назад и да я спаси от лапите на Вандовър! Защо не беше обмислил по-внимателно своето решение? От напрежение се закашля отново, но никой не му се притече на помощ. Докато се успокои, коридорът се изпълни със звънтене на брони и гласове на войници.

22.

— Те ще се бият за мен — изрече малко по-късно Пепус с възстановена увереност. Чувстваше се изтощен до смърт, но не смееше да заспи, сякаш от страх да не би да не се събуди повече. Навън се бе възцарила тишина.

Костюмът на Амбър бе окачен в преддверието, до стената с монитори. Тя го погледна, докато похапваше замислено от болничната вечеря.

— Ще се бият, за да си спасят кожата. За ваш късмет, императоре, това съвпада с вашите желания.

Пепус извърна очи към нея. Усещаше пренебрежението в гласа ѝ, но не можеше да ѝ се сърди — познаваше я твърде добре. Знаеше, че маниерите ѝ са като дрехите за другите хора — използваше ги както и когато ѝ се хареса. Той въздъхна. Амбър, разбира се, беше абсолютно права. Затворен в тази стая, императорът бе безпомощен като новородено. Изведнъж осъзна какво намира у нея Джек — зад завесата на красивото лице и грациозната стойка тя притежаваше рядката способност да отделя истината от всичко останало, колкото и да бе преплетена с различни привидности.

— Сбърках с теб... — прошепна Пепус и остана изненадан от думите си.

Тя го стрелна с очи, в които блещукаше стаена омраза.

— Кажете ли ми, че сте бърникали в ума на Джек, ще откача апаратурата още сега.

Той отново задиша учестено. Тъкмо бе започнал да усеща, че постепенно се възстановява, а сега Амбър го заплашваше с убийство. Размаха немощно ръце.

— Напротив, направих всичко по силите си, за да му помогна.

— В такъв случай го е сторил Вандовър.

Императорът кимна и брадичката му остана подпряна на гърдите.

Лицето на Амбър се сгърчи.

— Всички ние сме паяци в тази мрежа — промърмори тя и глътна последния залък от вечерята, смачка пластмасовата чиния и я запокити към кошчето в ъгъла.

— Но аз те оставих в ръцете му — призна Пепус тихичко, толкова тихо, че не беше сигурен дали го е чула.

Младата жена стана, прекоси стаята и спря пред бойния си костюм. Беше облицован с норцит, който му придаваше яркосребрист блясък. Пепус си помисли, че цветът ѝ отива. Дали и тя прошепна нещо, или просто бе доловил ехото на мислите ѝ? „Аз също направих грешка...“

Клепачите му натежаха ужасно. Амбър вече го беше нахранила и сега мислите му се гонеха като облаци в малтенското небе.

— Струва ми се, че ще е най-добре... да поспя.

— Ами хубаво. — Амбър дори не го погледна. Последното, което императорът видя, бе как тя вдига ръка и я протяга към костюма.

Събуди го оглушителен трясък. Коридорите бяха изпълнени с въоръжени до зъби войници, а до него стоеше Амбър. Изглеждаше обезпокоена.

— Какво става?

— Те отстъпват. Не съм сигурна...

В стаята влезе Рицар, огромен в бойния си костюм.

— Джек... — извика Амбър, сетне прехапа устни.

Мъжът приближи императора, без да откъсва очи от него, сякаш сляп за всичко друго.

— Известно време успяхме да задържим противника — докладва отсечено, а по челото му се стичаха едри капки пот. — Но сега се налага да отстъпим. — В очите му се четеше болка. — Не можем повече да ги удържаме, но ще ви призная, ваше величество, че никой от нас не желае конфликтът да се разраства. Над града се е спуснал дракски кораб-майка и заплашва да влезе в бой. Те не биха се замислили, ако трябва да стрелят по бунтовниците.

Пепус облиза устни.

— Вандовър — извика той с пресипнал глас, сетне сръбна от чашата, която му подаваше Амбър. — Къде е Вандовър?

— Следи движението на Аш-фарел. Нещо става там горе. Трябва час по-скоро да намеря Колин. Не бива да чакаме повече.

Пепус размърда неспокойно устни.

— Микрофон — прошепна. — Дайте ми микрофон.

Джек се опиташе да надзърне отвъд завесата на нощта. Ярки пламъци я пронизваха от време на време, оранжево-червени на черния фон, сетне изчезваха също така внезапно. Той чуваше тътнежа на експлозиите и пронизителното пицене на лазерния огън. Беше окачил шлема на пояса си. Когато за кратко се възцари затишие, откъм високоговорителите отекна гласът на императора:

— Говори император Пепус. Поданици на Триадския трон, това, което вършите, е във ваша вреда. Сложете оръжие. Пропуснете нашия отряд, за да може да потърси Свети Колин. Призовавам ви да се срещнем на масата на преговорите, не на бойното поле.

Посланието се повтаряше отново и отново, вече близо половин час. Джек си нахлузи шлема и се огледа, с надеждата да зърне някакъв признак, че противникът е готов да преустанови огъня. Но засега нищо такова не се виждаше. Джек и не очакваше друго. Той включи интеркома.

— К'рок. Няма да се хванат на номера. Дай заповед. Роулинс, пригответи се за излаз. Ласадей, пази си орехчетата.

Отстъпи бавно назад, очаквайки всеки миг да започне нова атака. Вътре в скафандъра беше задушно. Изведнъж се почувства объркан. Къде се намира? В кое време? Той е Рицар, за Бога, обучен да води „чиста“ война. Опита се да задържи тази мисъл, сякаш от нея му зависеше животът.

К'рок си свали шлема и поклати уморено глава.

— Съжалявам, министри — обърна се към Вандовър. — Направихме всичко възможно да избегнем кръвопролитие.

Вандовър кръстосваше ядосано коридора. Полите на дрехите му се развяваха зад него. Той метна на милосеца злобен поглед.

— Бой не се печели с отстъпление.

— Така е, сър, но ще има и други боеве.

— Къде е Джек? — попита тихо Амбър.

— Ще дойде последен. Свалиха един Рицар със задействана ръчка на мъртвеца. Бронята е изгубена, но човекът ще бъде спасен.

— А какво стана с дракския контингент от защитниците?

К'рок повдигна рамене и костюмът последва движението му. Думите му обаче се изгубиха в шума на отваряща се врата. Появи се Джек, метнал ранения на рамо.

— Помогнете ми да го сложа на някое легло.

През отворената врата нахлу огън и дим. След кратко колебание Роулинс се завтече да му помогне. Джек му предаде ранения и се обърна да затвори вратата. После си свали шлема и пое въздух с пълни гърди. Ласадей се приближи до него и му подаде чаша бира.

— Ограничени запаси, а? — захили се Джек.

В отговор сержантът се изсмя, сетне отиде да помогне на Роулинс. Джек тъкмо допиваше бирата, когато пред него се изправи Вандовър. Зад гърба му беше вратата към стаята на Пепус.

— Сега какво?

— Не бива да включваме щита, поне на първо време. Трябва да пестим енергията. Сградата е солидна и ще издържи една-две атаки. — Джек отново сръбна от чашата. — Нужно ни е време. — Кимна за поздрав на К'рок. — Командире.

— Командире — поздрави го с усмивка милосецът и се оттегли.

Джек пристъпи в стаята, където го очакваха Амбър и Пепус.

— Предстои ни дълга нощ.

Вандовър се мръщеше зад гърба му.

— Какво смятате, че правите?

— Щом питаш, Баадластър, водим бой и точно сега смятаме да си отдъхнем, докато отсрещната страна се прегрупира и обмисли положението. Виждаш ли, до момента ние само ги отблъсквахме. Нанесохме им доста сериозни поражения, без да преминаваме в офанзива. Макар че си имаме работа с фанатици, сред тях все ще има разумни хора, които да си дадат сметка какво би станало, ако вземем инициативата в свои ръце. Точно на това разчитаме. — Джек млъкна и надигна чашата. Когато я пресуши, поздрави с нея подигравателно Вандовър. — Не забравяй, че нито един от тези хора не ни е виждал в истински бой. Демонстрациите на стадиона не са същото. Е, сега имаха тази чест. Вече знаят от какво да се боят. — Той сподави едно

оригване. — А сега, ще помоля да ме извиниш, защото смятам да поспя. — С широка крачка прекоси помещението и приседна в другия край. Опря гръб на стената и затвори очи.

Амбър забеляза, че Вандовър ѝ хвърля гневен поглед, но се направи, че не го вижда. Избра един от свободните ъгли и също се отпусна на пода.

Пепус или се кискаше тихичко, или похъркваше. Вандовър изсумтя недоволно и излезе.

Призори ги събуди тропот. Джек се надигна и излезе да провери какво става. Роулинс, Ласадей и К'рок го последваха незабавно. Пепус промърмори нещо нечленоразделно и Амбър се наведе над него.

— Отворете вратите! — нареди Джек.

— Командире, скенерите показват...

— Зная какво показват — тросна се той. — Отворете веднага вратите!

Ласадей кимна на двама войници. Металната преграда се отмести и през отвора нахлу дим.

Джек пристъпи напред.

— Генерал Гатхул. Не е ли чудесно, че наминахте насам? Оставяме се на вашата милост.

След това за всеобща изненада Сторм коленичи в краката на дракския войн.

— Ще ми се — рече Пепус — някой да ме беше предупредил за всичко това.

— Вие сте извън играта, ваше величество — отвърна Амбър, която вече си бе облякла костюма. — По всичко изглежда, че и аз — добави със самоирония. Махна на драките, които носеха болничното легло към товарната платформа. — По-внимателно, насекомоглави. — Няколко кораба се бяха приземили на площадката пред самия дворец. — Градинарите ви ще са ужасно сърдити — обърна се към Пепус.

Императорът неволно се разсмя. По розовите стени на двореца не се виждаше и драскотина, но равното място отпред бе разорано и обгорено. Можеше само да благодари на К'рок и Джек за догадките

им, че Скиталците доста биха се замислили, преди да нападнат драките. С пристигането на техните чуждоземни съюзници незабавно бе обявено прекратяване на огъня. Лошата новина бе, че сега Гатхул бе поел контрола. Кралица Трикатада настояваше незабавно да разговаря с Пепус. Императорът се надяваше, че няма да прояви слабост пред нея.

Амбър го потупа по ръката, сякаш прочела мислите му. Начело на групата вървеше Вандовър, превит под тежестта на шишенцата с лекарства за императора. Джек и неколцина Рицари бяха най-отзад.

— Чака ни трудно пътуване — рече Амбър, загледана в совалката.

— Ще се справя — обеща мрачно Пепус.

— Нямате друг избор — отвърна Амбър. Хвърли поглед към драките, които ги бяха наобиколили. В момента бяха по-скоро техни тъмничари, отколкото съюзници. Тя се извърна и потърси Джек. Изглеждаше странно умълчан след капитулацията си пред Гатхул. Амбър не можеше да прозре какво става зад бледото му, умислено лице.

Джек наблюдаваше извиващата се към вратите на совалката процесия. Мислите му се гонеха хаотично. Предстоеше му да се напъха в леговището на врага и никой от тях нямаше да излезе оттам жив, ако Джек допуснеше и най-малката грешка. Умората и напрежението му се отразяваха. Погледна К'рок и за един кратък миг му се стори, че се е върнал обратно на Милос.

Най-сетне двамата приближиха товарната платформа. За тях бе приготвен хангарът с противонатоващи хамаци. Веднага щом влязоха, люкът се затвори и корабът започна да вибрира, набирайки мощ.

Джек затвори очи, усещаше нарастващото притегляне на старта. Чуваше болезнените стонове на Пепус въпреки шума на двигателите. Императорът можеше и да не издържи полета, макар че според лекарите състоянието му бе стабилно. Какво го е грижа, ако Пепус умре? Мислите му бяха прекъснати от внезапния подскок на совалката и рязкото увеличение на гравитационната сила.

Когато се събуди, откри, че двама драки се опитват да го освободят от противонатоварващия хамак. Те разговаряха на своя странен, чуруликащ език. Джек опря крака в пода и се изправи. Беше с една глава по-висок от чуждоземците. Заобиколен от драки, той закрачи по коридора, който водеше към изхода на хангара и търбуха на по-големия кораб-майка.

В залата, в която се озоваха, вече бе строена почетна гвардия, а върху издигнатия на постамент трон сияеше яркосиньото тяло на кралицата. Тя се наведе напред и той остана изненадан от причудливата чуждоземна красота на лицето ѝ.

— Добре дошъл, мой храбри войне — заговори тя на Гатхул, но използваше човешки език, за да могат да я разбират и пленниците, а сетне повтори същото на дракски. След това насочи поглед към Джек.

— Водя ви командир Джек Сторм — обяви наперено генералът. — За когото сте чували много да се пее.

„Да се пее?“ Джек се учуди на странния израз.

— Имам изненада за вас, Джек Сторм — продължи кралицата и посочи една странична врата, която започна да се отваря.

Първото, което Джек видя, бе яркият, метален отблясък. Дъхът му секна. Зад вратата се изправяше сребрист боен костюм с поставен в краката шлем — неговият стар костюм, изгубен нейде из космоса. Сега вече Джек знаеше какво са подготвили за него похитителите му — възнамеряваха да го превърнат в храна за костюма, в гостоприемник за паразита, който обитаваше вътре. Драките знаеха добре за ужасите на Пясъчните войни на Милос.

Джек се хвърли към костюма, твърдо решен да разкъса с голи ръце чудовищното същество вътре.

Амбър изкрещя.

— Джек, недей! Това е Фантом!

23.

Под тежестта на Джек костюмът рухна на колене и се олюля. Амбър се хвърли към него и увисна на ръкава му.

— Джек, не го прави — молеше го тя.

Той се освободи рязко от нея. Гатхул застана между него и кралицата, но Трикатада му махна да не ѝ пречи.

— Остави го сам да се оправи — нареди тя, очевидно заинтригувана от реакцията му.

Джек пъкна ръка през отвора в шията на костюма и напипа мястото, където подплатата помръдваше с пулсациите на странното същество, вплетено в нея и в системите за управление. Пустите ръкави на костюма помръднаха леко.

— Недей — повтори Амбър, докато се изправяше от пода. — Няма да ти позволя. *Не ме карай да го правя.*

В главата му сякаш си даваха среща разнопосочни ветрове, спомени изникваха от забуленото му съзнание и отново потъваха в мъгла. Милос и Малтен, Дорман и *нясъците*... Когато отвори очи, откри, че е пъкнал ръкавица дълбоко навътре в костюма, а гласът на Амбър звънтеше в ушите му.

Той се обърна и я погледна. Беше се изправила в блестящата си броня, вдигнала гордо брадичка. Ярките светлини трепкаха върху изящно оформеното ѝ лице и Джек осъзна, че не си е въобразил думите ѝ. „Не ме принуждавай да ти причиня болка.“ Усещаше допира на ума ѝ като наточено острие в шията. С огромно усилие се извърна и погледна Пепус.

Вече знаеше какво бе направила, за да се защити и да не го изгуби. Знаеше какво бе причинило заболяването на императора. По някакъв начин Амбър бе възстановила тъмната страна на съзнанието си — същата, за която бяха положили толкова много усилия да бъде потисната.

Той извади бавно ръка и преглътна със стиснато гърло. Пустият скафандър престана да го дърпа и се свлече на една страна. Джек се

огледа. Роулинс стоеше на пост до Пепус. За миг се запита какво ли си е помислил младежът за действията на своя командир.

— Любопитна съм — заговори Трикатада — какво задвижва костюма.

„Оставаше да не си любопитна“ — помисли си Джек.

— Роботизиран механизъм — отговори гласно.

— Интересно — намеси се Гатхул. — Мислех, че са забранени на човешките светове.

— Така е — пристъпи напред Вандовър Баадластър. — Това е експериментален модел. Както виждате, доста неуспешен.

Джек закачи шлема на пояса и вдигна стария костюм.

— Ще бъде унищожен веднага щом прехвърлим информацията — обяви той.

— Информацията? — погледна го учудено генералът.

— Този костюм е бил със Свети Колин, когато проповедникът е изчезнал. Ако камерите му са били включени, ще разполагаме със запис на случилото се.

— Ах — поклати глава кралицата и даде знак на Гатхул.

В такъв случай трябва да се радваме, че ви го донесохме. Докладваха ми, че отредените ви помещения са готови. Починете си и се подгответе. Сетне ще разговаряме отново.

Амбър го последва в каютата, където Джек положи костюма на пода. Тя разкопча своя костюм и коленичи до Фантом.

— Какво правиш?

Когато го погледна, в очите ѝ се четеше презрение.

— Зареждам ти костюма — сопна се и с опитни движения измъкна кабела и го постави в контакта на своя костюм. Когато приключи, се обърна към него. — Нали не искаше да изгубиш безценната си информация?

„Господарю — отекна басовият глас на Фантом. — Ти ме намери. А Амбър е ядосана.“

„Амбър наистина е ядосана, но не показвай пред нея, че разговаряме.“

Костюмът помръдна. Амбър възкликна доволно и погали с длан флексобрънките. Знаеше, че съществува вътре усеща допира ѝ.

„Аз съм пътеводител — обясняваше Фантом. — Колин ме прати, за да покажа къде се намира.“

Вълнението на Джек нарасна.

— Ще го проверя малко по-късно — рече той. — Изглежда ми напълно изчерпан.

Амбър се надигна.

— Не позволявай на никого да се приближава до него. Костюмът знае твърде много неща.

Той задържа погледа ѝ.

— Защо ме заплаши одевете?

— Нямахте друг начин да ти попреча да не сториш зло на Фантом.

— Това е паразитна инфекция.

Амбър отметна глава.

— Той е жив, Джек, и поне знае кой е!

— В такъв случай защо не ми кажеш аз кой съм?

— Ти си едно селянче от затънтена планета — тросна се тя, — което нямаше да стигне доникъде, ако не ме бе срещнало.

Джек почувства болката в гласа ѝ. Изведнъж взе решение, за което можеше да съжалява.

— Мислех, че съм твоят Бял рицар.

Тя зяпна от почуда. След това се извърна, затръшна вратата и се хвърли в обятията му.

— Тихо, тихо — предупреди я той, — опасността още не е отминала.

Амбър се отдръпна и го удари с юмручета в гърдите.

— Кучи син такъв — проплака и зарови лице във флексобрънките. Раменете ѝ се разтресоха. — Какво ме накара да преживея.

— Зная — прошепна Джек, опрял устни в ухото ѝ. Долавяше дискретния мирис на парфюма ѝ. — Те се опитаха да ми промият мозъка. Първите дни не си спомнях много. Но сега постепенно всичко се връща на мястото си. Пепус ме предупреди, че е работа на Вандовър и че трябва да си пазя гърба.

— Пепус също не е ангел — просъска тя.

— Зная. Амбър... разбрах какво си направила.

Тя отстъпи назад и го погледна. После поклати глава.

— Не. Не мисля.

— Говоря за Пепус.

Сянка закри златистокафявите ѝ очи. Тя отново поклати глава.

— Не можах да му попреча. Ще ме предадеш ли сега?

— Не. Това е война, нищо че те не са я обявили — засмя се

Джек. — Нужна си ми.

— Знаеш, че винаги съм с теб.

— Няма да е никак лесно. Докато не се измъкнем и не си осигурим кораб, за да потърсим Колин, ще те държа на разстояние.

Младата жена въздъхна, преди да отговори:

— Мисля, че ще успея да издържа.

Джек я пусна. Тя тръгна към вратата, но се спря.

— А какво ще стане с Фантом? Какво почувства одева?

— Стори ми се, че съм се върнал на Милос... спомних си евакуацията... знаеш ли, понякога се отнасям...

— И когато не си тук... отиваш там?

— Да. — Не му се щеше да обяснява повече. В очите му прозираше мъка.

— Все още воюваш в Пясъчните войни.

— Все още.

Амбър излезе и в каютата изведнъж стана по-тъмно, въпреки че осветлението не бе променено. Джек поклати глава и се върна при костюма.

— Покажи ми сега — рече той — какво знаеш за Колин.

Каквото и да очакваше, Джек остана изумен. Не беше подготвен за писъка на страх и ужас, който Фантом бе записал.

24.

— Ваше величество, има съществена разлика между гост и пленник — обясняваше със спокоен тон Вандовър. — Дори съвсем незначително нарушение в енергозахранването на животоподдържащата апаратура може да изложи императора на риск. Според доклада от разузнаването нашите войски са успели да освободят двореца и околностите му от вражеските формирания. Приканвам ви да ни върнете на повърхността, преди да продължим с преговорите. — Вандовър бе застанал в средата на просторната зала и несъмнено бе центърът на всеобщото внимание. Амбър стоеше до Джек и го гледаше втренчено, а от време на време поглеждаше към К'рок, възправил се между генерала и кралицата.

Докато Вандовър говореше, Трикатада го наблюдаваше сякаш в унес и тихичко си тананикаше. Веднага щом приключи, очите ѝ светнаха.

— Кой замества Пепус, докато е болен?

— Аз съм негов първи съветник, ваше величество, и нека ви уверя, че здравето на императора бързо се подобрява. Той сам взема решения, а аз им придавам гласност. Колкото до Триадския трон...

— Млъквай, Вандовър — тросна се Пепус с преbledняло лице.

— Триадският трон не е заплашван от нищо...

— Вандовър, казах ти да млъкнеш! — скастри го императорът и леглото му се разтресе. Роулинс пристъпи към него, за да му помогне, но Пепус го отпрати с ръка.

Трикатада издаде тънък, писклив звук, който Джек възприе като смях. Сетне се наведе напред.

— Добре, да обсъдим заболяването на императора.

— По-скоро удар, ваше величество, нарушаване целостта на кръвоносен съд в мозъка — подсмихна се едва забележимо Вандовър.

Пепус го изгледа ядосано, но не каза нищо.

— Пепус, мислите ли, че отново ще заемете трона?

— Да — отвърна с поукрепнал глас императорът и сам се изненада от силата си. — Предупреждавам ви, Трикатада, всякакви опити да вземете властта и да нарушите сключения помежду ни съюз ще бъдат разглеждани като обявяване на война.

— Изглежда не се бои, че тя може да му дръпне щепсела — прошепна Амбър на Джек.

— Няма друг избор — обясни й Рицарят. — Драките не се отнасят с уважение към болните и недъгавите. Затова не вземат и пленници.

— Освен ако не са решили да ги използват за храна — промърмори тя и пристъпи от крак на крак. — Какво е намислил К'рок?

— Не съм сигурен. — Джек също гледаше към милосеца. Дали Гатхул или Трикатада се досещаха, че К'рок е отхвърлил зависимостта си от тях? Ако силите на Скиталците не бяха така добре организирани, може би К'рок нямаше да е сега тук. Заслуша се в думите на Трикатада, която уверяваше Пепус, че няма враждебни намерения. Трудно беше да се определи дали в гласа ѝ звучат покровителствени нотки.

След като приключи с речта си, кралицата се обърна към Джек.

— Какви са новините за вашия изчезнал проповедник?

Прямотата ѝ го завари неподготвен.

— Отчитам се пред моите началници, ваше величество, а информацията, която ми искате, е поверителна. Но въпреки това ще отговоря: изглежда, Колин е търсел среща с Аш-фарел, с надежда да започне мирни преговори. Нямам представа обаче как се е досетил, че ще ги открие в околностите на Кларон. Но е познал и ми е оставил достатъчно информация, за да мога да го последвам.

— Да последвате Аш-фарел — повтори кралицата. — С каква цел? Да не би Пепус да ви е направил свой емисар? Ако е така, какво е замислил?

Джек премести поглед към императора.

— Хайде, Сторм — подкани го Гатхул. — Вашият император и министърът поискаха да ви осигурим кораб, с който да се отправите на мисия. Но всяко, нещо си има цена — изтрака недоволено с плочките си генералът. — А бронята беше подарък от моята кралица.

Джек се намръщи.

— Щом ще си разменяме информация, ще ми се да узная как точно сте се сдобили с нея.

— Джек — опита се да го спре Вандовър, докато Гатхул се изправяше в цял ръст.

Генералът обаче отстъпи, когато видя, че кралицата възнамерява да отговори.

— Въпросът е основателен — рече тя. — Изследвахме намесата на Аш-фарел в един регион от галактиката, в който се намира и вашата планета Кларон. Сведенията, които събрахме, бяха крайно интригуващи. Оказа се, че противникът е извършвал разузнавателен полет, нещо, което прави твърде рядко. Натъкнахме се на спасителна капсула, малък съд от крайцера на Скиталеца. Беше празна, ако се изключи бронята. Тя дори направи опит да се защитава, но разполагаше със съвсем ограничени енергийни ресурси. Защо според вас, министър Вандовър, Скиталецът се е намирал в това отдалечено място? Всъщност, трябва да призная, че сме го засичали и на други места. Той като че ли споделя нашия интерес към норцита.

— Норцитовите залежи често се намират в близост до археологическите находища, които вълнуват Скиталците. Това е съвпадение. Самите Скиталци нямат никакъв интерес към норцита — обясни Баадластър и скръсти ръце на гърдите. — Известно е, че добиват злато и платина, за да субсидират разкопките си.

Трикатада се наклони на страната, откъм която стоеше К'рок, и почти го закри със стройното си, издължено тяло. В продължение на няколко минути тя разговаря на своя език с генерала и командира. Джек се забавляваше да наблюдава как К'рок се старае да имитира говора им. След известно време кралицата вдигна глава. Синкавата ѝ черупка проблесна, докато размахваше крайници.

— Щом Скиталците нямат интерес към норцита, но винаги се навъртат около залежите, кой може да каже дали не смятат да го предложат на нашия древен враг? И ако е така, защо да помагаме на тези, които помагат на нашите врагове?

— Същият въпрос бихме могли да ви зададем и ние — отвърна спокойно Джек.

Гатхул се извърна към него.

— Ти си войник — извика той ядосано. — Кой ти дава право да говориш вместо своя император? Кой ти дава право да отвръщаш така

непочтително на моята кралица? Няма да търпя подобни обиди. Струва ми се, че нахалството ти стига твърде далеч.

Вандовър побърза да се извини, но още известно време Гатхул потръпваше от възмущение. Джек го наблюдаваше внимателно, заинтригуван от неочакваната реакция на генерала. Направи незабелязано знак на Роулинс и младежът кимна. Беше готов да умре, защитавайки леглото на императора.

Джек погледна към Пепус.

— Ваше величество, дракската представа за управник се различава от нашата. Като единствена плодовита женска, кралицата е отговорна за продължаването на своята раса. В този смисъл статутът ѝ е почти божествен. При нас, хората, императорът носи отговорност пред своя народ и ако допусне грешка, може да бъде принуден да се откаже от властта. — Джек подсили последните думи с многозначително кимване към императора.

Нещо изплющя във въздуха и Джек се сепна. Оказа се, че кралицата е разтворила крилете си. Амбър подскочи уплашено до него.

— Не знаех, че има крила.

Гледката бе наистина завладяваща и малко страховита.

— Аз също — призна той, втренчил поглед в кралицата. Изглежда думите му я бяха засегнали. Може би най-вече заради неуспешните ѝ опити да роди друга плодовита кралица. При разтварянето на крилата Гатхул се бе проснал по очи и сега продължаваше да лежи на мястото си, в краката на своята господарка.

Вандовър изгледа Джек с пребледняло лице.

— Някой ще трябва да плати за това — прошепна заплашително той.

— Какво пък, аз произнесох оскърблението — съгласи се Джек. — Нека Гатхул поиска удовлетворение.

Генералът се надигна бавно с маска на застинала дракска ярост. К'рок пристъпи напред. Амбър улови Джек за ръката.

— Недей.

— Нямам друг избор. Ще ни осигурят това, което искаме, само ако ги накараме да си мислят, че сме достатъчно силни да си го вземем сами. Как според теб К'рок се е задържал при тях толкова дълго? Никога не е капитулирал напълно пред кралицата. Драките не уважават слабите.

— Не можеш да излезеш срещу него без костюм — подхвърли Пепус от леглото. Вдъхновението му се бе изпарило и сега отново изглеждаше стар и уморен.

— Ще бъде самоубийство, командире — подкрепи го Роулинс.

— С думите си ти оскърби моята кралица, командире — заговори К'рок. — Моят генерал те призовава.

— И аз приемам, К'рок.

Косматият милосец се наведе към него.

— Удари право в целта. Тя се опасява, че най-съкровеният ѝ страх ще стане всеобщо достойние. Гатхул няма да се успокои, докато не те види мъртъв, но аз не смятам, че кралицата ще позволи да се стигне дотам.

— Тогава ѝ кажи, че ще се бия за честта на Пепус, както и за своята чест. Тя смята императора за твърде слаб, за да управлява. Струва ми се, че си играе с всички ни.

Милосецът склони чорлавата си глава.

— Виждам, че я познаваш добре, Джек — подметна, отдалечи се и заговори с драките.

Гатхул продължаваше да ръмжи. К'рок жестикулираше възбудено. Амбър го докосна по рамото.

— Какво става? Ще се измъкнем ли изобщо оттук?

— Само ако съумеем да докажем на кралицата, че знаем как да се защитаваме. Вандовър може да ръси колкото си ще сладки приказки, но с тях няма да получим кораба, нито ще успеем да върнем Пепус обратно на Малтен.

Вандовър бе застанал от другата страна на леглото.

— Те няма да посмеят да ни сторят нищо лошо — обади се той.

Джек се изсмя мрачно. Гатхул и двама от драките го изгледаха навъсено.

— Виждаш ли — отбеляза Джек. — Сигурно се чуди на какво се смее. Чуди се как е възможно да се кискаме, след като сме изпаднали в подобно положение. Единственият начин да получиш уважението на драките е да го извоюваш.

Гатхул отмести поглед и продължи разговора си с К'рок.

— Но, Джек — прошепна Амбър, — ти не бива да се съгласяваш на техните условия. Не можеш да се биеш с голи ръце.

К'рок я чу и се озъби.

— Един момент, малка госпожице — вдигна ръка и продължи да разговаря с драките. Не след дълго дойде при тях. — Джек ще се сражава с боен костюм, както подобава на Рицар. Гатхул ще носи дракска ризница.

Джек размишляваше трескаво. Новият му костюм все още се зареждаше. Разполагаше единствено със стария. Потрепери при спомена за ужасите на Пясъчните войни. Нямахше никакво желание да облича костюм, обитаван от чуждоземен паразит. К'рок сякаш прочете мислите му.

— Ще трябва да сложиш стария костюм, Джек — избоботи той. — Няма друг начин. Зная тайната на норцита. Драките го поглъщат на прах, за да подсилват естествената си броня. Твоят стар костюм е облицован с него. Гатхул няма да те вижда добре... по-точно ще те смята за драк.

Милосецът го гледаше напрегнато. Джек кимна, макар все още да беше объркан. Имаше ли право да се доверява на К'рок? Драките поглъщали норцит? Проследи как К'рок се връща при кралицата, Гатхул и нейния търтей. Разликата между драка войн и търтея бе очебийна, но драките изглежда я възприемаха като нещо нормално. Значи сега използват норцит, за да заздравят хитиновата си обвивка. Затова са им нужни нови и нови залежи.

Откъде е разбрал милосецът? Джек познаваше само един човек, който би могъл да разкрие тази тайна, и това бе Миердан, но сега ученият бе на сигурно място при Зелените ризи. Дребният ксенобиолог бе прекарал двайсет години сред драките и откакто Джек бе успял да го върне у дома, кралицата го издирваше неуморно. Тъкмо Миердан му бе обяснил защо драките се роят така неудържимо, с тайната надежда да се появи нова продължителка на рода.

Освободи се внимателно от ръката на Амбър и пристъпи напред. Трикатада все още стоеше с разперени криле, които ѝ придаваха величествен вид.

— Радвам се на възможността да докажа смелостта си — заговори Джек, вперил поглед в нея. Внимаваше с нищо да не издаде объркването си... разделеното си подсъзнание. Младия и Стария Джек, както бе започнал да мисли за себе си. Младия Джек бе развълнуван от възможността да се сражава с Гатхул, но се страхуваше от старата броня. Стария Джек не кипеше от подобен ентузиазъм, но пък

изпитваше доверие във Фантом. Докато двете части на съзнанието воюваха за контрол, той оглеждаше кралицата. Тялото ѝ бе закръглено и пулсираше — дали отново не бе готова да снася яйца?

Ако сега се провали, нищо чудно Малтен да се превърне в поредния пясъчен свят. За всичко бе виновен Пепус с решението си да се съюзи с доскорошния си противник.

Кралицата размърда устни.

— Ако спечелиш — заяви тя, — ще спазим уговорката и ще върнем властта на доскорошния управник на Малтен. А на теб ще дадем най-бързия кораб, с който разполагаме, за да откриеш Свети Колин. Но ако загубиш... чака ни дълъг и труден разговор за нашето бъдеще.

— Как се справяш?

Докато затваряше вътрешните ключалки на костюма, по челото му се стичаше пот, но Фантом вече бе разгънал меката подплата върху раменете му.

— Добре съм.

— Не изглеждаш много добре — възрази Амбър. Тя избърса нежно капчиците пот. — Потърпи още малко.

Той кимна и се зае да поставя датчиците на голите си гърди.

„Господарю“ — дочу успокояващия глас на Фантом. Звукът породил в съзнанието му смесени чувства. Какво всъщност беше Фантом, ако не милоски берсеркер? „Аз съм пътеводител“ — отвърна съществуването.

На пътя към Колин и истината.

— Трябва да внимавам — промърмори Джек. — Не бива да позволя Фантом да пострада.

Амбър спря да нагласява ръкавицата.

— Джек, той ще те изпепели.

— Само ако му дам възможност. Защо според теб К'рок ме накара да облека този костюм? Иска да се отърве от генерала, който е дясна ръка на кралицата. Не ми е известна причината, но вероятно е част от някакъв негов план. Подай ми шлема.

Пъхна ръце в ръкавиците и усети познатото електрическо гъделичкане, което му подсказваше, че оръжията са заредени. Амбър

му подаде шлема и той си го постави.

Изведнъж външният свят се отдели зад стените на шлема и същевременно нахлу през сензорите и камерите. Сетивата на Фантом се насложиха върху неговите, сякаш се беше снабдил с втора кожа. Долавяше всяка извивка от тялото на Амбър, докато тя проверяваше херметичността на шлема.

— Стига — нареди ѝ. — Готов съм да започна.

— Добре — отстъпи тя назад и си оправи косата. — Каквото и да стане, ще бъда зад теб.

Изглеждаше сериозна и Джек знаеше, че не говори празни приказки. Понечи да кимне, но спря, осъзнал, че това е едно от малкото движения, които костюмът не може да изпълнява.

— Ще го убия — обеща Гатхул на кралицата.

— И ще ми доставиш удоволствие — промърмори Трикатада. — Искам Малтен да ми принадлежи, а този съюз е полезен колкото стара яйчена черупка. — Тя погали веждите на своя любим войн. — Постарай се да не повреждаш костюма. Сега вече знаем, че ако боравим с него както трябва, той ще ни отведе право при нашия древен враг и ще можем да нанесем удар в най-слабото му място.

Гатхул застина от допира ѝ, който пробуди у него задрямали желаниа. Тялото ѝ сияеше, издуто от набъбващите яйца — неговите яйца, от неговото семе, — и без никакво съмнение този път едно от тях щеше да се окаже спасителят на тяхната раса. Кралицата можеше да разчита на него. Тя предугади желанията му и лекичко се отдръпна.

— Няма да свалям очи от теб — пропя с нежно гласче.

Бяха опразнили големия товарен хангар. Публиката се бе наредила по околните рампи и в будките на механиците. Пепус се гушеше в леглото си и когато докосна с ръка рамото му, Амбър установи, че е студено. Тя придърпа завивките и го покри грижливо. Той я потупа с благодарност по ръката.

— Не ви е тук мястото — прошепна му младата жена. Кой знае защо изпитваше към него жалост, макар да знаеше, че двамата с Джек бяха страдали немалко заради него. Ако бе Вандовър, щеше да го

удари както само тя си знаеше, да го довърши с един невидим тласък на мисълта. Но за императора търсеше успокояващи слова.

— Джек знае повече за драките, отколкото който и да било на този свят — каза ѝ мило Пепус. Дори не забеляза, че Вандовър го стрелна с очи.

— Ето ги, идват.

В металния хангар се разнесе приглушено дрънчене и вратите се отвориха, за да сторят път на двамата войни.

Въпреки масивните си брони двамата противници се придвижваха със забележителна грациозност. Амбър неволно стисна рамото на Пепус. Не знаеше дали е в състояние да нанесе достатъчно бърз удар, за да спаси живота на Джек — ако се стигне до това, нито дали би могла по някакъв начин да повлияе на Гатхул, защото беше чуждоземец. Местеше трескав поглед между Джек и генерала, докато двамата се измерваха с очи, и изведнъж ѝ хрумна, че ако трябва да атакува някого, това несъмнено е Вандовър.

Сякаш доловил мислите ѝ, военният министър вдигна глава. Кестенявата му коса лъщеше неестествено на приглушената светлина. Устните му се сгърчиха в неприятна усмивка.

— Успех на твоя командир, милейди — подметна той.

Амбър потрепери, но насочи вниманието си към арената.

Роулинс стоеше до нея, погълнат от началото на двубоя.

Джек остави на Гатхул да нанесе първи удара, като определи по този начин към какъв вид бой щяха да прибегнат. Драките носеха лазери на китките си и Гатхул не правеше изключение. Джек не можеше да си спомни дали някога е влизал в ръкопашна схватка с драк, но беше виждал други да го правят и стълкновението завършваше печално — биваха изтръгнати от бойните си костюми. Тъкмо по тази причина костюмите бяха оборудвани с ръчката на мъртвеца — за да бъдат унищожени, преди да попаднат във вражески ръце. Драките бяха прочути с невероятната си сила и Джек предполагаше, че по време на битка тя се увеличава.

Фантом все още не беше напълно възстановен. Джек усещаше, че по лицето му се стича пот и замъглява зрението му, а един от залепените на гърдите му датчици внезапно се откачи. Фантом пулсираше развълнувано на раменете му.

„Цели се право в гърлото, господарю.“

— Искам само да го поваля.

„Аз пък смятам, че той иска да ни разкъса на парчета, господарю.“

Джек забеляза, че дракът се готви за скок, и на свой ред задейства реактивните двигатели. Двамата бяха равностойни по пъргавина и скорост и скоро отново застанаха един срещу друг, вперили яростни погледи един в друг. Джек се извъртя рязко на една страна и за кратък миг на лицето на генерала се изписа неувереност. Изгубил ме е, помисли си Джек. Гатхул най-сетне реагира тъкмо когато Джек се приземяваше на крака. Въпреки всичко не беше достатъчно бърз, за да избегне умелата хватка на Джек, който го тръшна на пода. Изпод ризницата на генерала се разхвърчаха искри.

К'рок се оказа прав. Гатхул наистина се затрудняваше да го вижда. Но изведнъж генералът откри огън и снопът от енергия повали Джек на колене и го накара да се претърколи. Усещаше топлината през втората си кожа.

Бронята можеше да поеме доста енергия — беше изработена с тази цел, но рано или късно системите за терморегулация щяха да откажат и тогава Джек щеше да се изпече в собствения си костюм. Той се преметна назад и тъкмо навреме, за да се изплъзне от втория откос, след миг отново рязко скъси дистанцията между двамата.

Подът под краката им се тресеше. Гатхул замахна и удари Джек в нагръдната плоча. Ударът се предаде чак до пръстите на краката му. Джек си пое с мъка въздух и отвърна с бърз удар, колкото да се откъсне от чуждоземеца. Гатхул се просна на пода, но се претърколи чевръсто и отново се изправи. Съдейки по ъгъла, по който си извиваше главата, Джек бе наясно, че генералът го следи зорко.

Но Джек все още не беше в състояние да предприеме следващия ход. Трябваша му поне няколко секунди, за да започне да диша нормално. Имаше чувството, че някой е изстискал от дробовете му всичкия въздух.

Дракът се изправи в цял ръст. Погледът му се плъзна покрай Рицаря. Джек премигна, за да отърси от клепачите си капчиците пот, и вдиша спарения въздух. „Кучи син“ — промърмори, но мислеше за К'рок. Милосецът се бе оказал прав. Гатхул го виждаше само тогава, когато Джек се движеше.

Подаръкът на миньорите от Лазертаун вероятно неведнъж бе спасявал живота му. Проблемът беше как да победи Гатхул, без да се налага да го убива и да разпалва още повече гнева на кралицата. Защото, за да го надвие, Джек неминуемо трябваше да се раздвижи, а това означаваше и да му привлече вниманието.

— Какво прави той? — попита с изкривено лице Баадластър.

— Нямам представа. Освен ако не е получил повреда в управлението на костюма.

— Ще се справи — намеси се Пепус и облиза устни.

— Зная — прошепна Амбър. — Той винаги се справя.

— Нямаме много време — изстена Вандовър. — Ако ще прави нещо, да го прави сега.

Сякаш в отговор на нетърпението му Джек се извъртя рязко и кракът му попадна точно под издължената брадичка на генерала, там, където една тънка плочка прикриваше гърлото му. Дракът отлетя назад с разперени безпомощно ръце. Джек пусна един нисък откос, който облиза ризницата на Гатхул и го принуди да отскочи право в обятията на Рицаря. Двамата противници се сблъскаха отново и когато Амбър отвори очи, дракът лежеше на пода, а Джек бе опрял подметка върху гърлото му — единственото уязвимо място в тялото на дракския войн.

Победата беше тяхна.

25.

Совалката за Малтен бе прибрана в един от транспортните хангари на кораба-майка, но рампата не беше демонтирана и корабът бе готов за извеждане в космоса. Пепус се беше свил в леглото си, в очакване да ги натоварят на кораба. Като че ли дишаше по-леко, за първи път от няколко дена насам, и дори цветът на лицето му не беше така блед. До него стоеше К'рок — издигаше се като голяма космата планина. Императорът се пресегна и хвана Джек за ръката.

— Заявявам на всеослушание, че от този час снемam от теб всички обвинения за предателство и дезертърство. С което ти давам и абсолютното си опрощение. К'рок и Баадластър ще бъдат мои свидетели.

— Потвърждавам — избоботи с басовия си глас милосецът. Вандовър само кимна.

Джек усети, че ръката на императора трепери.

— Защо сега? — попита той. — Работата ми още не е приключила.

— Защото го извоюва. Искam сянката над теб да бъде вдигната — в случай че нещо ми се случи. Ти ме защитавахте от всичко, освен от мен самия. Не мога да искам от теб да направиш нещо повече. Ето защо се налага този въпрос да бъде решен още сега.

Джек втренчи поглед в императора.

— Аз ще се върна. Не забравяй, че ми обеща трона.

Той отстъпи назад, забелязал, че към тях се приближават драки.

Вандовър стоеше с гръб към чуждоземците. Лицето му бе мрачно и навъсено.

— Пепус, бих искал да преосмислиш желанието си да се прибера с теб. Бях се подготвил да замина с командир Сторм и вече е късно да променям плановете си.

— Нуждая се от теб тук — отвърна простичко Пепус.

— Но аз трябва да потърся Свети Колин...

— Има кой да го потърси. Ти си по-важен за мен.

Баадластър млъкна. След това, прикривайки злобата, която святкаше в очите му, той склони глава и отстъпи, за да може дракският войник да изтика леглото нагоре по рампата. Веднага щом Пепус се скри в совалката, той се извърна към Амбър и я улови за лакътя. Наведе се към ухото ѝ, преди младата жена да успее да го отблъсне.

— Не си мисли, че си свободна. Мислите ми ще те открият, където и да се скриеш.

Пусна я толкова рязко, че тя залитна и едва успя да се задържи.

— Какво беше това? — попита Джек.

Тя поклати глава.

— Мили думи на раздяла — отвърна угрижено. Вандовър се изкачи по рампата, без да поглежда назад. Ала веднага щом люкът се затвори, Амбър усети как мислите му нахлуват в ума ѝ, разлюля я тътен, който напомняше подигравателния му смях. Неволно пристъпи към Джек, като че търсеше закрила.

К'рок стовари тежката си лапа на рамото на Рицаря.

— Дойде и моят ред да се сбогувам. — С другата ръка той даде знак на драките да не вдигат рампата. — Кралицата ми нареди да отлети с Пепус.

— Мислех, че ще дойдеш с мен — погледна го изненадано Джек.

— И аз също. Но Трикатада ми нареди да придружа императора и да се погрижа съюзът да бъде запазен. — Милосецът се почеса по брадичката. — Джек, пътищата ни се разделят. Желая ти успех.

Джек стисна ръката му.

— И аз на теб, К'рок.

Дракските пазачи забърбориха развълнувано. К'рок им отвърна нещо и се заизкачва нагоре. Скочи на платформата и затропа с ботуши по металната ѝ повърхност.

Останал в компанията на Роулинс и Амбър, Джек продължаваше да гледа към совалката, докато двигателите ѝ се запалиха. Амбър го издърпа към шлюза, тъй като вече светеха предупредителните сигнали.

— Облечи се — нареди Джек на Роулинс. — Искам да ни видят, че си тръгваме в пълно бойно снаряжение.

— Слушам, сър — отвърна Роулинс с усмивка.

Пепус избърса крайчеца на окото си. Вече му беше омръзнало да лежи в леглото, което драките тикаха по алеята към неговия дворец. Махна нетърпеливо на Вандовър.

— Искам веднага да повикаш всички служители на работа. И ми намери един скутер. Веднага, моля.

Вандовър се отдалечи, без да отговори.

— Нека за охраната се грижи Планетната полиция — продължи с разпорежданията императорът. — Може би ще е добре да им намерите бойни костюми.

— Костюмите са опасни за неподготвените, ваше величество — изръмжа К'рок.

— Не ме интересува, командире. Аз все още съм император и ще изпълнявате заповедите ми.

Милосецът леко се поклони.

— Вашите желаниа са заповеди за мен.

Вандовър се появи отново.

— Ах, Баадластър — посрещна го императорът. — Да се оборудва специален комуникационен пост. Искам да следите всяко движение на Сторм.

— Разбира се — отвърна с привидно безразличие Баадластър. И продължи да крачи, вдигнал брадичка срещу вятъра. Настилката под краката му все още носеше белези от скорошната битка. Ако вдигнеше глава, сигурно щеше да забележи часовете от стрелковите кули, застанали зад звуковите си пушки. А в далечината от време на време се чуваше приглушеният грохот на тежката артилерия. Но войната в крайните квартали на Малтен не беше нищо в сравнение със стихията, която бушуваше в главата му.

— Ще вземем пилот на Кларон. Все ще намерим кого да наемем, а дотогава ще летим на автопилот. Роулинс твърди, че може да се справи с програмата.

Младият Рицар само кимна в потвърждение. Лицето му бе поруменяло от старание. Амбър се засмя.

— По-добре той, отколкото драките.

— Разбира се — кимна Роулинс. — Тези негодници лесно биха могли да повредят нещо, съвсем преднамерено.

— Едва ли ще го направят. Но наистина ни пуснаха прекалено лесно. Мисля си, че тази мисия може да е от полза и за тях. От доста време воюват с Аш-фарел и досега единственото, което са постигнали, е да бъдат изтикани надалеч. — Джек даде знак на Амбър да си сложи предпазната мрежа. — Най-добре да се подготвим.

Роулинс се разположи в креслото, предназначено за дракския пилот, и бронираният костюм побърза да се нагласи към новата позиция на тялото.

— Изглежда са демонтирали някои неща, сър — докладва той. — Сигурно не им е приятно техен кораб да попада в ръцете ни — и посочи няколко празни отвора върху контролното табло.

— Важното е да са ни оставили нужното за полета — отвърна невъзмутимо Джек.

— Така ми се струва.

— В такъв случай дай сигнал да отворят хангара. Само си губим времето тук.

Той се надвесил над Роулинс, сетне се отпуснал в своята мрежа. За миг Фантом се размърда в мислите му. Джек трепна от неочаквания контакт. Все още не можеше да забрави писъка, който Фантом бе записал с камерите си. Колко ли може да издържи преподобният в ръцете на противника?

Достатъчно дълго, надяваше се Джек, за да бъде спасен.

26.

Докато четеше резултатите, лекарката поклати глава.

— Никога няма да се възстановите напълно — каза на Пепус. Императорът неволно се сви в леглото.

— Това няма значение — отвърна той с престорена смелост. — Кога ще ме отървете от това нещо? — посочи леглото с ръка.

На устните на лекарката затрептя едва забележима усмивка.

— „Това нещо“ ви помага да дишате. Погледнете тук и тук — тези тъмни петна показват засегнатите участъци. Уврежданията са необратими, за съжаление, все във важни участъци. Тази зона тук е за мускулната активност. Мисля, че ще успеем да я заобиколим и скоро ще ви отървем от респиратора. Но ръката и кракът никога няма да си възвърнат предишната сила. В добавка сега сте двойно по-податлив на повторен удар.

— Ще мога ли да си изпълнявам задълженията? — попита Пепус и зелените му очи светнаха.

— Мисля, че в това отношение няма да срещнете проблеми...

— Това исках да зная. Вандовър! — провикна се императорът.

Министърът бе слушал разговора им със замислено изражение. Сега се приближи до леглото веднага.

— Вандовър, освободен си от задълженията, които ти прехвърлих, когато се разболях.

— Толкова скоро? Може би трябва да почакате, поне докато ви вдигнат от леглото. Съществуват рискове... — Вандовър млъкна, забелязал, че императорът се изправя, въпреки че черупката на респиратора обхващаше гърдите му.

Пепус даде знак на лекарката да ги остави сами. Жената се поклони и напусна безшумно помещението. Веднага щом вратата се затвори, той каза:

— Внимавай, Вандовър. Много внимавай. Не позволявай на амбицията да те препъне. Защото поне засега има предостатъчно и за двама ни.

Баадластър задържа дъх и се овладя с усилие на волята. Едва тогава отговори:

— Ти си безскрупулен тип.

Пепус се засмя.

— Вярно, но и ти си същият.

Баадластър не отговори. Императорът подръпна крайчеца на чаршафа.

— Все още ли поддържаш контакти със Зелените ризи?

— С някои от тях.

— Чудесно. Искам да пуснеш слуха, че когато открием Свети Колин, смятаме да го задържим в плен, докато Скиталците се укротят.

— Може би няма да е необходимо. Дочух, че на някои от другите континенти имало стълкновения между Скиталци и драки. Дори Зелените ризи да ги подкрепят, колко дълго ще издържат?

Пепус се облегна назад. Въпреки обещанията си Трикатада бе започнала инвазия, макар и под привидния претекст, че се опитва да въдвори ред. Той повдигна рамене.

— Какво пък. Няма нищо лошо, стига да се бият помежду си.

— Това ще го запомня — обеща Вандовър и се разсмя. След това се поклони и напусна стаята. Императорът помисли известно време, после повика командир К'рок.

Милосецът се появи запъхтян и разчорлен, сякаш бе тичал дотук. Приблужи се до Пепус и кимна почти пренебрежително.

— Разполагаш ли с хора, на които мога да се доверя?

Милосецът присви очи, сякаш го бяха оскърбили. Пепус го разглеждаше с невинно изражение.

— Нужен ми е някой, който да проследи човек от Планетната полиция.

— Ах — въздъхна командирът и се намръщи. — Но Планетната полиция е на наша страна.

— Не. Никога не е била. Първо, Уинтън, а сега, боя се, и Вандовър.

— Ще видя какво мога да направя — отвърна К'рок. — Имам неколцина доверени хора.

— Чудесно. Баадластър скоро ще напусне двореца, ако вече не го е сторил. Искам да бъде проследен. По възможност и записан с камера.

Съмнявам се, че ще се получи, защото той сигурно използва заглушители. Но въпреки това опитайте.

— Добре, ще бъде изпълнено — изръмжа К'рок.

Пепус кимна и затвори очи. Вълнението му бързо се уталожваше. Последното, което чу, преди да се унесе в дрямка, бяха отдалечаващите се стъпки на милосеца.

К'рок реши, че ще е най-добре да не се доверява никому, а да свърши сам възложената задача. Беше си облякъл костюма и не беше никак трудно да проследи Баадластър в колата, която си бе поръчал. Машината се плъзгаше върху въздушната си възглавница ниско над повърхността на малтенските улици, а К'рок използваше умело различни прикрития, за да остане незабелязан. Когато най-сетне роботизираната кола спря, Баадластър остана да чака вътре, докато към него се присъедини друг силует. К'рок увеличи максимално чувствителността на своите сензори и я разшири във всички посоки, в случай че някой реши да се промъкне зад гърба му.

— Добра работа, Нейлър — улови той гласа на Баадластър. — Смятах, че ще трябва да те чакам тук до среднощ.

— Бункерът ми не е далеч оттук. Районът не е никак безопасен. Срещата е еднакво рискована и за двама ни.

— Риск, който си заслужава да поемем. Пепус се опитва да си възвърне властта.

— Пепус? — в гласа на другия се долови изненада. — Мислех, че ударът го е довършил.

— Не се чувства добре, но въпреки това упорства. Твърдо е решен да управлява без чужда помощ.

К'рок чу сподавена въздишка, сетне шум като от предмет, преминаващ от едни ръце в други.

— Закодирах тук инструкциите, но всичко зависи от това, дали си успял да проникнеш достатъчно дълбоко в ордена на Скиталците.

— Човек невинаги може да отдели една плетка от друга.

— Зная и без теб! — това бе гласът на Вандовър. — Ще намериш подробни указания. Искам да изпълниш всичко, както е наредено. Бъди безкомпромисен.

— Но драките направо ще ни пометат — в гласа на другия се долови изненада.

— Именно. Предупреди хората си да се скрият, когато това стане.

— А после какво ще последва?

— После — отвърна бавно Баадластър — те ще ми предложат Триадския трон.

Върху сензорната мрежа пред лицето на К'рок се появиха фигури, които се приближаваха отстрани, същевременно непознатият напусна колата и затръшна вратата. Милосецът отстъпи предпазливо назад. Докато се връщаше към централната част на Малтен, обмисли внимателно чутото, преценявайки какво да каже на Пепус. Беше съвсем ясно, че императорът подозираше измяната. Но предполагаше ли, че се готви сблъсък с Дракската лига? Най-вероятно не, инак нямаше да възложи тази задача на К'рок.

Освен ако не се досещаше за това, което К'рок бе скрил в черното си сърце.

Милосецът ускори крачка, за да прекоси по-бързо военната зона на града.

Пепус се пробуди от трясък зад стената — по коридора тичаха войници в бойни костюми. Сърцето му подскочи и той се взря с единственото си виждащо око. Над него се бе надвесила черна броня, а на рамото му легна тежка ръкавица.

— Не се плашете — произнесе с басовия си глас К'рок. Преди Пепус да успее да отвърне, аварийните светлини угаснаха и в помещението нахлу Баадластър, озарен от оранжево сияние.

— Арестувайте го — нареди той. Ръката му трепереше от гняв, когато посочи К'рок.

Зад министъра се виждаха бронирани войници, но никой от тях не помръдваше. Мъжете се споглеждаха, сякаш не бяха чули какво им казва.

— И защо, ако смея да запитам? — обади се Пепус.

— Освобождавам го от поста командир на драките.

— Какво?

Едрото тяло на сержант Ласадей изпълни рамката на вратата. Влезият се покашля многозначително.

— Сър, ако ми позволите, сред нас няма драки. — Личеше си, че с мъка се сдържа да не се изплюе презрително.

Пепус потърка уморено очи и погледна към К'рок.

— Какво си направил?

— Наредих да ги натоварят на совалката и да ги пратят у дома. Няма да позволя повече драки да слизат на повърхността.

Устата на Баадластър се изкриви.

— Гатхул направо ще побеснее. Трикатада ще нареди да превърнат в пустиня цялата планета, ако се усъмни, че си преминал на другата страна.

Милосецът стоеше невъзмутим.

— Аз съм командир на вашите Рицари, императоре — заяви той. — Ако трябва, ще умрем, за да ви защитим.

Пепус извърна поглед към министъра.

— Да имаш да добавиш нещо?

— Нищо засега — отвърна заканително Баадластър.

— Знаеш ли, държиш се, сякаш нямаш търпение драките да ни нападнат. Наистина ли това е твоето желание?

— Те са наши съюзници.

— Хм. — Пепус прокара ръка през червеникавата си коса. — Добра работа, К'рок — обяви той. — Моли се само да запазиш този остров свободен, докато се върне командир Сторм.

— Слушам, сър — изпъна се К'рок. — Ще се моля.

Той остана до леглото на Пепус, докато Вандовър излезе, ескортиран надолу по коридора от Ласадей и войниците му. Когато най-сетне останаха сами, Пепус извърна умореното си лице към милосеца.

К'рок го надари с озъбена усмивка.

— Проследих го лично — докладва той. — Срећна се с един от Зелените ризи на име Нейлър.

— Има ли доказателства? — попита развълнувано императорът.

— Разполагам със запис на гласа.

— Много добре. Продължавай. Всъщност, аз му заповядах да го направи.

— Срећнаха се в един от крайните квартали на Малтен, близо до военната зона. Вандовър нареди на Нейлър да изостави позициите на

Скиталците, за да не могат да отблъснат дракската атака. Вероятно смята, че драките са готови да го направят император.

— И сигурно е прав. Драките презират слабите. Моето... заболяване... ги кара да търсят други кандидати и Вандовър се възползва от това. Защо първо не дойде да ме попиташ?

— Защото навярно нямаше да ми разрешите да го направя.

Пепус се изсмя на пресекулки.

— Сигурно си прав — съгласи се той. — Сега съм ти дължник.

— И не само за този случай, ваше величество. Да ви съобщя ли цената?

Двамата бяха съвсем сами в цялото крило. Пепус изведнъж почувства, че го обгръща хлад. Какво пък, рече си той, по-добре да знае истината.

— Слушам те.

— Кой управлява Милос?

— Твоите сънародници, под егидата на Триадския трон, разбира се — нали за това воювахме там.

— И ако сега драките напуснат Милос?

— Милос е пясъчна планета, за Бога, не го ли знаеш, дебела главо? Каква полза за когото и да било, дори драките да я изоставят?

— Тя е мой роден дом — изръмжа К'рок.

— Да, така е — кимна императорът. — Какво всъщност искаш от мен?

— Да се върна там. Искам да стана губернатор и управник на Милос.

Пепус поклати глава.

— О, моля те. Нямам властта да раздавам подобни постове...

— Пясъкът намалява. Сторм не ви ли каза?

— Не. Ти откъде знаеш?

Очите на К'рок засияха.

— Нито за миг не съм забравил родината си. Кралица Трикатада е много обезпокоена заради провала на Милос. Пясъкът се заражда в първото гнездо и после се разпространява. А сега се топи. Никога досега не се е случвало подобно нещо. Може би причината е в нея. Възможностите ѝ се изчерпват. Но тя едва ли го знае. В края на краищата Милос ще бъде изоставен. Докато сте на Триадския трон, императоре, можете да ми дадете каквото искам.

— Добре, докато съм на Триадския трон, ще ти го дам — повтори Пепус. — Разбрахме се, командире. Милос ще бъде твой веднага щом драките го изоставят. Повече от това не мога да ти обещаая.

Ръкавицата отново легна на рамото му.

— И това ми стига. За останалото сам ще се погрижа. А сега ще чакаме да се върне Джек.

27.

Тя се събуди, завладяна от страх, с болезнено свит от глад стомах. Последното, което чу, преди да отвори очи и да се отърси от кошмара, бе ехото от зловещия смях на Баадластър. Амбър си пое въздух и издиша рязко, сякаш се опитваше да го прогони от мислите си, но той остана сред тях като упорит налеп, който не можеше да почисти.

„Препълнено помещение, шумно спорещи хора, жена със сурово изражение, която сочи мъж с алено расо, сетне скритото в главата ѝ оръжие се задейства...“

Няма да го направи отново. Не може да го направи. Готова е на всичко, за да запази живота на Джек.

„Милейди?“

Прощално, отвратително напомняне от Баадластър и после той изчезна — поне засега. Тя се залюля в хамака и се претърколи на пода. Каютата бе озарена от мъждива светлина. Беше време да застъпва на вахта. Амбър изведнъж си помисли, че с всички тези кошмари скоро ще стане като Джек — ще се опитва да бодърства през целия период на полета.

С глада поне можеше да се справи. На борда имаше достатъчно припаси. Месото бе приготвено по вкуса на драките, но изсушените плодове и дори хлябът бяха в отлично състояние. Взе си няколко торбички, преди да се отправи към мостика. Най-много до двайсет и четири часа щяха да излязат от свръхсветлинен полет и да „свият зад ъгъла“ в околностите на Кларон. И на тримата пребиваването на дракския кораб действаше потискащо.

Джек извърна глава, докато пристъпваше тихо по мостика и тя отпусна ръка на рамото му. Изглежда и той бе привикнал с безсъниците ѝ. Амбър винаги идваше по-рано, когато бе нейният ред да застъпва.

— Какво ново?

— Нищо — отвърна той и за пореден път прегледа мониторите.
— След девет часа преминаваме в спиращ режим. Най-добре си сложи предпазните колани, след като застъпиш.

Амбър кимна. Светлината над мониторите беше приглушена, мостикът бе оборудван според представите на драките. Екраните хвърляха призрачно сияние върху лицето на Джек.

— Тежка нощ? — попита тя и се опря в него.

— Хм.

— Сега кой си от двамата?

— Винаги съм си аз. Само от време на време започвам да сънувам наяве. Сякаш някой спуска екран пред очите ми. Ако имам късмет — Джек се усмихна тъжно, — ще видя как мама приготвя сладкиши. Или ще се сбия с брат ми, или ще си пиша домашното. Но ако нямам... откривам, че съм заровен до шия в пясък...

— Мога ли да помогна с нещо?

Той си пое дълбоко дъх и Амбър се досети, че вдишва с наслада аромата ѝ.

— Би могла, но ще накараме Роулинс да се почувства неудобно.

— Проблемът е, че сега съм „едно от момчетата“ и трябва да се държа подобаващо. А това означава да застъпя на вахта и нищо повече.

Джек се надигна.

— Съобщи ми, ако стане нещо интересно.

Амбър не отговори и той напусна мостика. За миг се зачуди дали ще успее да поспи. Когато се настани в креслото, установи, че е още топло от тялото му. Конструирано за дракски пилоти, то бе възголямо за нея. Вдигна ръка и избърса капчиците пот от челото си. Проклетият Вандовър. Не можеше да заспи, после пък едва се пробуждаше от кошмарите и трябваше да полага страшни усилия, за да не подскочи, когато до нея застане Джек. Как би могла да му каже какво се бе случило... и да разчита, че след това ще протяга ръка към нея. „Дете на мрака — помисли си тя. — Откъде изникна в мислите ми?“

Потрепери неволно и си наложи да съсредоточи вниманието си върху мониторите, докато корабът продължаваше да се носи през безкрайната пустош на космоса.

Роулинс беше на вахта, когато корабът напусна хиперпространството и премина в спиращ режим, известен като маневрата „да свиеш зад ъгъла“, и пак той бе на пост, когато на мониторите се показа Кларон. Викът му отекна из пустите коридори и събуди Амбър. Джек както винаги не спеше. Беше се надвесил над стария костюм и го проверяваше с инструмента. Той се надигна и Фантом го последва.

— Какво има, господарю?

— Предполагам, че сме стигнали Кларон. Роулинс ще ни изведе на орбита, докато търсим някакви следи от Колин.

Флексобрънките трепнаха. Дали Фантом не проявяваше нетърпение?

— Аз зная пътя — произнесе с басов глас Фантом.

— На мостика, сър! — провикна се Роулинс.

— Сигурен съм, че го знаеш — отвърна успокояващо Джек. — След малко се връщам. Всъщност, ако искаш, ела с мен. Но ако останеш, гледай да не счупиш нещо.

Все пак Джек се оказа неподготвен за гледката, която го посрещна на мостика. Роулинс бе прехвърлил образа на големия екран — и сега там в целия си блясък бе увиснала планетата, която някога бе напълно изпепелена. Мисълта, че поводът за това е бил самият той, бе достатъчна, за да преглътне мъчително заседналата в гърлото му буца.

Над безбрежния океан се носеха перести облаци — а потъмнелите континенти бяха обрамчени по края със зелени ивици. Амбър вече беше тук и извърна глава при влизането му.

— Джек! Ти си успял!

— Възродена от пепелта — промърмори Роулинс. — Благодарение на Джек Сторм.

Джек неволно потърси опора в перилата пред екрана. Не сваляше очи от образа на планетата — родена отново, изпълнена с надежда за нов живот, обещаваща.

— Не е моя заслугата, а на специалистите по тераформиране. Погледнете я само. Как мислите, ще има ли желаещи да се заселят тук?

— И да има, няма да са от тези, които вече са били тук — поклати глава Роулинс. — Сетне чукна с пръст по таблото. — Пратих съобщение, че сме пристигнали. Не ми се ще да ни вземат за драки.

Джек продължаваше да се любува на планетата. Наистина бе негово дело. Той бе причината да я изпепелят, после той настоя да се започне тераформиране.

Мониторът блесна и върху него се изписа отговор от планетата. Роулинс се наведе, над рамото му надникна Амбър.

— Божичко! — възкликна тя неволно, докато четеше. — Какъв език само!

Роулинс се засмя.

— Само който е прекарал доста време из малтенските бордеи, би могъл да разбере какво означава.

Вместо да отвърне на закачката, тя отстъпи назад пребледняла. Роулинс не забеляза реакцията ѝ, но Джек не пропусна нищо. Младата жена успя да си възвърне поразклатеното самообладание и дори подхвърли нещо, на което капитанът се засмя, ала Сторм продължаваше да я гледа озадачен. Роулинс знаеше за миналото на Амбър, всъщност същото можеше да се каже за всеки, станал близък с Джек през последните няколко години. Защо тогава се бе изплашила?

Вандовър, блесна неочаквана мисъл в ума му. Той стисна юмруци. Баадластър бе единственият, който я наричаше „милейди“, но се отнасяше с нея, сякаш е мръсница. Припомни си странната им раздяла. Амбър отново си бе възвърнала смъртоносните умения. Защо тогава се боеше от военния министър? На този свят нямаше човек, от когото би могла да се страхува — с изключение на неизвестния господар, който я бе обучил да използва с такава цел ума си.

Вандовър, помисли си той отново. Как досега не се бе досетил? Вандовър, който така ловко и незабележимо бе изместил Уинтън от поста му. Уинтън, който бе наредил евакуацията на Милос, когато още не се налагаше да прибегват до такава, който бе предал и изоставил Рицарите. Джек винаги бе подозирал, че в този план са замесени и нечии други ръце. Баадластър, свързващото звено между Уинтън и Пепус, невидим, невъвлечен на пръв поглед и принуден да излезе на сцената едва след смъртта на Уинтън. Как е могъл да бъде толкова сляп?

— Амбър — прошепна едва чуто, решен да я дръпне настрана и да сподели с нея заключенията си, но откъм контролното табло се чу шум от прашене в ефира и Роулинс се засмя.

— Командире, тук някой иска да разговаря с теб.

Пресегна се и прехвърли образа на големия екран. Първото, което Джек видя, бе сияещ боен костюм, после пъхнатия под мишница шлем.

— Денаро — възкликна, познал притежателя му. — Закъснях ли?

Скиталецът воин оголи зъби в широка усмивка, преди да отговори:

— Бях оставил някои следи, които да те насочат насам, но доколкото виждам, не си ги използвал. Откъде знаеше къде да ме намериш?

— Познавам Колин — отвърна Джек.

— Аха — поклати замислено глава Денаро. — Слизай долу. Имаме да си поговорим за някои неща.

— Съгласен. Само да знаеш, този път и аз имам костюм. — След това се обърна към Роулинс. — Засечи координатите.

— Слушам, сър.

— Нека дойда с теб — предложи Амбър.

Можеше ли да ѝ вярва след всичко, за което се бе досетил? Ами ако е прав и сега Вандовър е неин господар? Но ако Амбър е попаднала в лапите на Баадластър, сторила го е, защото той я е тласнал натам. И въпреки това... Погледна я крадешком.

— Слизаме заедно или оставаме всички — обади се с безгрижен тон Роулинс. Беше се надвесил над пулта за управление.

Джек го погледна изненадано, сетне кимна.

— Добре.

Амбър не каза нищо.

— И всички ще носим бойни костюми — добави Роулинс. Все още със свито сърце, Джек кимна замислено.

28.

На Кларон все още миришеше на изгоряло, макар миризмата да бе примесена с други, далеч по-приятни аромати, които накараха Джек да се усмихне, докато поемаше въздуха с пълни гърди. Миришеше на прясно разорана почва и Джек вече бе сигурен, че Кларон наистина е преродена планета. На мястото на миньорските селища сега се издигаха прозрачните куполи на парниците. Бяха се качили на един от скутерите в хангара на дракския кораб и сега се спускаха право към площадката, към която ги насочваха отдолу. Докато се приземяваха, посрещна ги облак пъстрокрили насекоми. Когато излязоха навън, облакът се оказа толкова гъст, че в първия миг не виждаха нищо друго.

— Какво е това? — попита изненадано Амбър.

— Нямам представа. Насекоми, които използват за тераформиране — отвърна Джек.

— Каквито и да са, важното е да вършат полезна работа — рече Роулинс, чийто костюм отразяваше синевата на небето.

Джек бе съгласен с него. Малко след това облакът се вдигна и зад завесата се показва друг костюм. Джек се извърна към новодошлия.

— Къде е Джонатан? — попита приближаващия се Денаро.

Скиталецът повдигна визъора си, за да могат да му виждат лицето.

— В една от бараките. Не е никак добре, Сторм.

— Искам да го видя — настоя Амбър. Понечи да заобиколи Денаро, но той я спря. Чу се метален звън от сблъсъка на флексобрънките.

— Не бързай толкова. Това е територия на Скиталците. Ако ви праща Пепус, нямате думата тук.

— А ако не ни праща?

— В такъв случай можем да разговаряме. Да влезем вътре и да си свалим костюмите.

— Предпочитам да си остана в моя — запъна се Амбър.

— Костюмите са и оръжия. А това е свято място.

Джек сви рамене.

— Готови сме за преговори веднага щом проявиш желание да бъдеш благоразумен. Не ние отвлякохме пациент и си проправихме път със сила през имперското болнично крило.

— Така е — съгласи се Денаро. — Но пък не аз те напъхах в леглото за две седмици. Драките го сториха.

Джек кимна едва забележимо.

— Затова и не ти се сърдя.

— В такъв случай, последвайте ме. — Денаро си спусна визъора, обърна се и ги поведе към просторна поляна, на която се издигаха метални бараки, строени в редица.

Наложи се да наведат глави, за да влязат през вратата на тази, в която ги отведе Денаро. Вътре имаше чертожни дъски и стативи с карти и скици, както и въздушни снимки на различни райони.

— Търсите ли нещо?

— Не. Вече направихме първоначалното проучване. Открихме норцит на отсрещната страна, където има следи от посещения на драки — изгорени гнезда и останки от пясък. Ако Кларон не беше изпепелен, със сигурност сега планетата щеше да е дракиска колония. — Денаро посочи десния коридор. — Третата стая отляво. Ще ни е тесничко там с костюми, но...

— Нямам нищо против да ми е тясно — заяде се свадливо Амбър. Тя мина пред него и продължи. Вътре в бараката Денаро отново си бе вдигнал визъора и Джек забеляза, че гледа объркано.

Роулинс пое след Денаро, а Джек вървеше последен. В коридора наистина бе тясно. Джек гледаше замислено гърбовете им. Колин бе изиграл решаваща роля в живота на тези двама мъже, макар и по различен начин. Денаро, амбициозен, невъздържан, пълна противоположност на спокойния и уравновесен Скиталец, бе постоянна заплаха за поста му. Роулинс, мълчалив и самоуверен, не проявяваше никакъв интерес към религиозното учение, но пък бе свързан с проповедника с невидима нишка след чудодейния акт на изцеление, който Колин бе извършил.

Джек ускори крачка и се изравни с Денаро.

— Има ли нещо, което трябва да зная? — попита.

— Има, разбира се. Например, че Джонатан умира. Нямам представа какво се е случило с Колин и Джонатан в космоса, нито кой

ги е разделил, но...

— Аз зная — прекъсна го Джек. — Колин е тръгнал да търси Аш-фарел.

— За Бога! — Денаро се закова на място. — Знаех си... той ми каза... но все си мислех, че му се е случило нещо друго. Че са го пленили драките или някои от пиратите на Пепус.

— Не.

— Не можеш да тръгнеш след него сам — заяви Денаро.

Джек се подсмихна.

— Остави ме първо да разговарям с Джонатан.

Високият, мрачен помощник на Скиталеца се бе смалил до тъжна сянка. Амбър си свали шлема и се приближи до болния. В ръкавицата ѝ ръката му изглеждаше мъничка.

Джонатан извърна измършавялото си лице към Джек.

— Командир Сторм — заговори с пресипнал глас. — Свети Колин се надяваше да ни застигнете навреме, за да продължим заедно.

— Съжалявам, ако съм го разочаровал.

— Той никога няма да се разочарова от вас. Винаги е повтарял, че сте човек на истинските дела. — Гърдите на Джонатан изсвириха. Всички присъстващи затаиха дъх. — Денаро каза, че сигурно ще ме потърсите. Аз пък му рекох, че никога не съм се съмнявал, че ще откриете мен и Свети Колин. Но той е млад и пламенен...

— Потегляме още утре — прекъсна го Джек. Похвалата на Колин го бе накарала да се изчерви. Той се обърна към Денаро. — Колко често пристигат кораби от Малтен или Доминиона? Или от някое друго цивилизовано място?

— Два пъти седмично. Другата седмица.

— Искам да уредиш въпроса с транспортирането на Джонатан.

— Чакай малко. Никой не знае къде е изчезнал...

Джек усети, че Фантом лекичко помръдва върху раменете му.

— Джонатан не ни е нужен. Ще открием Аш-фарел без него. Ще държа лично теб — той посочи Денаро — отговорен, ако нещо се случи с този човек. Имаш ли подходяща стая за нас наблизко, или сами да си потърсим нещо?

— Можете да се настаните тук — кимна Денаро. — Но Джонатан трябва да остане с нас. Той е единственият свидетел...

— Видял е достатъчно — намеси се Амбър. — Ако не си забелязал, стигнахме дотук без твоята помощ. Можем да намерим Свети Колин и без да ни се пречкаш в краката.

Джек отново остана учуден от сконфузеното изражение на Денаро. Скиталецът преглътна, кимна смирено, после погледна Джек.

— Добре. И без това не бих искал да страда повече.

— Ще ида да взема снаряжението от скутера — заяви Роулинс и излезе. Джек остави Амбър при Джонатан и го последва. Забеляза, че младият капитан крачи малко по-енергично от обичайното и се досети, че сигурно е ядосан. Джек вдигна един сандък и му кимна да му помогне.

— Какво има?

Роулинс втренчи ясните си очи в него.

— Не вярвам на Денаро.

— Аз също, но предпочитам да го държа под око, вместо да го оставя да се мъкне по дирите ни. Нещо против?

— Нищо — кимна Роулинс и пое сандъка от ръцете на Джек.

Джек не искаше Джонатан да чуе записа, направен от Фантом. След вечеря ги отведе в една далечна стая, където позволи на Денаро да прегледа онова, с което разполагаха. Когато записът свърши, Амбър въздъхна.

— Мили Боже — пророни тя. В стаята се бе възцарило мълчание.

Всички си бяха свалили костюмите и макар че Фантом стоеше подпрян в ъгъла, присъствието му бе осезаемо.

Денаро пръв наруши мълчанието.

— Колин е човек, видял и препатил много. Какво би могло да го изплаши по този начин?

— Тъкмо него търсим.

— Нямаме никаква следа. Оттогава са изминали седмици — на какво разчиташ? Аш-фарел менят местоположението си непрестанно. Без предупреждение, без да оставят следи. Дори драките, които воюват с тях от дълго време, не знаят откъде идват. В галактиката има толкова

много райони, за които не знаем нищо. — Денаро остави чашата си на масата.

— Какво, да не се изплаши? — погледна го насмешливо Джек.

— Не. Все някой трябва да върне трупа. — Скиталецът се изправи. — Ти каза, че знаеш посоката. Съветвам те да побързаш, преди на Малтен да е избухнал нов бунт.

— Да не си решил да им пратиш заповед за действие? — попита навъсено Роулинс.

— Колин има достатъчно фанатизирани последователи. Друг е въпросът, до какво ще доведе всичко това. Нищо чудно този път властта да премине в наши ръце.

— Не ни заплашвай — озъби се Амбър. Очите ѝ бяха обрамчени с тъмни кръгове. Тя дори не погледна Денаро, спрял се на вратата.

— Не ви заплашвам. Просто ви припомням добре известни факти. Ще чакаме вашия отговор на заранта. — С тези думи се обърна и излезе.

Амбър изчака, докато утихне шумът от стъпките му, сетне рече:

— Питам се на какво ли залага?

— На каквото винаги — отвърна Джек. — Стреми се към поста на Колин. Само Джонатан би могъл да му попречи, но сега нещастникът е съвсем на края на силите си.

Роулинс се изправи.

— Според вас какви са шансовете Колин да е жив?

— Нямам представа. Но ми се струва, че е жив. Ти какво мислиш?

Капитанът поклати смутено глава.

— Проклет да съм, ако мога да кажа. Не знам дали ви е известно, но между нас съществува връзка.

— Известно ми е. — Джек се надигна да изпрати Роулинс до отредената му стая.

Когато се върна, завари Амбър сгушена в едно от креслата. По стар навик бе скрила лицето си със спуснатата напред коса.

— Наистина ли вярваш, че е още жив? — попита тя.

— Така мисля. Не зная обаче още колко дълго ще изкара, ако не го открием и не го отведем с нас. Не знам също по какъв начин смята да те задейства Вандовър, след като е на Малтен.

Тя трепна. Отвори уста и понечи да каже нещо, сетне извърна глава и премълча.

На Джек му се стори, че нещо се скъсва вътре в него. Помисли си, че отново ще започне борбата между двамата обитатели на душата му, но мислите му останаха кристално ясни. Само дето му беше трудно да диша.

— Какво всъщност знаеш? — попита го тя тихо.

— Само че си пробудила в себе си онова, което беше успяла да потиснеш. И че този път Вандовър те държи на кукичката си. Не би могъл да го направи, освен ако не се страхуваш от него.

— А аз те смятах за заблудено фермерче — въздъхна Амбър. — Не мога да се боря с него. Колкото повече се съпротивлявам, толкова повече нараства силата му.

— И коя е следващата му цел?

Тя поклати отчаяно глава.

— Нямам представа. Дори когато ме задейства, разбирам, след като вече е станало късно.

— Пепус.

Лицето ѝ се сгърчи.

— Да, Джек, аз...

— Кой друг?

— Графинята. Затова Зелените ризи не ни подкрепиха, когато Скиталците се вдигнаха на бунт.

— Ами Колин?

— Не зная. — Тя отпусна обезсърчено ръце. — Напълно е възможно. Смъртта на Колин ще хвърли всички подозрения върху Пепус и ще го довърши. А същевременно ще предизвика разцепването на ордена на Скиталците.

— Денаро не е достатъчно силен, за да поеме управлението. Няма да мине без проливане на кръв. — Джек посегна замислено към чашата си. Не я попита дали има заповед да се разправи с него. Не искаше да чуе отговора. Отпи от чашата и алкохолът опари гърлото му и го накара да се закашля.

— Знаеш ли и аз бих пийнала нещо. С какво разполагаме?

— Изборът не е кой знае колко голям — допълни чашата си той и ѝ я подаде. — Ако не друго, поне ще ти помогне да заспиш.

Тя втренчи поглед в него.

— Мисля си... ако ме обичаш... мога да направя почти всичко. Но той непрестанно е с мен... в мислите ми... в сънищата, като черна завеса. Понякога ми се струва, че надзъртам в онова, което Колин нарича ад.

— Окопай се дълбоко и се бори. Ти винаги си била мой гръб. Сега аз съм твоят. Не мога да ти помогна, но поне знаеш, че не си сама. И каквото и да се случи, няма да позволя да убиеш Колин.

Устните ѝ трепереха, когато вдигна бавно чашата. Изпи я на един дъх, с премрежени очи. След това вдигна ръка, за да сподави кашлицата си.

— Каж ми сега, как смяташ да го намерим?

Джек се обърна и погледна Фантом.

— Фантом все повтаря, че е пътеводител. И сега ще го попитаме какво не е записал.

29.

Той беше розата, но с бодли отстрани. Те пронизваха душата му и болката бе почти нетърпима... освен това не го пускаха.

Вече почти нямаше значение, че Аш-фарел могат да разговарят с него, а той да ги разбира. Болката бе станала неотменна част от съществуването му в едно тяло, което твърде малко напомняше на човешко, което скрибуцаше мъчително, когато се надигаше, и плачеше, когато очите му трябваше да са сухи. Можеше да се наслаждава на покоя само когато го напускаше, но и това беше за кратко, защото те бързо го връщаха обратно.

Най-хубавите му спомени бяха от времето, когато бе постъпил в семинарията — млад, но суров мъж, който веднъж вече бе извършил чудо и сега трябваше да научи правилата за това, което бе направил. Бяха дни, в които все още си мислеше, че може да постигне всичко на този свят. Между съучениците му имаше един дребничък, с червеникава коса и хилаво тяло, който сигурно щеше да бъде център на всеобщи подигравки и задявки, ако не произхождаше от твърде могъща фамилия, пък и умееше да помни обидите и да си отмъщава за тях в подходящ момент. Малко по-късно червенокосият напусна семинарията и се прехвърли в кадетското училище, но двамата останаха приятели за цял живот. Ключът към приятелството им бе взаимното уважение.

Най-скъпият му спомен от семинарията бе от стаята му в подземиято. Имаше късмет да му дадат помещение с прозорец и макар че почти опираше в тавана, от него се виждаше поляната. Достатъчно бе да се покатери на стола, за да може да гледа тревата. Виждаше и рохкавата почва, засипала долната част на прозореца, и щръкналите от нея корени. Понякога малкото черно куче на декана надзърташе отвън през прозореца или лаеше ядно срещу него, сякаш е мишка, която се подава от дупката си.

Не се бе сецал за прозорчето от много време. Но въпреки това знаеше, че го е вдъхновявало през първите най-тежки години. Хората

са като семена и ако попаднат на подходяща почва, от тях израстват красиви растения. Той самият бе посветил живота си да им помага в това.

Но в края на краищата не бе постигнал нищо особено. Щеше да е далеч по-добре, ако си бе поставил по-малки цели. Може би тъкмо в това бе грешката му. Опита се да се съсредоточи върху този въпрос, да намери разковничето, но Аш-фарел отново го затегли назад. Къде бе сгрешил, та не успя да открие нито едно доказателство, че Прероденият Бог е стъпвал и на други светове из галактиката? Защо не бе сполучил в усилията си да посее семената на доброто сред хората?

Докато го теглеха назад, в паметта му се пробудиха спомени от най-различни светове... избуяли през напукан бетон тръстики, цветя, подаващи се от цепнатините между каменните плочи... „Колко странно — помисли си. — Колко странно, че виждам тези неща.“

И тогава му хрумна, че всяко семенце носи в зародиша си Божията искра и ще се превърне в онова, за което е предназначено. Достатъчно му бе само малка подкрепа и свобода. „Ето къде е истината“ — рече си той.

Сега, след като я бе разбрал, трябваше на всяка цена да живее. Пресегна се и напипа странната връзка с пътеводителя, който бе оставил след себе си.

Фантом улови призива. Усети го като неуловим, но достатъчно силен полъх в душата си. Ала знаеше, че няма никакъв начин да му отвърне.

Не би могъл, заради мястото, на което се намираше Колин. Бездънната пропаст, в която самият Фантом не би посмял да надзърне... от страх, че ще открие там самия себе си.

Беше посветил немалко време на размисъл по този въпрос. Той не беше берсеркер, макар да чувстваше някакво родство с тях, не беше драк, нито милосец. Не беше човек, нито принадлежеше на някоя от генетично изменените човешки раси, колонизиращи планетите по далечните граници на космоса. Оставаше само една възможност... да бъде врагът, Аш-фарел. И ако беше така, странната симбиоза с Джек го беше променила до неузнаваемост, което означаваше, че в цялата вселена нямаше друго същество като него.

Дали Джек щеше да го унищожи, ако разбере, че Фантом е негов враг? Дватамата с Джек бяха войни. Вероятно подобно решение щеше да е съвсем оправдано.

Но той не желаше да умира. Искаше да живее. Нуждаеше се от плът, за да изгради цялото си тяло — твърде дълго душата му бе оставала без подслон. Искаше да погледне на себе си така, както гледаше на Джек и на Амбър, и когато призивът го застигна, Фантом се опита да го отклони.

— Изминаха няколко дена — заговори Амбър. — Ако Денаро знаеше, че Фантом крие отговорите, щеше да го разглоби на части.

— Аз самият не съм далеч от тази мисъл — призна Джек. — Той е прав. Изглежда, напълно сме изгубили следата. Аш-фарел са изчезнали и никой не може да ги проследи.

— Кое то означава?

— Например, че техните свръхсветлинни кораби вероятно са мигновени. Не е необходимо да ускоряват или да „свиват зад тъгля“, когато излизат от хиперпространството, с което да издават присъствието си. В една секунда са тук, в следващата ги няма.

Амбър седеше срещу него. Изглежда най-сетне бе успяла да поспи, защото лицето ѝ се бе прояснило.

— Ако е така, нищо чудно, че не можем да мерим сили с тях.

— Така е. Единственото, което можем да сторим, е да изградим отбранителна линия и да се надяваме, че все някога ще се препънат в нея. Но не съм убеден, че можем да воюваме с тях. Амбър... на всички колонии, които са нападали, земята е останала непокътната. Цивилизацията е изчезнала, но почвата се регенерира бързо.

— Готова да бъде колонизирана отново?

— Или това, или нещо друго. Не съм сигурен обаче какво. Има и по-разрушителни начини да се води война. Плътта разрушава земята и срещу нея трябва да се воюва.

Тя го погледна над ръба на чашата.

— Придаваш им човешки мотиви. Но от малкото, известно ни за тях, става ясно, че са различни. Джек, ако трябва да се изправим срещу Аш-фарел, за да освободим Колин, налага се да бъдеш готов за бой.

— Ще направя, каквото се иска от мен — отвърна той разгневено. Амбър предвидливо премълча и се съсредоточи върху чайника. Джек се изправи и пристъпи към закачалката, където бяха наредени костюмите. Фантом помръдна и флексобрънките хвърлиха приглушени отблясъци.

В душата му се пробудиха стари спомени от времето, когато бе изпитвал отвращение към миниатюрното същество, заселило се там. Но това отмина бързо. Сега чувстваше само хладно разочарование от факта, че Фантом знаеше къде се намира Колин, но го криеше от тях. Преди да стигне до костюма, дочу стъпки зад гърба си.

— Простете, сър — заговори Роулинс, когато Джек се извърна към него. Младият капитан държеше в ръката си разпечатка. — Получихме съобщение, че насам се е отправил сравнително доста голям контингент от дракски кораби. Току-що са излезли от хиперпространството в околностите на Кларон.

— Значи са ни проследили.

— Така изглежда — кимна Роулинс.

Джек започна да обмисля трескаво ситуацията. Драките вероятно се надяваха, че ще ги отведат при Аш-фарел.

— Благодаря, капитане.

— Има ли... нещо друго?

— Засега не. Предполагам, че ще заемат позиция и ще чакат ние да направим първия ход. — Джек погледна към костюма на закачалката. — Хубаво ще е да предупредиш местните. Успокой ги, че не очакваме враждебни действия... засега.

— Да, сър. — Роулинс обаче остана на място.

Джек се усмихна.

— Въпроси?

— Какво чакаме, сър?

— Чакаме врагът да предприеме нещо.

— Кой враг, сър? Драките, Аш-фарел или Баадластър?

Джек отново си позволи да се засмее.

— Ако знаех отговора, Роулинс, нямаше да чакам.

Младежът поклати озадачено глава и излезе. Джек почака малко, после се върна при костюма и приседна под него, кръстосал крака. Доминионските Рицари бяха обучавани както във физически, така и в душевен самоконтрол. Повечето от някогашните познания и похвати

бяха отдавна изгубени, и макар че Джек се бе опитал да възстанови някои от тях по времето, когато Пепус възраждаше гвардията, не смяташе, че се е справил успешно. Ала старите навици бяха дълбоко вкоренени в него и той често търсеше утеха в тях, като обикновено започваше с упражнения по дишане.

Чистата мисъл бе извор на сила, също както и чистото действие. С всяко вдишване тялото му се изпълваше с надежда, че в края на краищата начинанието им ще успее. Той изпълни едно след друго всички упражнения от комплекса. След това отвори очи.

Фантом бе вдигнал ръкавица и сега тя висеше над главата му. Джек се пресегна и я улови.

— Няма костюм, няма войник — рече той. — Това вече го минахме, но ето че пак предстои. Фантом, последната ни битка е близко, много близко. Аз съм готов.

Почувства неуловимия допир, докато Фантом се надигаше, за да го посрещне.

„Аз съм опозорен — произнесе Фантом. — Избягах от битка.“

— Винаги си правил всичко, което съм искал от теб. Спаси ме, когато умирах, подкрепи ме, когато бях изгубил вярата си. Ти беше най-добрият приятел, за когото бих могъл да мечтая.

„Ти ме дари с живот. А сега аз избягах от трудностите.“ — Думите на съществуването бяха облъхнати от дълбока печал.

Джек са чудеше какво може да го измъчва и отново си спомни за ужасяващия писък, който Фантом бе записал. Толкова ли страшно бе да се изправиш срещу Аш-фарел, та Фантом отказваше да изпълни дълга си към него и към Колин — и да посочи следата, за която бе оставен?

„Какво те плаши?“

„Не е живо. Не е борба. — Фантом направи кратка пауза. — Плаши ме, че не знам какъв ще стана.“

„Ах, Фантом — въздъхна Джек. — Ето че разбра какво е да си човек.“

„Аз не съм човек.“

„Би могъл да бъдеш. Ще трябва да се заровиш доста надълбоко, за да откриеш отговора.“

„Ти... надълбоко ли се зарови?“

„Така ми се струва. Поне се опитах. Кажете ми къде е Колин.“

„Аз... не зная.“

„Мисля, че знаеш. Или се боиш да го узнаеш. Но да обръщаш гръб, означава още по-сигурно да срещнеш смъртта.“

Мъртвешка тишина. После:

„Не е необходимо да търсиш врага. Свали шлема и погледни вътре. Аз съм врагът, господарю. Аз съм Аш-фарел. Ти откри това, което търсеше. Аз ги повиках при нас.“

Откъм коридора долетя тропот от бягащи крака. Роулинс и Амбър спряха на вратата едновременно.

Джек се обърна. Роулинс беше пребледнял.

— Какво е станало?

— Сър, изскочиха направо от космоса! Три големи бойни кораба. Толкова големи не бях виждал. Май загазихме.

Джек се изправи и кимна на Амбър.

— Сложете си костюмите. Оповестете обща тревога.

Амбър се зае да отваря закопчалките на своя костюм.

— Кларон няма щитове. Спукана ни е работата, освен ако нямаш нещо предвид.

— Да се качим на кораба и да се опитаме да напуснем планетата. После ще му мислим. — Джек сграбчи Фантом. Закопчалките обаче не поддаваха.

„Не, господарю — чу гласа на съществото. — Не и този път. Искам да стана като вас. Искам да съм жив. Вътре няма място за двама ни, нито достатъчно енергия.“

Джек спря за миг, сетне посегна към закачалката и откачи костюма. Амбър и Роулинс вече държаха шлемовете си.

— Какво правиш?

— Нищо. Къде е Денаро?

— Организира отбраната на повърхността. — Роулинс си постави шлема. — Сър, имам връзка с него. Казва, че ще се срещнем при кораба.

— Ами Джонатан? — попита Амбър.

— По-добре да остане тук — отвърна Джек, докато побутваше Фантом към изхода. — Роулинс, събирай екипировката.

Младият офицер кимна и излезе. Амбър не свалише поглед от Джек.

— Нещо не е наред, нали?

— Фантом не ми позволи да вляза в костюма. Каза, че можело да го убие.

Тя прехапа устни.

— Вземи моя костюм.

Джек се разсмя.

— Нямам същите форми. Хайде, да тръгваме.

— Не можеш да излезеш така. На кораба няма дори скафандри. Джек, ти си съвсем беззащитен. Започне ли бой, свършено е с теб.

— Не отиваме на бой, а да намерим Колин. Не знаем защо са тук. Хайде, размърдай се.

Тя го послуша, но не преди да изсипе цял куп малтенски проклетия.

30.

— Трябва да кажа нещо на императора — заяви Вандовър, застанал пред вратата, която К'рок бе запречил с едрото си туловище.

Милосецът размърда масивните си челюсти, сякаш се упражняваше, преди да заговори.

— Не — отсече той лаконично.

— В интерес на Пепус е — настояваше Вандовър, очевидно нямаше намерение да се отказва толкова лесно.

Напоследък влиянието му в двореца бе намаляло драстично. Понякога дори му се струваше, че е затворник зад дворцовите стени.

— Чуй ме, охранена космата топко. Върви да докладваш на негово величество, че Аш-фарел се намират в околностите на Кларон. След това, ако все още иска да ме види, повикай ме — стисна устни Вандовър с пребледняло лице.

К'рок се размърда, но преди да напусне поста си, затвори вратата. Вандовър изпъшка и започна да кръстосва коридора. Докато обикаляше напред-назад, неволно свиваше юмруци, а полите на наметалото му се влачеха по земята. Изведнъж чу тихото бръмчене на сервомашинки зад гърба си и тънкия глас на Пепус:

— Вандовър. Какво има?

Баадластър се извърна. Пепус даде знак на К'рок да вдигне защитното поле на вратата и излезе с количката си в коридора. Лицето му вече не беше така изпито и дори косата му стърчеше както преди. Но нищо не можеше да възстанови парализираната му половина. Баадластър забеляза няколко хирургически шева над клепача, вероятно направени с цел да му попречат да затвори напълно окото. Покашля се, за да прикрие изненадата си. Пепус се усмихна. Вандовър за миг се зачуди какво ли усилие полага императорът и за най-малката гримаса. Запита се също дали очите му не сияят издйнически, докато се усмихваше. Вероятно не, успокои се той.

— Твоите източници са по-добри от моите — каза Пепус. — Какво си дошъл да ми кажеш?

— Само, че Аш-фарел са се появили в околностите на Кларон. Явно няма нужда повече да ги търсим, след като те сами дойдоха при нас.

— И с тях, предполагам, е Колин — кимна Пепус. — Жалко, че не мога да ги видя. — Той завъртя рязко количката и се отправи към стаята си. Миг преди да изчезне, извърна глава: — Благодаря ти, Вандовър.

К'рок изчака императора да влезе, озъби се на Вандовър и задейства щита. Баадластър беше вбесен. Амбър трябваше да бъде върната на всяка дена в двореца, за да довърши работата. А и Зелените ризи щяха да съжаляват дълбоко, че не бяха приели да се съюзят с него в критичния момент. Той закрачи умислен по коридора, докато преценяваше следващите си ходове.

Подът на дракския крайцер се разтресе. Четиримата се бяха настанили в противонатоварващите мрежи и само Фантом стоеше в ъгъла. Огромният кораб на Аш-фарел профуча над тях, следван от два по-малки.

— Обратен завой! — извика Джек.

Лицето на Роулинс бе обляно в пот.

— Не мога да го направя, сър. Този кораб не е толкова маневрен.

— Не ми ги разправяй тия! — тросна са Сторм. Беше виждал дракски кораби в действие и знаеше, че могат да летят в кръг около по-големите кораби — но Роулинс не беше дракски пилот. — Опитай се да направиш нещо.

— Все още не са открили огън, но ни държат на прицел — обади се Денаро.

— Не нас — поправи го Амбър. — Държат Кларон.

Джек усети, че сърцето му се свива. Крехкият живот на Кларон нямаше да издържи на оръдията на Аш-фарел. Само не и Кларон.

— Роулинс, не ме интересува как ще го направиш, но искам да се озовем отново между тях и планетата.

Фантом, свързан с невидима връзка със своя господар, почувства нарастващото му вълнение. Сензорите му улавяха противоречива информация. Изведнъж подът под краката му се наклони. Корабът бе навлязъл в остър вираж. Фантом се свлече на колене.

— Дръжте се! — провикна се Денаро, но беше твърде късно. Амбър извика уплашено и се залюля с мрежата. Корабът излезе от виража и се понесе с максимално ускорение.

— Успяхме! — чуха гласа на Роулинс.

Дракският крайцер застигна трите вражески кораба и ги задмина.

— Само внимавай — мърмореше под нос Денаро, — защото все още ни държат на мушка.

Огромният кораб изпълваше докрай всички монитори. Джек беше поразен от мощните оръжия, монтирани върху палубата, от стаената сила на чуждата машина.

— Не зная дали си имат родна планета — рече, — защото това ми прилича на цял един град.

— Драките ще се радват да го чуят — завъртя се в креслото Денаро. — Роулинс, можеш ли да вдигнеш задния щит?

— В момента управлявам. Опитай ти да го направиш.

Джек се наведе към пулта. Беше отделил известно време да го разгледа и имаше най-обща представа от разположението. Намери копчето за щита и го натисна.

— Дано да свърши работа.

— Готово — потвърди Денаро. — Сега поне гърбовете ни са защитени. Ще направя една малка проба.

Корабът се залюля, оранжеви пламъци окъпаха щитовете.

— Вече знаят, че сме задействали защитата си. — Джек погледна към Амбър. — Дръж шлема си подръка. Ако нещо се случи, помни, че костюмът е и скафандър.

— Нищо няма да се случи — отвърна тя.

— Ще ти се — озъби се Денаро.

Джек погледна към монитора. Трите кораба ги застигаха бързо и се раздалечаваха. Очевидно смятаха да ги обкръжат.

— Роулинс.

— Виждам ги, сър. Но не зная как да изстискам още малко скорост от нашето бебче.

— Изтикват ни към Кларон! — досети се и Амбър.

— Както и да е. Важното е да сме между тях и планетата.

— Какво ще правим? — прозвуча тревожно гласът ѝ, но не се долавяше страх. — Притискат ни надолу.

— Ще открием огън, преди да успеят да ни изтикат. Изглежда, не улавят сигналите ни. Щом не искат да установим връзка, да видим дали стрелбата ще им привлече вниманието. Денаро, дай ми координати.

— До пет минути ще сме във външната орбита на Пекена. Двайсет минути след това ще навлезем в йоносферата.

Пекена беше малката луна на Кларон. Едва ли надхвърляше повече от три пъти размерите на дракския кораб, но беше ярка и се виждаше добре на хоризонта, гледана откъм планетата.

— Къде е луната сега?

— Още малко и ще се спънем в нея.

— Можеш ли да използваш гравитацията ѝ, за да се завъртим около нея?

Роулинс вдигна глава. Сините му очи премигнаха бавно.

— Сър, това не е по силите дори на най-добрите пилоти. Съмнявам се, че Пекена притежава достатъчна гравитационна сила, за да ни задържи.

Идеята беше отлична, но Луната наистина бе твърде малка. Джек се засмя и поклати глава.

— Просто ми хрумна. Добре, ще я използваме като преграда и после, ако се наложи, ще открием огън.

Амбър застана зад него и постави ръкавица на рамото му.

— Ще се опитам да намеря Колин.

— Скъпа...

— Мога да го направя. Не ми пречи...

Джек затвори очи, неспособен да вземе решение. Ако наистина Амбър го намери, дали няма да го атакува? Преди да успее да си отговори, Фантом нададе вик.

— Исусе Христе! — възкликна Роулинс. — Какво беше това?

— Ето Пекена! — прекъсна ги Денаро.

Прелетяха толкова близо покрай луната, та на Джек му се стори, че вдигат прах от повърхността ѝ. За съвсем кратко напуканата ѝ повърхност изпълни мониторите. Последва оглушителен трясък, пронизително свистене и корабът се залюля. Отнякъде долетя тревожният вой на аларма.

— Пробойната е запушена — докладва мрачно Денаро.

Задните камери показваха огромен пращен облак на мястото на Пекена. Сред отломките бавно се разрастваше алено кълбо. Един от тези наподобяващи снаряди камъни бе пронизал дракския кораб. Цяло чудо бе, че не бяха повече.

— Амбър, провери на кой кораб е Колин — ако изобщо е на някой от тях. Не можем да не отвърнем на огъня. — Сетне се обърна към Денаро. — Готови ли са оръдейните кули?

— В момента се зареждат — отвърна Скиталецът.

Амбър наведе глава. Крайно неподходящ момент да се съсредоточи и да търси съзнанието на Колин. Корабът отново се разтресе, застигнат от поредната ударна вълна. Тя затвори очи.

„Дете на мрака в ума й. Разтворило ръце, опипващо в тъмнината... болка, която трябва да доставя удоволствие... о, богове, Вандовър...“

Прехапа устни с надежда това да й помогне да се концентрира. Пронизващи, черни очи, които я следят... *няма да ми избягаш, милейди...* След като не можеше да се отърве от кошмара, не й оставаше друго, освен да го вземе със себе си, докато търси Колин. *Само не ме карай да го убия...* Амбър вдигна глава с разтуптяно сърце.

— Помогнете — едва прошепна, думите заседнаха в гърлото й.

Изведнъж нечия ръкавица я стисна за рамото.

„Аз зная пътя“ — улови мисълта на Фантом. И той я поведе.

Контактът се осъществи неочаквано. Ослепителна светлина прониза ума й, отхвърли надалеч Вандовър. За миг дори си помисли, че светлината я е прочистила изцяло, но после видя, че тя е само фар, който осветява всичко и му придава кристална яснота. Вандовър остана свит нейде в ъгълчето на съзнанието й, светлината бе толкова ярка, че той се превърна в сянка, а в сиянието й се къпеше друга фигура, с измъчено лице, оредяла коса и работнически комбинезон.

— Колин! — извика тя, този път гласът й се възвърна.

Умът й потъна в мрак. Светлината държеше Вандовър като в примка. Фантом я стискаше здраво за ръката и за миг се зачуди дали е почувствал същото, което и тя. Преглътна заседналата на гърлото й буца.

— Засякох го — заговори Амбър. — В предния кораб, някъде в средата... Джек, той е жив!

— Хубаво — извърна глава Джек. — Денаро, изключи оръдията. Ще бъде твърде рисковано да ги нападнем.

— Те ни притискат надолу предупреди го Роулинс. Корабът навлезе в йоносферата и екраните побледняха за миг. След това върху тях се появи Кларон.

— Опитай се да не доближаваш инсталациите за тераформиране — посъветва го Джек. — Поне докато имаме контрол.

Амбър се облегна назад в креслото и си пое дъх. Фантом стоеше до нея смълчан. Корабът се снижаваше, следвайки спираловидна траектория, неумолимо притискан надолу.

— Очаква ни трудно приземяване — уведоми ги Роулинс. — Пригответе се.

Те се подготвиха за сблъсък. Дракският кораб прониза горния слой облаци, дърпан надолу от неумолимата сила на гравитацията. Единственото, на което можеха да се надяват, бе да открият някъде достатъчно равна площадка.

— Застигат ни — предупреди ги Денаро.

Амбър усети, че ръкавицата се свива на рамото ѝ. Страх ли изпитваше Фантом? И той ли бе смъртен като всички тях? Искаше да му каже нещо успокояващо, но не успя. Думите заседнаха в гърлото ѝ.

— Джек, откриха огън по нас — обади се Денаро. — Няма да стигнем живи долу.

И тогава Фантом започна да вие.

31.

Зная пътя.

Колин замръзна на мостика, когато думите изникнаха в ума му. Аш-фарел го бяха довели тук, побутвайки го не особено припряно, докато той влачеше измъченото си тяло по коридорите.

— Отиваме на лов — казаха те и кой знае защо му се стори, че долавя отчаяние в думите им. Аш-фарел воюваха по твърде различен от представите му начин. Те ловуваха и унищожаваша. И Колин знаеше, че отиват на лов и за хора.

— Чухме призив — продължаваха те. — Но не сме съвсем сигурни. Чуй го с нас.

И тогава съзнанието му изведнъж се проясни. Мисълта му се пресегна към Фантом с цялата си надежда и радост, обгърна Амбър за един неописуем миг, изгуби я, но остана при Фантом, окъпа се в топлината му, докато се сливаха и докато ужасеният му вопъл преминаваше в радостен вик. Аш-фарел реагираха.

Мостикът завибрира под краката му. Той впи пръсти в рамото на На-дара, докато мислите му се преплитаха с обърканите, изплашени мисли на Фантом.

— И аз го чух — обяви Колин. И показа на На-дара какво е чул, осъзнавайки, че ако не успее да спре навреме Аш-фарел, другарите му са обречени. Единственият начин бе да накара съществата да се вслушат в мислите им. На екрана пред него се появи издълженият, елегантен силует на дракски крайцер, който летеше право надолу, към повърхността на Кларон.

— Щом ги чуваш, ние също трябва да ги чуем — съгласи се неохотно На-дара и посегна към контролното табло. Блесна прехващащ лъч и обгърна корпуса на крайцера, превръщайки главоломното му спускане в контролирано снижаване. Аш-фарел го последваха, докато търбусите на двата кораба не легнаха върху податливата почва.

На-дара се обърна към Колин. На гущеровидното му лице се четеше вълнение.

— Трябва да ни помогнеш да ги чуем — рече той. — Долавяме в мислите си ехото на едно наше изгубено дете.

Колин го погледна озадачено. Корабът се заклати и огромният люк се отвори. Скиталецът заслиза бавно и с мъка по рампата, която се издължаваше като език към повърхността на планетата.

Лъхна свеж въздух. Беше влажен и галеше приятно лицето му. Люкът на дракския кораб бе отворен и отвътре излизаха фигури... всичките бяха с бойни костюми, с изключение на Джек. Сърцето му подскочи и Колин разпери радостно ръце, за да ги посрещне.

Те се втренчиха изненадано в него, не можеха да го познаят. После един от тях, с тъмносин костюм, си свали шлема.

— Божичко! — възкликна той. — Това е Колин.

Едва сега Свети Колин си позволи да заплаче. Едва сега осъзна, че бе изгубил всякаква надежда някой ден да ги срещне отново.

Амбър не можеше да определи дали въздухът на планетата е твърде влажен, или по лицето ѝ се стичат сълзи, докато изчакваше реда си да прегърне Колин. Мъжът в спомените ѝ нямаше нищо общо с този тук. Тя търсеше познати черти сред жалките, окарикатурени останки. Само гласът бе същият, а и очите също. Все още не можеше да си обясни как Роулинс бе успял да го познае.

Денаро се приближи, трополейки с тежките си ботуши по изсъхналата земя. Колин го изгледа.

— Внимавай, синко — предупреди го. — Те ни слушат.

Джек подкрепяше стареца, сякаш се досещаше, че му е трудно да се държи на крака. При тези думи вдигна очи към зейналия отвор на люка.

— Те ли?

— Да. Не зная дали си давате сметка, но е цяло чудо, че успях да установя контакт с тях. Аш-фарел ни смятат за паразити. Вредители. Опитват се да почистят планетите от нашето присъствие. На тяхно място бихте ли разговаряли с такива същества?

Лицето на Джек светна, докато слушаше обясненията на Колин.

— Това обяснява защо воюват с нас.

— Така е. Но те го наричат лов.

Денаро застана между тях.

— Кажи им, че сме дошли да те вземем.

Колин неочаквано отстъпи, препъна се и щеше да падне, ако Джек не го бе подхванал. Лицето му се сгърчи от болка.

— Колената не ме слушат — оплака се, после се обърна към Денаро. — Не си даваш сметка какво искаш. Мислиш ли, че отново бих могъл да живея сред вас? Съмнявам се. Виждам отражението си във вашите очи. Аз съм жалко подобие на човека, който бях... ходещ скелет. Лицето ми е набръчкано от преживените страдания. Но... — погледна към Амбър — цената, която платих, си заслужава. Аз говоря и те ме слушат.

— Те ни уловиха с прехващащ лъч — обади се Роулинс. — Иначе щяхме да се разбием в земята. Ти ли го направи?

— Аз ги помолих. Те ме чуха. Всъщност, извадихме късмет.

Денаро стискаше шлема си под мишница сякаш беше оръжие, което се готвеше да метне.

— Ти имаш задължения.

— Не ми припомняй предишния живот.

— Трябва да те върна жив на Малтен.

Двамата Скиталци се измериха с погледи. Върху безцветното лице на Колин се появи бледа руменина.

— За да посоча своя наследник?

Денаро се изчерви.

— Кръв се лее по улиците на Малтен. Моите събрата се вдигнаха на оръжие, но моментът не е подходящ. Губим ценни хора и оръжие.

По гърба на Амбър пробягаха тръпки. Колин махна небрежно с ръка.

— Има по-важни неща, които трябва да уредя. Аш-фарел ни слушат и започват да губят търпение. Фантом — извърна се той към сияещата броня.

„Чувам те.“

— Фантом, голяма е вероятността Аш-фарел да са твоите сънародници. Казаха ми, че те самите не те чуват добре, но улавят мислите ти чрез мен. Искаш ли да се запознаеш с тях?

Съществуването не бързаше да отговори. Джек вдигна свободната си ръка и я сложи на рамото му.

— Аз зная пътя — продължи Колин.

Фантом издаде тих вопъл и съзнанието му се сля с това на Скиталеца. Сетне, без да помръдват тела, те се преместиха при Аш-фарел, който ги наблюдаваше от сумрачната вътрешност на кораба.

Фантом почувства възбудата им и нещо повече, долови ехото от свирепите ветрове, които бушуваха в душите на тези войнолюбиви създания, но когато ги заговори, те не го чуха. Само чрез Колин можеше да установи връзка с тях и когато го стори, осъзна, че е плът от плътта им.

И ако имаше някаква разлика между тях, тя бе породена от близостта му с Джек. Той ги чуваше, но те него — не, освен когато Колин изпълняваше ролята на посредник. Тогава се съсредоточи върху различията. Когато приключи с изучаването им, Фантом се отдръпна от съзнанието на Колин. Вече знаеше, че са достатъчно важни, за да не може да се върне при Аш-фарел.

Сега бе съвсем сам в целия свят.

Не. Плътта му бе плът от тази на Джек и на Амбър, също както и съзнанието му бе неразривно свързано с техните. Те бяха различното в него, те го бяха променили.

И никога вече нямаше да бъде сам.

Колин го пусна. Двамата се раздалечиха, облъхвани от влажния сутрешен бриз на Кларон. Джек докосна флексобрънките, които бяха за Фантом едновременно и кожа, и черупка.

— Аз съм Аш-фарел — произнесе Фантом. — И не съм.

Лицето на Колин бе посивяло от огромното усилие. Той кимна уморено. Така и не успя да реагира, когато Денаро пристъпи към него и го метна на рамо. Бронираното му коляно се заби в слабините на Джек и го отхвърли встрани.

— Недей! — извика Колин. — Аш-фарел...

Денаро блъсна Амбър, която посегна към него, и ръкавицата ѝ издрънча върху бронята му.

Колин се гърчеше върху бронираното рамо на монаха и повтаряше задъхано:

— Денаро, не знаеш какво правиш...

— Зная, че Аш-фарел няма да ме докоснат, докато те държа — изръмжа монахът. — Извинявай, старче, но си ми нужен, поне докато направя изявление пред свидетели...

Ослепително бяла броня се изправи на пътя му.

— Не — извика Фантом и вдигна ръце.

Те се сблъскаха. Скитник и чуждоземец, но човекът бе затруднен от тежестта на тялото, което носеше на рамото си. Денаро нанесе удар с крак. Фантом се извъртя и го улови за обувката. Задейства реактивните си двигатели и тласна Денаро назад. Монахът се втурна отново, стиснал юмруци, и стоманените им брони отново се сблъскаха. Той се освободи от бремето си, захвърляйки Колин безцеремонно на земята.

Вдигна ръкавица и стреля, лазерният лъч остави ярка дيريا по гърдите и шлема на Фантом. Амбър се спусна към Колин и коленичи, за да го закрие с тяло. Фантом се олюля, но възвърна равновесието си и скочи върху Денаро. Двамата се счепкаха за миг, после Денаро се изплъзна.

Роулинс помогна на Джек да се изправи. Джек с мъка си поемаше дъх. Явно имаше счупени ребра. Най-сетне успя да глътне малко въздух през стиснатото си гърло и диафрагмата му се отпусна. Озърна се и хукна към Амбър. Роулинс едва сега видя какво бе обезпокоило командира му. Денаро бе извил китка и се готвеше да изстреля от упор ракета, без да го е грижа за пораженията, които тя щеше да нанесе на околните. Бе се съсредоточил изцяло върху сребристобелия костюм.

Той стреля. Ракетата попадна право в центъра на костюма и експлодира. Фантом отхвъркна назад, върху гърдите му зейна огромна димяща цепнатина. Роулинс откачи шлема от колана и си го постави. Денаро се извърна към сгърчената на земята фигура тъкмо когато ударната вълна връхлетя Амбър и Джек, надвесени над Колин. Парцаливото расо на светеца бе пламнало по краищата. Джек се зае да гаси пламъците с голи ръце.

Роулинс задейства реактивните двигатели. Блъсна Денаро с рамо в гърдите. Преди бронираният Скиталец да успее да се изправи, Роулинс го обгърна с ръце и му изтръгна шлема. Денаро нададе яростен рев.

Викът му секна, когато Роулинс му скърши врата.

— Боже мили! — промълви младият Рицар, сякаш не можеше да повярва какво бе сторил. Свали си шлема и се приближи към Джек и падналия Колин.

Свети Колин лежеше свит на земята, краищата на расото му димяха. Не помръдваше, изгубил сваят, и нямаше надежда да се съвземе. Амбър захлипа. Роулинс коленичи до тялото на своя приятел. Лицето му бе толкова бледо, че можеше да се сравнява с бледото сияние на неговия костюм.

— Направи, каквото можа — каза тихо Джек. — Но всички закъсняхме.

За миг се зачуди как ли сега ще ги чуват Аш-фарел — ако изобщо пожелаят да ги слушат.

Небето се разтърси от гръмотевица. Роулинс се сепна и посегна към ръката на Колин.

Това, което последва, бе толкова странно, толкова невероятно, че нито Амбър, нито Джек биха могли да го опишат. Ръкавицата на Роулинс внезапно бе обгърната от синкаво сияние, което докосна тялото на Колин. Младежът дори не успя да го види, защото очите му бяха пълни със сълзи. Поддържа още известно време ръката на мъртвия светец и когато я пусна, сиянието угасна. Из въздуха на Кларон се разнесе приятно ухание, което Амбър определи като мирис на рози.

От устните на Колин се отрони дълбока въздишка, той се надигна и приседна. Тялото му отново излъчваше жизненост. Ръцете му уловиха ръкавиците на Роулинс.

— Момчето ми, ти ми върна дара, който получи от мен.

Роулинс зяпна от учудване. После поклати невярващо глава.

— Аз не съм Скиталец.

— Така ли? Е, в такъв случай, уверен съм, че ще намерим някой, който да те обучи. Но добрият човек си е добър човек, а светецът е светец, независимо от религията, която изповядва. Ако моите Скиталци откажат да те приемат, ще се намерят други да го направят. Ще се справиш. — Колин отдръпна ръце и погледна за миг дланите си. — Ти ме спаси от болката. А така Аш-фарел ще ме чуват по-добре.

Джек се озърна.

— Ако още са тук. Роулинс, този тътен е от приближаване на кораб. Драките идват! А Аш-фарел са на повърхността... Амбър, отведи Колин на борда. Заради нас попаднаха в клопка.

32.

Вандовър се бе разположил в центъра на своята комуникационна мрежа, с изкривено от гняв лице. Амбър бе успяла да го прогони от съзнанието си, но и не преди да разбере, че са открили Колин и сега той е с тях. Не смяташе точно сега да се отказва от своята цел. Амбър трябваше да изпълни волята му.

Пое си дълбоко дъх. Познаваше я толкова добре, спомняше си допира на кадифената ѝ кожа, извивките на тялото ѝ, а също и тези на ума ѝ. С всеки удар на сърцето се приближаваше все повече към нея и скоро тя отново щеше да му принадлежи...

— Какво правиш, Вандовър?

Министърът подскочи в креслото си. Извърна очи към Пепус, слабия, безпомощен Пепус, и му се усмихна, ала умът му продължаваше да протяга невидимите си пипала към избраната жертва. Махна с ръка.

— Върша си работата, ваше величество.

— Струва ми се, че те освободих от твоите задължения.

На Малтен беше нощ и императорът току-що се бе надигнал от леглото. Той прокара здравата си ръка през разчорлената си червеникава коса.

— Не от всичките, опасявам се.

Стаята бе така опасана с кабели, че Пепус не беше в състояние да се придвижи с количката към него. Затова остана до вратата, но не скри яда си.

— С какво се занимаваше всъщност?

Вандовър се усмихна мрачно.

— Следя едни събития на огромно разстояние, скъпи мой Пепус. Примирието няма да продължи дълго, след като Скиталците научат какво сте сторили с многоуважавания им светец.

— Открили са Колин?

— О, да. И Аш-фарел — доволно се усмихна той. — По-важното е, че аз също ги открих. — В стаята отекна сухият му смях. —

Помните ли източното крило? Помните ли медиумите, които бяхте събрали там с надеждата, че някой от тях ще може да надзърне в бъдещето, да предвиди назряващите събития? — Вандовър се наведе напред. — Е, скъпи мой императоре, вие държахте в ръцете си истински жокер, ала така и не се досетихте, през всичките тези години. Тя е красива и смъртоносна — и е моя.

Устните на Пепус помръднаха беззвучно. Изведнъж видя душата си, разстлана пред него като на длан, и си даде сметка, че ако Колин умре, няма да може да преглътне този позор. Трябваше на всяка цена да спре Вандовър, дори да го убие, ако се наложи. Въпросът беше как да се пребори с немощното си тяло.

Оставиха ранените и убитите на бойното поле. Роулинс затвори люка на дракския крайцер, а Амбър помогна на Колин да се настани в противонатоварващата мрежа. Джек се изкатери в една от оръдейните кули. Крайцерът се разтресе, пробуден за действие.

Колин се огледа.

— Това е дракски кораб — отбеляза той. — Съществува ли възможност за връзка?

— Да, сър, но...

Скиталецът облегна глава назад.

— Джек — провикна се към кулата, — задръж огъня.

Джек не сваляше поглед от дракските кораби, които бързо изпълваха мрежата на мерника.

— Гатхул няма да ни позволи да отлетим. Не зная какво си намислил...

— Норцит. Аш-фарел знаят много повече за норцита, отколкото двамата с теб ще научим някога. Струва ми се, че драките ще се съгласят да ни пуснат, ако им открием местонахождението на богати находища.

Джек подаде глава от кулата. Амбър седеше в креслото до Колин. Шокът от преживяното през последните часове бе изписан на лицето ѝ. Гледаше изплашено.

Да дадат норцит на драките, бе като да подхвърлят оръжие на невръстно дете. Дори и сега да се спазарят за живота и свободата си, трябваше да прекарат останалата част от отреденото им време в

несекваща борба с драките. Докато Трикатада не умре, а заедно с нея и поколението, което е създала...

— По дяволите! — изруга полугласно Джек, докато обмисляше положението.

— Какво има? — попита нетърпеливо Колин.

Джек се спусна в каютата.

— Роулинс, включи връзката. Имам по-добро предложение за тях.

Нова експлозия разтърси крайцера.

— Съвсем близо беше — промърмори Роулинс. — Навлизаме в техния обхват. — На мониторите се виждаше един от корабите на Аш-фарел, който тъкмо се издигаше над повърхността.

Джек също гледаше към екрана.

— Гатхул, зная, че си на линия.

На главния монитор се появи изкривеното от гняв лице на дракския генерал.

— Така е, командир Сторм, и този път победата ще бъде моя!

— Всички можем да спечелим, но само ако преустановите огъня. — Джек погледна към Колин. — Ще можеш ли да задържиш Аш-фарел да не отвърщат на стрелбата?

— Мога да опитам — кимна монахът.

Джек отново извърна лице към Гатхул.

— Зная защо Трикатада е безплодна — заговори бързо той. — Струва ми се, че информацията си заслужава да ни пощадите живота.

Изражението на генерала леко се смекчи.

— Ако това е измама...

— Не. Но няма да кажа нищо повече, докато ни атакувате.

— Вие се съюзихте с древния ни враг...

Джек поклати глава.

— Аш-фарел не се нуждаят нито от нас, нито от вас. Стреляте ли по нас, ще си подпишете смъртната присъда. Искате ли плодовито поколение или не?

Зад гърба му Роулинс прошепна:

— Аш-фарел вдигнаха един от корабите. Времето ни е ограничено.

Генералът вероятно го чу, защото изведнъж кимна.

— Добре, да разговаряме.

Колин въздъхна облекчено.

— Аш-фарел ни чуват — обяви. — Те ще позволят на кораба на Гатхул да се приземи. Но останалите трябва да се оттеглят назад.

Вандовър се изсмя, когато Пепус падна от инвалидната количка. Ръката на императора се изви под тежестта на тялото му и китката му изхрущя. Пепус нададе вик от болка и се сгърчи на пода. Баадластър заговори с натезал от омраза и злоба глас:

— Нима си мислеше, че ще можеш да ме спреш? Трябваше да го направиш още преди години, когато разполагаше с истинска власт. — И като отметна глава назад и затвори очи, забрави за безпомощната фигура на земята. Пепус стисна устни да прекрати стенанията. Тихо, за да не го чуе Вандовър, той запълзя към него.

Те се срещнаха в долината. Джек с изненада позна местността — някога тук беше буйната Атарактска гора, из която бе кръстосвал като рейнджър. В онези времена Кларон все още беше процъфтяваща планета, но сега двигателите на мощните кораби бяха превърнали пясъчливата почва в стъкло. Докато крачеше по обсидиановата повърхност към спуснатата рампа на кораба на Аш-фарел, той забеляза, че Гатхул и свитата му вече ги очакват там. Амбър се облягаше на ръката му и дишаше на пресекулки. Бяха си свалили броните. Колин прецени, че така ще е най-добре. Той също подтичваше до Джек. Само Роулинс беше в своя костюм и носеше на ръце останките на Фантом. Когато стигнаха до рампата, той се наведе и ги положи върху нея.

Гатхул се извърна към тях. Джек познаваше достатъчно добре дракските маски, за да прецени, че неговата изразява омраза. Преди обаче дракът да заговори, Аш-фарел най-сетне се появи от тъмния отвор на кораба.

Джек и преди бе виждал мумифицираните останки на тази раса в една мъртва миньорска колония, сред разкопките на Скиталците на Колинада, но за първи път съзираше неин представител на живо. Приличаше на огромен, мускулест гущер, имаше бързи движения, а тялото му беше покрито с люспи, които хвърляха разноцветни

отражения. На ръст беше три пъти по-едър от човешки бой, с големи очи, в които се четеше мъдрост и надменност. Но важното бе, че сега го чуваше.

Джек не можеше да говори с Аш-фарел директно. Само Колин бе в състояние да превежда думите им и затова Джек се извърна към своя стар другар, докато Гатхул тракаше нетърпеливо с челюсти. Изглежда, близостта на древните врагове не впечатляваше драките.

— Мога да ви кажа само причината, не и да предложа решение. Но ако се съгласите да сключим истински съюз, тогава ще се опитам да ви помогна.

Гатхул пристъпи припряно от крак на крак и ризницата му издрънча.

— Празните приказки са като неоплодени яйца. Изпълни ги със съдържание и тогава ще се приберем на корабите си. — Той кимна към Аш-фарел. — А с тях ще премерим сили някой друг път.

— Ако ви разкроя причината, ще се съгласите ли да сключим мир?

Гатхул склони глава.

— Такава е волята и на моята кралица.

Джек се засмя суховато. На повече от това едва ли можеше да се надява.

— Добре. Драките познават норцита от доста време. Това е вещество, което подсилва по естествен начин вашата броня.

Гатхул кимна, но го предупреди:

— Губиш ми времето.

— Ни най-малко. Когато за пръв път сте се изправили срещу Аш-фарел, нуждаели сте се от норцит, за да се защитавате. В началото сте го използвали като външно покритие. И той е вършел добра работа. После, след известен период от време, сте открили, че ефектът е подобър, ако го поглъщате. В течно състояние или с храната... той не само усилва издръжливостта на хитиновата ви покривка, но и спомага за нарастването на нейната маса. Промяната ви е накарала да създадете отделна каста войни, която да изпратите срещу вашите древни врагове. Крайният резултат от военновременния период, естествено, е бил намаляване на популацията. Кралиците ви са били принудени да снасят повече яйца. Броят ви започнал да расте, завладявали сте нови

планети — заради пясъчните гнезда, в които да снасяте и отглеждате своите малки.

Генералът размърда челюсти.

— Враговете знаят всички наши тайни — промърмори той недоволено.

— Това не е никаква тайна. Трикатада не е в състояние да снесе фертилно яйце. Стигнала е предела на своите възможности. През последните трийсет години Аш-фарел непрестанно са ви изтиквали от вашите собствени територии. А вие завладявахте нашите. Аш-фарел отдавна знаят за какво използвате норцита — няма залежи, за които да не сте воювали с тях. Това се доказва и от археологическите проучвания. Но не ви е известно, Гатхул, че не войната ви е обрекла на изчезване. Причината е в норцита. *Норцитът ви прави стерилни.* Вашите войни не са в състояние да оплодят кралицата. Или, по-точно, те я оплождат, но не с фертилни яйца.

— Аз не съм импотентен!

Джек извърна очи към разярения драк.

— Не се и съмнявам — рече той. — Но и не си в състояние да създадеш плодовито поколение. Може би някой драк от нисшата каста все още би могъл да го стори — от тези, които никога не са приемали норцит. Не зная отговора на този въпрос. Мога само да ви обясня какво се случва.

Гатхул изтрака възбудено с плочките си.

— Нашите врагове ще ни унищожат!

— Не — пристъпи напред Колин. — Те ни слушат и изпитват състрадание. Струва ми се, мога да кажа... — млъкна за миг, с озадачено изражение. След това се извърна към Амбър. — Амбър, какво правиш...

Джек го прочете на лицето ѝ — беше изкривено от страховитата вътрешна борба. Мигновено скочи, сграбчи я и я събори, а тя започна да се съпротивлява отчаяно.

— Недей — молеше я той. — Не го прави! Мен слушай, не Вандовър. Чуй ме, любима! — Притисна тялото ѝ със своето и стисна лицето ѝ с длани. Очите ѝ святкаха обезумяло и яростен вик се изтръгна от гърлото ѝ.

Колин притисна слепоочията си с пръсти. Изведнъж затвори очи, усетил, че го прорязва остра болка.

Ръката го болеше, сякаш го бяха пронизали с нож. Затаи дъх от страх да не захлипа. Продължаваше да пълзи бавно по пода. Вече беше достатъчно близо, за да улови наметалото на Вандовър. Изведнъж в лицето го лъхна тежката миризма на обувки. Пепус сбърчи нос. През всичките тези години как не бе забелязал неприятната миризма на Баадластър? Продължи да пълзи напред. След това, с внезапен прилив на сили улови наметалото на Вандовър и се дръпна рязко нагоре. Баадластър изръмжа гневно и когато се наведе, императорът видя смъртта си да блести заканащо в очите му.

Джек галеше зачервеното ѝ лице, усетил, че тялото ѝ натежава в обятията му. Напълно бе забравил драките и Аш-фарел.

— Окопай се на дълбоко — нареждаше ѝ той. — Съпротивлявай му се. Не се предавай. Аз съм с теб.

Роулинс извика уплашено и подхвана свличащия се Колин. Светецът едва успя да промълви:

— Добре съм. Помогни на Амбър.

За първи път откакто се беше появил от вътрешността на кораба Аш-фарел издаде някакъв звук — беше тих, протяжен и наподобяваше китова песен. Амбър продължаваше да се бори и изведнъж отвори очи.

— Джек — произнесе с хриптене. — Не ме изпускай.

— Никога.

Тя потрепери и забели очи. След това проплака:

— Дете на мрака!

Пепус изкрещя от болка, когато Вандовър го раздруса като парцалена кукла. В този миг отекна силният глас на К'рок:

— Какво става тук?

Милосецът прескочи количката и нахлу в помещението. Хвърли се върху Баадластър и схватката им бе като сблъсък на титани. Завъртяха се вкопчени един в друг и кабелите, които обгръщаха креслото на Вандовър, започнаха да се късат с искри. В ръката на военния министър забръмча енергонож.

Рукна кръв и опръска Пепус. Той я изтри и когато вдигна очи, видя, че е на милосеца, прободен на няколко места в гърдите. К'рок изръмжа от болка и стовари юмрук в гръдната кост на Вандовър. Чу се отвратителен, хрущящ звук от строшени кости. Баадластър се люшна назад с ококорени очи. Изпусна енергоножа и се хвана за гърдите. Острието продължаваше да бръмчи сърдито. Докато се свличаше на колене, Вандовър срещна погледа на Пепус. Бледото му лице бе придобило лилав оттенък. Сетне падна по очи и ножът се заби дълбоко в гърдите му.

К'рок се наведе и помогна на Пепус да се изправи. Императорът се вкопчи в него, сякаш бе самият живот.

Лишени от телесно пристанище, мислите на Вандовър се закотвиха в ума на Амбър. Тя изпъшка и се сгърчи, докато думите на Джек си проправяха път в съзнанието ѝ. Спомни си за светлината, която Колин бе създал, светлината, която бе прогонила Вандовър. Би могла и тя да опита нещо подобно.

— Заедно — промълви Джек.

Амбър го погледна в очите. Джек, който я обича. Когато бе изгубила и си бе върнала отново.

— Няма да му позволя да те има — заяви той.

А само да знаеше. Ако не успее да изгони Вандовър сега, щеше да е обсебена от него завинаги.

— Обичам те! — извика Амбър. Той продължаваше да стиска лицето ѝ и очите му се превърнаха в целия ѝ свят. Очи в дъждовно синьо. Очи, за които веднъж бе казала някому, че не могат да лъжат. Очите на човека, който я обичаше.

Щастието лумна в нея като горски пожар и я дари със светлината, от която се нуждаеше. С ужасяващ писък детето на мрака — Вандовър, бе изпепелено и я напусна завинаги.

33.

— Щом могат да разглобят и сглобят човек, не виждам защо да не могат да го сторят и с броня — заяви Колин. Той разглеждаше с усмивка сияйния боен костюм, изправен пред тях и окъпан в слънчеви лъчи. — Всъщност за Фантом костюмът свърши добра работа. Защити онова, което го обитаваше.

Джек се засмя. Амбър се беше сгушила в извивката на ръката му. Аш-фарел я беше облякъл и украсил, и сега приличаше на диво, екзотично създание, в коприна, пера и мъниста.

— Ще ми се да промениш решението си и да се върнеш при нас.

Колин наведе глава. Беше започнал да повтаря жестовете на Аш-фарел.

— Не — отвърна. — Предадох расото си на Роулинс. Той ще се справи далеч по-добре от мен. Дадох му съвет как да подходи към най-големите трудности, които го очакват. А и той вече постави добро начало в тази си работа.

Роулинс стоеше свел смирено глава.

— Добре, да оставим Роулинс. На мен обаче си ми необходим, за да се оправим с Пепус и К'рок.

— Приятелю мой, тези проблеми ще се разрешат и без моята намеса. Чакат ви други, по-важни неща. Примирието с драките. Това, че Аш-фарел се вслушват в думите ви, е важно постижение. Но в края на краищата ти се справи чудесно със задачата, която ти постави Пепус.

Джек поклати глава.

— Беше ми възложена работа и аз я свърших. Направих каквото можах. Денаро...

— Невъзможно бе да му помогнеш, също както не би могъл да спасиш Вандовър от собствената му злоба. Пепус вече няма да се върне на трона, К'рок пък получи регентството над Милос, а моите Скиталци очакват Роулинс. Ти се справи отлично. Единственото, за което съжалявам — Колин опря пръст на устните си и се усмихна, —

единственото, за което ще съжалявам, е, че няма да мога аз да ви свържа в свещен съюз.

Амбър се разсмя.

— И какво те спира?

— Какво ли? Тук и сега? — Колин се огледа. Кларонското небе по обед бе ярко и безоблачно. Бойните кораби стърчаха като гигантски гнездящи птици, а Амбър изглеждаше като голишарче между суровите войни.

— Ние сме сред приятели — рече тя. — По-хубав миг няма да има. Не е ли така?

Джек се изкашля.

— Сега вече разбирам как се е чувствал Пепус, когато К'рок е изстискал от него регентството — рече с усмивка. — Хайде, Колин. Покажи ни, че владееш ритуала.

Нима не бе знамение, помисли си Джек, да започнат отново на Кларон.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.